

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

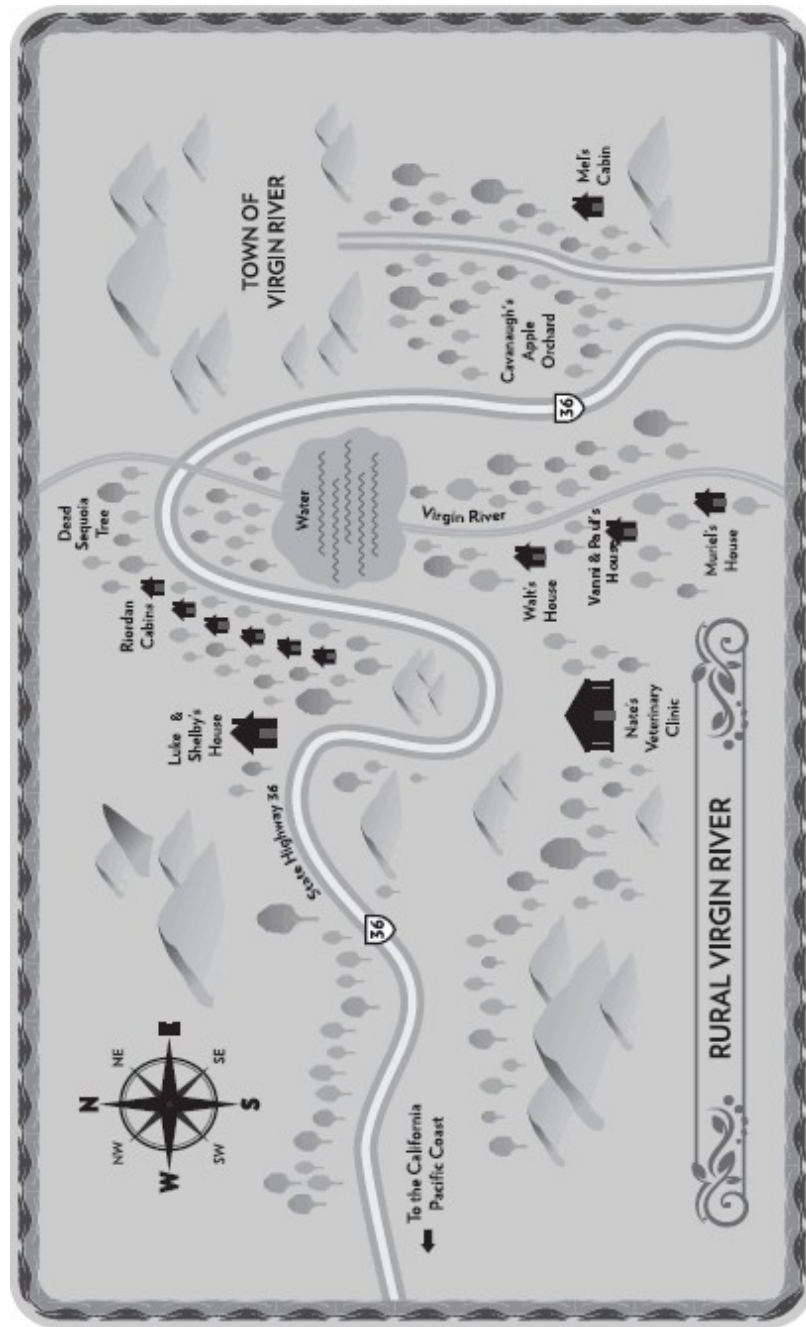
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

BRING ME HOME
for CHRISTMAS

A Virgin River Novel

**New York Times ve USA TODAY'den övgüler
çok satan yazar**

ROBYN CARR

"Bu kitap tam anlamıyla bir zevk."

-RT Book Reviews Ay Işığı Yolu hakkında

"Güçlü çatışma, mizah ve iyi yazılmış karakterler Carr'ın kartvizitleri ve hepsi burada mevcut... Bu kitabı elinizden bırakmak istemeyeceksiniz."

-RT Book Reviews Angel's Peak hakkında

"Bu hikâyede her şey var: cesur, açık sözlü bir kadın kahraman; ölmek üzere olan bir kahraman;

ve okuyucuların kalbine birçok farklı düzeyde dokunacak bir olay örgüsü.

Gerçekten mükemmel."

Yasak Şelaleler üzerine -RT Book Reviews

"Son derece tatmin edici bir okuma.

Mizahi ve yürek burkan duygusal yönleriyle kısa sürede unutulmayacak."

-RT Book Reviews Cennet Vadisi hakkında

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."
Virgin River serisi hakkında -Library Journal

"Virgin River kitapları çok ilgi çekici-
Karakterlerle anında bağ kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."

-#New York Times'ın en çok satan 1
numaralı yazarı Debbie
Macomber

Ayrıca şuradan da temin edilebilir
ROBYN CARR ve MIRA Books:

Virgin Nehri Serisi
HASAT AYI WILD
MAN DERESİ
PROMISE KANYONU AY
IŞIĞI YOLU ANGEL'S PEAK
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS KARTI
BAKIR NEHİR NOELİ WHISPERING
ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Vadisi Serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
SONOMA'DA BİR YAZ
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRES
MAVİ GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

Robyn'in bir sonraki kitabını kaçırmayın,
SAKLI ZİRVE
Ocak 2012'de kullanıma sunulmuştur.

ROBYN CARR

NOEL İÇİN BENİ EVE GETİR

Colleen Gleason için, arkadaşlığı
ve cesaretlendirmeniz benim için dünyalara bedel.

Mutlu Bayramlar, Sevgili Dostlar,

Virgin River'in iyi insanları Noel'i şık bir şekilde kutlamayı severler. Bir gelenekleri var.

Çevredeki ormanda bulabildikleri en uzun köknar ağacını seçip, Jack'in Barının önüne dikmek üzere kasabanın merkezine çekerler. Ağacı kırmızı, beyaz ve mavi renklerle süslerler ve her zamanki süsler yerine Jack, Mel, Vaiz, Paige ve tüm arkadaşları dalları kendilerinin ve sevdiklerinin görev yaptığı birimlerin armalarıyla dolduruyor.

yıllar boyunca hizmet etmişlerdir. Bu yamalar, dünyanın dört bir yanında özgürlük arayışına adanmışlıkları için asker kadın ve erkeklerin yanı sıra onların arkadaşları ve ailelerine de saygılarını sunmaktadır. Onları inanılmaz hizmetleri için onurlandırıyoruz.

yaptıkları fedakarlıklar. Bu hayranlık uyandıran bir gelenek ve bazı okurlarımın hem kendi topluluklarında hem de Jack's Bar sohbet sitesinde

(http://groups.yahoo.com/group/RobynCarr_Chatgroup/) tekrarladıkları bir gelenek.

Bu sezon, yerel askerlerinizi, kadınlarınızı ve ailelerini onurlandırmak için toplumunuzdaki ve çevrimiçi ağaçları süsleyerek Virgin River geleneğini takip edeceğinizi umuyoruz.

Bu anlamlı geleneği toplumunuza nasıl taşıyabileceğiniz hakkında bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin www.RobynCarr.com.

Mutlu ve sağlıklı bir tatil sezonu dilerim,

Robyn Carr

İçindekiler

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

Bir

Rich Timm, San Diego'dan ayrıldıktan sadece on saat sonra Virgin River'a vardı. Mükemmel zaman geçirmişti çünkü hız sınırları gibi küçük şeyleri görmezden gelme eğilimindeydi. Ve... ikiz kardeşi Becca ile birlikte bütün gün Ford kamyonette mahsur kalmışlardı ve artık canlarına tak etmişti.

Becca pencereden dışarı kasabaya bakarken, "Ciddi misin?" diye mırıldandı.

"Ne?" Rich söyledi.

"Denny'nin asla ayrılmak istemediği yer burası mı? Pek de... bilirsiniz işte... tuhaf bir yer değil."

Rich kasabadaki tek bara yanaştı, hemen yanında da diğer iki arkadaşından birine ait olduğunu bildiği bir kamyonet duruyordu.

Onunla burada buluşacak olan denizciler. "Belki de aradığı şey bu değildi." Rich kamyoneti park etti. Kontağı kapatmadan önce koltuğunda döndü ve kız kardeşine, "Denny'yi geleceğin konusunda uyarmama izin vermediğine göre, bana sorun çıkarmayacağına söz ver," dedi.

"Zengin," dedi gülerek. "Neden sorun çıkarayım ki?"

"Ah, bilmiyorum," dedi gözlerini devirerek. "Onun eski kız arkadaşı olduğun için mi? Çünkü bu bir erkek av gezisi ve sen bir erkek değilsin ve herkes seninle ilgilenmek zorunda kalacak diye mi?"

"Kimse benimle ilgilenmek zorunda değil," dedi kızgınlıkla. Sonra çok tatlı bir şekilde gülümsedi. "Diğer arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ve avlanmak için, avlanmak için sabırsızlanıyorum."

Kaşlarını çattı. "Doğru," dedi. "Bir ördeği vurup yolacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

İnandırıcı olması için dişlerimle koparmam gerekiyorsa, diye düşündü. "Tabii ki! Yine de sinek balıkçılığı konusunda biraz daha heyecanlıyım. Bunu denemek için sabırsızlanıyorum." Kapısını açtı. "Hazır mısınız?"

Homurdandı. "Sorun çıkarma. Bir hafta boyunca başıma bela olma!"

"Aptallık etme," diye karşı çıktı.

Becca sabahın üçünde elinde büyük bir bavul ve av tüfeğiyle Rich'in evine gelmişti. Rich'in evine vardığında Kapıyı açtığında üzerinde sadece boxer vardı, "Bil bakalım ne oldu? Bu hafta yapacak bir şeyim yok, o yüzden seninle geliyorum. Daha önce hiç ördek avına çıkmamıştım. balıkçılık."

"Sen aklını kaçırmışsın, değil mi?" dedi, yataktan fırlamış saçlarını kaşıyarak. "Annemle babama Şükran Günü için Doug'la birlikte eve gideceğini söylemedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu işe yaramayacak ve sırf Şükran Günü'nde yalnız kalmayayım diye annemle babamın seyahat planlarını iptal etmelerini istemiyorum."

"Neden yürümüyor?"

"Doug çok meşgul, iki günlüğüne Doğu Yakası'na gidiyor. Hadi ama, bu harika bir fikir. Biraz son dakika ama eğlenceli olacak. Sportmen ol."

"Peki ya Denny?" diye sordu. "Eski sevgilin mi?"

Bir elini kalçasına koydu. "Hepimizin bunu geride bırakma zamanı geldi, öyle değil mi? Benim kırgınlığım yok, eminim onun da yoktur. Muhtemelen bir kız arkadaşı vardır. Bu, aramızdaki her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için mükemmel bir fırsat. Yani, gerçekten - siz iyi arkadaş olduğunuza göre... Ve bu uzun zaman önceydi."

Rich ona kuşkuyla bakarak, "Evet ama çok acımasızdı," dedi.

"Gençtik," dedi omuz silkerek.

"Peki Doug bu konuda ne düşünüyor?" Rich sordu.

"Doug kıskanç bir tip değildir. Bana iyi vakit geçirmemi söyledi. Her neyse, Doug senin sorunun değil."

"Biliyorum," dedi Rich. "Görünüşe göre benim sorunun sensin." Kadının evine girmesine izin verdi. "Ne yaptığını bilsen iyi olur," dedi. "Eğer av gezimi mahvedersen, bunu ödeyeceksin."

Becca'nın kararı gerçekten de iddia ettiği kadar ani olmamıştı. Pek çok gezegen bir araya geldi ve kendini hızla plan yaparken buldu. Rich haftalardır bu av gezisi hakkında konuşuyordu, bir zamanlar evleneceğini düşündüğü Denny ile.

Üç yıl önce ondan ayrılan adam. Hâlâ çok fazla düşündüğü adam. Sonra öğretmenlik yaptığı ilkokul mali sorunlar nedeniyle kapandı.

çözemediler ve kendini bir anda işsiz buldu. Ve Doug, son bir yıldır görüştüğü hukuk öğrencisi, ondan nişan yüzüklerine bakmasını istedi.

Şükran Günü tatili boyunca iş aramaktan başka yapacak bir şeyi olmayacaktı -ki bu da iç karartıcı bir ihtimaldi- ve Doug'ın, son erkek hâlâ aklındayken muhtemelen bir evlilik teklifine hazırlanıyor olmasından endişe duyacaktı.

Her zaman.

Anlamıyordu. Neden hâlâ Denny'yi düşünüyor, onu hayal ediyordu? Önünde duran şeyin değerini bilmek yerine, ulaşamayacağı bir şeyi mi istiyordu? Denny Afganistan'a gitmeden önce ondan ayrıldığında yıkılmıştı. İki yıl sonra Denny onu arayıp bir kez daha denemelerini önerdiğinde, Denny çok öfkelenmiş ve ona

Geç de olsa ilgilenmiyordu. Sonra bir yıl önce yakışıklı, ikinci sınıf hukuk öğrencisi Doug Carey ile tanıştı ve annesi çok rahatladı! Beverly Timm, Doug'ı öyle buldu ki

kızı için çok daha uygun. Doug her şeye sahipti. İyi bir adamdı. Becca onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Parlak bir geleceği vardı. Başarılı, mali açıdan güvenli bir aileden geliyordu. Onu seviyordu. Ailesinin kendi Yelkenli! Denny hakkında düşünmeye devam etmenin hiçbir anlamı yoktu.

Becca bir zamanlar Noel'de evlenme teklifi etmeyi ve ağacın altında güzel bir yüzük görmeyi hayal ederdi. Noel onun en sevdiği mevsimdi - ıslıl ıslıl ışıklar, ilahiler, ailesiyle geçirdiği zaman. Şimdi ise bundan korkuyordu. O Doug Carey ile evlenmek istiyordu ama bu hayalet peşini bırakmazken ona bağlanamazdı. Bu çok yanlış olurdu. İkisi için de haksızlık olurdu.

Kararını vermişti. Rich'i, Denny'nin evi olarak seçtiği Virgin Nehri'ne götürmeye zorlayacaktı. Avlanacak, balık tutacak ve bu adamı neden bir türlü bırakamadığını anlamaya çalışacaktı. Onu tekrar görecekti ve bunun bir aşk, iki çocuk arasındaki bir ilk aşk olduğu sonucuna varacaktı. zihninde idealize etti. Sonra evine, mükemmel erkeğin yanına dönecek ve sonunda onu hak ettiği kadar takdir edecekti. Sonsuza dek mutlu yaşayacaklar ve Denny'nin görüntüsü yok olacaktı.

Hep birlikte buluştukları ahşap kulübeli barın merdivenlerinden çıkarken bir kez daha kasabaya baktı. "Ciddi misin?" dedi yine nefesinin altında. Bu biraz eski bir kasabaydı; evler küçüktü, çoğunun boyası dökülmüştü. Sokak lambaları ya da kaldırımlar bile yoktu. Küçük bir bakkal ve bar dışında başka bir iş yeri de görünmüyordu. Bu insanlar eğlenmek için ne yapıyorlardı? Eğlenmek için? "Avcılık ve balıkçılık," diye hatırlattı kendine. "Whoopee."

Evet, umutluydu. Bu taşra kasabasına şöyle bir bakmak bile umut vericiydi - Denny'yle neler olduğunu, her şeyin nerede ve neden bu kadar ters gittiğini anlayacaktı. En başta çok farklıydılar. Şimdi bir yolunu bulmalıydı.

Böylece hukuk diploması ve kendi yelkenlisi olan bir adamla mutlu bir şekilde evlenebilecekti.

Denny Cutler Virgin River'a köklerini aramak için gelmişti ve Jack's Bar'a rastladıktan bir yıl sonra, hayatının geri kalanında yaşayacağı yeri bulduğuna emindi.

Ailesi kadar yakın arkadaşları vardı. Ayrıca en çılgın rüyalarında bile hayal etmediği bir kariyeri vardı.

-O bir çiftçiydi! Güçlü ve kârlı büyüme vaat eden organik bir çiftlik olan Jilly Farms'ın ortağıydı.

Denny'nin dört yılını geçirdiği Deniz Piyadeleri'nden birkaç arkadaşına ulaşması ve onları küçük bir tatil için Virgin River'a davet etmesi Jack'in fikriydi.

erkek işleri-avcılık, balıkçılık, poker. Jilly Çiftlikleri sonbaharın sonlarında çok yoğun değildi ve onu birkaç günlüğüne misafir edebilirdi. O biliyordu

tam olarak hangi adamları davet etmek istediğini bilmiyordu. Troy, Dirk ve Rich, Irak'taki görevi sırasında ona kardeş gibi davranmışlardı. Dirk Curtis ve Troy yedek askerlerdi ve

Sacramento. Big Richie ya da bazen sadece Big olarak da bilinen Rich Timm, Denny'nin büyüdüğü San Diego'dan geliyordu ama Denny onunla Deniz Kuvvetleri'ne gelene kadar tanışmamıştı. Rich iki yıl sonra deniz kuvvetlerinden ayrılmış, üniversiteyi bitirmiş ve şimdi San Diego'da otoyol ve köprüler inşa eden bir mühendisti. Bu üç adam da kamp yapmayı, yürüyüşe çıkmayı, balık tutmayı, avlanmayı seviyordu.

biraz engebeli. Virgin River'a bayılırlar.

Rich ile arkadaşlığının tek bir dezavantajı vardı. -Becca'nın ikiz kardeşi idi. Denny yıllar önce San Diego'da birlikte izin deyken Rich aracılığıyla eski kız arkadaşıyla bu şekilde tanışmıştı. Denny ve

Becca ayrıldı, devam eden arkadaşlık Denny'yi Becca hakkındaki tüm haberlere biraz fazla yaklaştırdı. Rich sadece

Tabii ki sorarsa, ki soramazdı, bilgi aktarırdı.

Her ne kadar onu, onun kendisini unuttuğu kadar iyi bir şekilde unutmak istese de, bunu yapmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Dört adam için planlar bir araya geldiğinde, Şükran Günü haftasının herkes için en iyi zaman olduğu ortaya çıktı. "Mükemmel," dedi Jack. "Nehirde Riordan kulübelerimiz var ve benim misafirhanem de müsait - bolca oda var. Ördek avlıyoruz, balık tutuyoruz ve Vaiz her zaman büyük bir Barda Şükran Günü yemeği. Şükran Günü'nün ertesi günü, barın dışına koymak üzere otuz metrelik bir Noel ağacı kesmek için ormana gidiyoruz - bu kaçırmak istemeyeceğiniz bir sirk."

Böylece planlar yapılmıştı. Troy, Dirk ve Rich Şükran Günü'nden önceki Pazar günü gelecek ve bir hafta sonra yola çıkacaklardı.

Denny, Virgin River'a yerleşmeden önce birkaç zor yıl geçirmişti - annesi ölmüştü, yeniden orduya girmiş ve Afganistan'a gönderilmişti, Becca'dan ayrıldıktan sonra Üç yılı aşkın bir süredir birlikteydiler ama nihayet yirmi beş yaşındayken işler onun için yoluna girmeye başlamıştı. Hayat güzeldi. O mutluydu.

Troy ve Dirk Pazar öğleden sonra saat dörtte geldiler. Denny onları karşılamak ve bira ikram etmek için barda hazır bulunuyordu ve Jack ile Preacher da etrafta olmaya özen gösterdiler. Dirk ve Troy Luke Riordan'ın kulübelerinden birinde kalacaklardı, bu yüzden Luke ve Colin Riordan karşılama partisinin bir parçası olmak için hızlı bir bira içmeye uğradılar.

Vaiz doyurucu bir yemek planlamıştı, ancak büyük bir aile tatili haftasından önceki Pazar gecesi olduğu için Şükran Günü'nde barda çok fazla yabancı yoktu; sadece dört avcı köşede, ocağın yanındaki masada bir sürahi biranın tadını çıkarıyordu.

Neredeyse her yer onlara kalmıştı.

Sonunda barın kapısı açıldı ve Koca Richie içeri girdi. Girişin hemen yanında durdu ve yüzünde Denny'nin sadece özür dileyen bir ifade vardı. Sonra kadın da onun hemen arkasından içeri girdi.

Becca!

Ne oluyor be? Denny barın arkasında, Jack'in yanında duruyordu, ağzı açık kalmıştı. Çenesini kaldırdı ve Jack'e gülümsedi.

toplantı.

Rich omuz silkti.

Tanrım, hiç de kötü görünmüyor, diye düşündü Denny. Beş-yedi yaşında, zayıf, iri mavi gözlü. Güneşten kavrulmuş saçları, iri dalgalanmasına neden olan bir tokayla arkaya toplanmıştı,

Başının arkasında gevşek bukleler ve yüzünün etrafında küçük tutamlar vardı. Elbette bronzlaşmıştı. O bir plaj tavşan. Denny'nin aklına hemen küçücük bir bikininin içinde nasıl görüldüğü geldi, ancak o uzun bacaklar ve mükemmel poposu bir çift kot pantolon ve botun hakkını verdi.

Tam bir şaşkınlık içindeydi. Fiziksel tepki dışında. Barın arkasında durduğu için çok mutluydu.

Gülümseyerek kardeşinin etrafından dolaştı ve bara yaklaştı. Denny'ye zar zor baktı. "Merhaba," dedi, elini önce Troy'a uzatarak. "Ben Becca, Rich'in kız kardeşiyim. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Dirk ve Troy Becca'yı tanıyorlardı ama onunla hiç tanışmamışlardı. Troy onun elini tuttu ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Hayır. Hem de hiç. Hiç," dedi yumuşak bir sesle.

Elini tutarken ona sıırttı. "Bahse girerim bir adın vardır," dedi.

"Ah...evet... Bunu birazdan düşüneceğim...."

"Troy," dedi Denny sabırsızlıkla. "Onun adı Troy."

"Memnun oldum Troy." Dirk'e elini uzattı. "Dirk Curtis," dedi. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Becca, burada ne işin var?" Denny sordu.

Bir omzunu kaldırdı ve başını eğdi. "Sanırım ya ördek avlayacağız ya da sinekle balık avlayacağız."

Denemek için can atıyordum. Ufkumu biraz genişletmem gerekiyor. Beni de dahil ettiğiniz için teşekkürler."

"Seni dahil etmedim."

"Rich muhtemelen sorun olmayacağını söyledi, teşekkürler." Dirk ve Troy'un arasına baktı. "Sizin için sakıncası yok, değil mi? Sen?"

"Benim için bir zevk," dedi Dirk.

Troy dirseğini bara dayamış, başını elinin üzerine koymuştu. "Sanırım avlanmıyor ya da balık tutmuyorsun?"

"Sörf yapıyor," dedi Denny sert bir ifadeyle, ters ters bakarak.

"Diğer şeylerin yanı sıra yelken de yaparım," diye ekledi hoş bir şekilde. "Siz bana avlanma ve balık tutma iplerini gösterirseniz, ben de size sörf yapmayı öğretmekten memnuniyet duyarım; bu konuda Rich'ten çok daha iyiyim, gerçi o biraz daha iyi bir denizci olabilir. Yapmayın farklı bir şey yok çünkü ben de bu gezideki adamlardan biriyim. Yolunuza çıkmayacağıma söz veriyorum."

"Doğru," dedi Denny.

"Ciddiyim," diye ısrar etti, gözlerini ona dikerek. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Palyaçolar bir çalının üzerine işlemeye karar verir," dedi tek kaşını kaldırarak alaycı bir şekilde.

Colin Riordan'dan bir kahkaha sesi geldi ve Denny ilk kez orada başkalarının da olduğunu hatırladı. Colin'in kahkahasından sadece bir saniye sonra, dev bir el omzuna indi ve Vaiz, "Mutfakta bana yardım eder misin, Den?" dedi.

Ona son bir kez sert bir bakış attıktan sonra büyük aşçıyı mutfağa kadar takip etti. Oraya vardığında, kendisini sert ve korkutucu bakışlar konusunda onu rahatlıkla geçebilecek bir adamla yüz yüze buldu. Vaiz, "Ne oluyor be,

Dennis! Maymunlar tarafından mı yetiştirildin?"

"O benim eski kız arkadaşım, tamam mı?" Denny açıklama olarak şöyle dedi.

"Anladık," dedi Vaiz, elleri kalçalarında, gür siyah kaşları çatık bir şekilde birbirine kenetlenmişti. "Ve senin eşek gibi

davranmak için bahanen...?"

"Karmaşıktı," dedi. "Annem öldü, içime kapandım ve konuşmadım, Becca yardım etmek istediğinde onu dışladım. Sonra tekrar Kolordu'ya katıldım ve bunu ona sonradan söyledim. Bu konuda çok kızgındı. Ben de ondan ayrılmadan önce

Ben yokken başka erkeklerle çıkabilsin diye konuşlandırılmış."

O masalı bitirirken Jack mutfağa girdi ve masalın sonunu dinledi ama ayrıntılara ihtiyacı yoktu. Aslında hikâyeyi daha önce duymuştu. Şimdi Jack ters giysisini giyiyordu.

başını sallayarak düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Çok mantıklı," dedi.

"Öyle mi?" Denny sordu.

"Tabii ki. Onu halka açık bir barda başka bir adamla el sıkışırken görmeye bile dayanamıyorsun, bu yüzden onu başka biriyle çıkmak. Oh, evet. Harika."

"Hayatımda akıllıca bir zaman değildi," diye itiraf etti. "İki yıllık taahhüdümden sonra doğrudan ona gittim ve özür diledim, belki tekrar deneyip deneyemeyeceğimizi sordum."

"Peki o ne dedi?" Jack sordu.

"Sanırım doğrudan alıntı 'Hayal kurmaya devam et' oldu. Biraz tartıştık ve bana yerime başkasının getirildiğini söyledi. Muhtemelen bir yıl içinde nişanlanacaktım. O zaman buraya gelmeye karar verdim. Yeniden başlamak için."

"Şimdi bakma Denny ama geçmişin seni takip ediyor. Oraya gitmeli ve özür dilemelisin. Tekrar."

"Bekle bir saniye, benim- benim-benim her neyse işte, öylece gelmemeliydi. Aramalıydı. Ya da Büyük aramalıydı!"

Jack, "Görünüşünden rahatsız olan tek kişi senmişsin gibi görünüyor," dedi.

"Rich o kadar da mutlu görünmüyordu. Peki ya diğer ikisi? O da

Yavru aramadıkları tek zaman uyudukları zamandır. Eminim Becca'yla tanıştıkları için çok heyecanlıdırlar."

"O zaman seni rahatsız ediyorsa, gözünü dört açmanı öneririm," dedi Jack.

Denny, başını sallayan Vaiz'e bir bakış attı.

Jack, "Becca'yla konuşarak başla, bakalım iyi bir hafta geçirecek kadar işleri yoluna koyabilecek misin?" dedi. "Sırf bir kızla ilgili kafana takılan bir şey var diye herkesi mutsuz edemezsin. Ateşkes falan ilan et. Ne gerekiyorsa yap." Ve bununla birlikte Jack bara geri döndü.

Denny'nin asıl yapmak istediği arka kapıdan çıkıp gitmekti.

Hayır, doğru değil, diye düşündü. Yapmayı tercih ettiği şey bara geri dönmek, onu yakalamak ve cehenneme kadar öpmekti. Ve onunla arasına girmeye çalışan herkesin ağzını burnunu kırmak.

Ama kafasının içinde birinin Dream on dediğini duydu. Ve ses onun sesiydi.

Denny, Preacher'la birlikte sallanan kapıdan mutfağa adımını atar atmaz Becca, "İyi gitti," dedi. Jack, Denny ve Vaiz'i takip etmeden önce Rich'e bir bira, Becca'ya da bir kadeh şarap ikram etti.

Becca bir nefes aldı ve Troy ile Dirk'e, "Denny'nin yüzündeki tuhaf ve şok olmuş ifadeyi kaçırdıysanız söyleyeyim, biz eskiden çıkıyorduk," dedi.

"Biliyorlar Becca," dedi Rich. "Hepimiz Irak'ta birlikteydik, hatırladın mı?"

Troy hâlâ elinin üzerine eğilmiş, dirseğini bara dayamıştı, ona bakıyordu. "İnanın bana, Denny'ye bakmıyordum," dedi.

"Muhtemelen ortaya çıkmasını beklediği son kişi benim...." Rich sinirli bir şekilde, "Hayır," dedi. "Luke Skywalker en son kişi. Sen sondan ikinciydin." Birasını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

"Çok iyi şartlarda ayrılmadık," diye açıkladı. "Ama bu bir süre önceydi ve ikimiz de Rich'e kırgın olmadığımızı söyledik."

Rich sabırsızca, "Çünkü insanlar böyle söylüyor, Becca," diye açıkladı. "Sana önce onu aramamız gerektiğini söylemiştim."

"Vay be, son dakikada oldu. Rich haftalardır bunun hakkında konuşuyordu, yapacak bir şeyim yoktu." Sırıttı. "Belki biraz soğuk çiseleme ve barutun keskin kokusu işleri biraz sarsar, hoş bir değişiklik olur diye düşündüm."

"Bil diye söylüyorum," dedi Dirk. "Başka bir erkeğin kızıyla ilgili oldukça katı kurallarımız var. Yani, dokunmak yok. Erkek bize izin vermediği sürece. Anlıyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? İzin mi?" diye sordu. "Çünkü bu iğrençlik sınırında."

Dirk sadece omuz silkti. "Arkadaşlarla böyle olur." "Bu bir sorun değil. Benden ayrıldı. Üçten fazla yıl önce." Aslında... gün sayısını kolayca bulabilirdi.

"Bu muhtemelen bir pas," dedi Troy. "Sence de öyle değil mi Dirk?"

"Tanrım," dedi Rich. "Bir biraya daha ihtiyacım olacak! Bu Kız kardeşim! Benim için bir baş belası olsa bile-"

Luke öksürdü. Colin güldü. "Kendini yaşlı mı hissetmeye başladın?" Luke kardeşine sordu.

"Yaşlı," diye cevap verdi Colin. "Her ne kadar kalıp bunu izlemek istesem de, sanırım yola çıksam iyi olacak. İyi avlar." Göz kırptı.

"Dört numaralı kulübe, çocuklar," dedi Luke. "Kilitli değil. Jack ya da Denny size yolu tarif edecek."

"Oh, siz Bay Riordan mısınız?" diye sordu Becca. Onun başını sallaması üzerine, "Sizin orada kiralayabileceğim başka bir kulübe olma ihtimali var mı? Aksi takdirde Rich'le kalmak zorundayım ve

Tanrı bilir..." Başını salladı ve tiksiniş gibi ürperdi.

"Emin olabilirsin," dedi Luke. "İki numarayı dene, o da kilitli değil." "Harika," dedi kız.

"Çok havalı," dedi Dirk. "Sağ ol dostum. Görüşmek üzere."

"Evet, teşekkürler," dedi Troy. "Sizinle tanışmak güzeldi çocuklar. Sonra görüşürüz."

Ve sonra Denny geri döndü. Yüzündeki ifade pek düzelmemişti. En azından onu gördüğüne sevinmiş gibi yapamaması onu rahatsız etmeye başlamıştı. Belki de sonunda onunla işinin bitmesi düşündüğünden daha kolay olacaktı.

Barın etrafında yürüdü ve Becca'nın tam önünde durdu. "Seninle bir dakika konuşmam gerek Becca. Tamam mı?"

Bu onu biraz tedirgin etti; otobüsünün San Diego'ya ne zaman hareket edeceğini söylemeye hazırlanıyor gibiydi. Duygularının belli olmamasını umuyordu. Başını iki yana eğdi, onun kahverengi gözlerine gülümsedi ve "Tabii, söyle." dedi.

"Özel olarak." Geri adım attı. "Benimle dışarı gel. Sadece bir saniye sürecek."

Adam döndü ve kadın da onu takip etti. Saat beş buçuk bile değildi ama dışarısı neredeyse tamamen karanlıktı. Yine de

Verandada ısıtıcılar olduğunu gördü ama yanmıyorlardı. Onunla yüzleşti, soğuktan titreyerek bekledi.

"Özür dilerim," dedi. "Geleceğinizi bilseydim, bu fikre alışmak için zamanım olsaydı, çok daha..."

"Sivil mi?" diye ekledi onun için, iki alaca kaşını da kaldırarak. "Becca, bu bir av gezisi!"

"Bunu biliyorum Denny. Rich haftalardır bu konu hakkında konuşmayı bırakmadı."

"Burada ne yapıyorsun?"

Bir nefes aldı. "Çok son dakikada oldu. Dün gece toparlandım. Bu sabah saat üçte birlikte gitmek için dairesine geldiğimde Rich küplere bindi. Ona bir değişikliğe, bir molaya ihtiyacım olduğunu söyledim. Bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi, çünkü hepsi erkekti, Sarhoş olup puro içme kısmını atlayacağımı, kalacak kendi yerimi tutacağımı ve bilirsiniz işte... Sadece şehirden uzaklaşmak istediğimi söyledim. Kayak yapmak için çok erken, dalgıç kıyafeti olmadan sörf yapmak için çok soğuk."

"Peki ya iş?"

"Şey... İşten çıkarıldım. Öğretmenlik yaptığım özel okul kapandı. Böyle olacağını tahmin etmiştik ama yine de şok oldum. Kalıcı bir iş bulana kadar vekil öğretmenlik yapacağım. Ama şu anda tatil haftasındayız, ailem şehir dışına çıkıyor ve ben de işimi kaybetmenin üzüntüsünü biraz olsun hafifletmek için eğlenceli bir şeyler yapmak istedim."

Uzun bir süre kızın gözlerinin içine baktı, sonra yavaşça sol eline uzandı ve ceketinin cebinden çıkardı. "Yüzük göremiyorum," dedi. "Peki ya erkek arkadaşın? Erkek erkeğe ava çıkma fikrinden hoşlanmıyor olabilir mi?"

"Finalleri falan var," dedi. "Ve Şükran Günü için ailesiyle birlikte Cape Cod'daki evine gidiyor."

"Finaller mi?" Denny sordu. "Üniversiteli bir çocukla mı evleniyorsun?" "Hukuk öğrencisiyle," dedi. "Ve biz nişanlı değiliz. Henüz." "Ama nişanlanacaksınız, öyle mi?"

"Muhtemelen. Bunun hakkında konuştuk. Yüzüklere baktık. Ve diğer şeylere."

"Doğru," dedi Denny. "Ve eski sevgilin de dahil olmak üzere bir grup erkekle ava çıkmanı sorun etmiyor mu?"

"Bana güveniyor," dedi. Bir de ona tüm detayları anlatmamış olması gibi küçük bir gerçek vardı. Anlatamayacağından değil, ama onun bu olayla ilgili rahatlığını abartmış olabilirdi. Muhtemelen eski sevgilisinin de orada olduğu gerçeğini kendine saklayacaktı. Ne de olsa yolculuğun bütün amacı buydu. Noel'den önce bu işi çözmesi gerekiyordu.

Doug'a kardeşiyle birlikte olduğunu söyledi. Doug kardeşinden hoşlanıyordu.

"Tamam, tamam," dedi Denny, elini ensesinde gezdirerek. "Pekâlâ, dinle. Eğer bu aptalca şeyi yapmakta ısrar ediyorsan-"

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dikkatli ol," diye uyardı. "Gerçekten avlanmak için mi buradasın?"

Gözlerini kısmıştı. "Yoksa neden burada olayım ki?"

"Yanında silahın var mı?"

Ona doğru eğildi. "Evet," diye tısladı.

"Bana yakın dur. Ya da Rich'e. Güvende olduğundan ve ne yapacağını bildiğinden emin olacağız. Silahla yani."

"Silahla ne yapacağımı biliyorum," dedi öfkeyle.

"Skeet dışında hiçbir şey öldürmedim ama ne yapacağımı biliyorum. Uçarak balık avlamaya çalışırken kulağıma kanca takılma tehlikesi yaşıyorum ama iyi bir atıcıyım."

"Skeet atışı mı yapıyordun?" diye sordu. Denny bir deniz nişancısıydı. Keskin nişancı kurdelesine vardı. "Ne zamandan beri?"

Babası öğretmişti ama o "Erkek arkadaş" dedi. Neden yalan söylediğinden pek emin değildi. O düşünmesin diye

onu hâlâ unutamamış bir ezik miydi? Bunu düşünmek zorundaydı.

"Harika. Ama bilmemiz gereken daha çok şey var. Rich'le mi kalıyorsun? Jack'in evinde mi?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bay Riordan'ın başka bir kulübesi var. Ben oraya gideceğim. Rich ile aynı yeri paylaşmam

-"O bir serseri."

"Hayır," dedi Denny. "Benim evimde kalabilirsin - sadece bir daire ama şehrin içinde, caddenin hemen aşağısında. Bir şeye ihtiyacın olursa ev sahibi ve ev sahibesi sana göz kulak olur. Orada güvende olursun."

"Beni güvende tutmak senin işin değil, Denny. Peki ben senin yerinde olursam sen nerede olacaksın?"

"Serseriyle."

İki

Becca, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde on dokuz yaşında bir üniversite öğrencisiyken, bir deniz piyadesi olan Denny ile çıkmaya başladı. Denny o sırada erkek kardeşiyle birlikte Pendleton Kampı'ndaydı. Birkaç mutlu ay boyunca, her gün birbirlerini gördüler.

Becca bir hafta sonu için USC'den eve geldiğinde. Ona hemen aşık oldu. Bütün yazı evde geçirdi ve Denny ne zaman üsten uzaklaşabilse sahile gidip sörf yaptı ya da voleybol oynadı, dağlarda yürüyüş yaptı ya da sahil boyunca bisiklete bindi, her mümkün olan her dakika birlikte.

Rich ve Denny bir yıl boyunca birlikte Irak'a gittiler ve Rich'in Denny'ye gönderdiği e-postalar uzun, süslü ve sıkı - günde birkaç tane. Bakım paketleri sevgiyle toplanmış ikramlarla doluydu. Sonra Denny Irak'tan eve döndü, ordudan ayrıldı ve neredeyse bir yıl boyunca hayat cennet gibiydi. Becca USC'den eve döndüğünde, ayrılmaz bir ikili oldular. Birlikte çok eğleniyorlardı. Saatlerce gülebiliyorlar, saatlerce sevişebiliyorlardı. Becca'dan sonra evlenmeyi konuştular.

öğretmenlik diplomasıyla mezun oldu.

Sonra işler çığırından çıktı. Denny'nin yıllardır göğüs kanseriyle mücadele eden annesi Sue çok hastalandı. Aniden. En azından Denny son savaşı boyunca evde onunla birlikteydi. Öldüğünde onun yanındaydı ve Becca desteğini göstermek için aklına gelen her şeyi yaptı, ancak çoğu zaman okulda olduğu için hafta sonu ziyaretleri ve günlük telefon görüşmeleriyle sınırlı kaldı.

Ama Denny içine kapandı. Uzaklaştı, koptu.

Ona yaslanıp tesellisini kabul etmek yerine ona tek kelime etmeden Deniz Piyadeleri'ne yeniden yazıldı,

savaşıa geri gönderileceğini biliyordu. Ve tabii ki hemen Afganistan için emir aldı. Gevlendirilmeden nce, "Dünya zor bir yer Becca ve bana bir Şey olursa senin nasıl geineceğin konusunda endişelenmek istemiyorum. Eve dönüp kafamı toparlayana kadar biraz nefes alalım. Buna bir yıl kadar sonra tekrar bakarız...."

"Sen deli misin?" diye sordu ona, gözyaşlarına boğulurken. "Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?"

"Evet," dedi. "Ve Şu anda bu bana biraz ağır geliyor."

"Ama üç yıldır birlikteyiz. Üç yıldır birlikteyiz. evleniyorum!"

"Evet, bu kadar ileri gitmemeliydim," dedi. "Devam et, diğer erkeklerle tanıŐ. İyi vakit geçir. Bunu hak ediyorsun."

O da ülkeyi ve iliŐkisini terk etti. Rich aracılığıyla birkaç kez ulaŐmıŐ.

Görünüşe göre arkadaşlık Denny için çok ağır değildi, çünkü iletişim kurmaya devam ettiler. Ama Denny ona cevap vermedi.

Acı dolu, yalnız bir yıldır. O yılları asla unutmayacaktı. Gece geç saatlere kadar oturup sabahın ikisine, ne, dördüne kadar savaş haberlerini izliyordu çünkü Afganistan Los Angeles'tan on iki saat ilerideydi. bu kadar çok ağlayabilirdi.

Kilo kaybetti ve gözlerinin altında koyu halkalar oluŐtu. Espri anlayışı yoktu ve gün geçtikçe daha da halsizleŐiyordu. Notları önemli ölçüde düştü, yine de mezun olabilmek için dayandı. Annesi endiŐeden ve Denny'ye duyduğu öfkeden kendini kaybetmişti.

Acı gerçek Şu ki Becca'nın hayatı, hayatının aşkı olduğunu düşündüğü adamı kaybedene kadar oldukça kolaydı. Korkunç bir deneyimdi. Eğer iletişim halinde olsalardı, Becca da ara sıra iyi olduğuna ve onu sevdiğine dair güvence verseydi, bunu çok daha iyi atlatabilirdi.

Becca Denny'nin güvende olduğunu öğrendiğinde ABD'ye döndüğünde, yeni mezun bir ikinci sınıf öğretmeniydi ve çok düşünmeyi başarmıştı. Davranış biçimi mantıksızdı; ilişkilerinin bu kadar kötü olmasını beklemiyordu.

Bir ekip çalışması, zor zamanlarda ona güvenebileceği ve onun da ona güvenebileceği gerçek bir ortaklık.

Rich aracılığıyla Denny'nin Camp Lejeune'deki iki yıllık taahhüdünü tamamladığını duydu.

tekrar Amerika'ya döndüğünde, onunla temasa geçmedi. Bu süre zarfında Becca nasıl bir insan olduğu hakkında bazı sonuçlara vardı.

ihtiyacı vardı. Düşüncelerini Denny ile paylaşabileceğinden emin değildi ama aslında paylaşmıştı. Denny ikinci kez Kolordu'dan çıktığında. Rich ona Becca'nın dairesinin adresini verdi ve Becca'yı görmeye gitti.

"Tamam," dedi, "senden ayrılmak aptalca bir hareketti. Ama annemin ölümünden dolayı çok üzgündüm. Eğer kabul edersen, tekrar denemek isterim."

"Oyun mu?" diye tekrarladı, afallamıştı. Öfkelendi. Onu terk etmiş ve iki acı dolu yıl boyunca görmezden gelmişti ve bu şekilde mi geri dönmüştü? "Oyun mu?"

"Bak Becca, berbat durumda olduğumu kabul edebilirim, tamam mı?" "Buna hiç şüphe yok Denny," dedi Becca.

"Ben

öğretmenlik yapıyorum, biliyorsun. İkinci sınıf. Yedi yaşındalar. Onları seviyorum, çok kıymetliler.

Çocuklarımdan birinde Tourette sendromu var ve bazı günler onun için gerçekten zor oluyor.

Küçük kızlarımdan biri lösemi teşhisi konulduktan sonra altı aylık kemoterapi tedavisi görüyor. Eğer tekrar denersek, sonbaharda

yeniden sevmek, evlenmek ve bir aile kurmak.

Çocuklar hastalanırsa bırakır mısın? Senin için çok mu ağır olacak?" "Kabul ediyorum, yanılmışım..."

"Yine yanılacak mısın? Kalp ağrın her neyse onunla tek başına başa çıkmaya mı gideceksin? Kafanı çözmeye çalışırken beni geride mi bırakacaksın?"

"Umarım öyle değildir," demisti.

Çenesini kaldırdı, gözyaşlarını sildi ve "İki yıldır senden haber almadım. Hayatımda bir adam var.

"Şimdi, işler zorlaştığında beni terk etmeyecek biri var." "Gerçekten mi?" diye sordu. "Rich bir şey söylemedi..."

"Rich henüz onunla tanışmadı. Muhtemelen bir yıl içinde nişanlanacağım. Sanırım bu oyunda olmadığım anlamına geliyor. Nişanlanmak istiyorsan daha ikna edici bir şey bulman gerekebilir. İkinci bir şans."

Adamın yüzündeki şaşkınlık ve inançsızlık ifadesi onu haklı çıkarmıştı. Gerçekten bu kadar kötü çuvallayıp, uyduruk bir özürle hayatına geri dönebileceğini mi düşünmüştü?

ve iki yıl boyunca çektiği acıyı ve yalnızlığı yok edecekti?

Öyle yaptı. Dedi ki, "Bunu gerçekten batırdım. Özür dilerim Becca. Ben bir aptalım ve özür dilerim."

Ve sonra gitmişti. Tekrar. Onu terk etti, San Diego'yu terk etti. Rich, biyolojik babasını ve yeni bir başlangıcı aramak için Kuzey Kaliforniya'da küçük bir kasabaya gittiğini söyledi.

Acı ve öfke yüzünden diğer adam hakkında, yakında nişanlanacağı hakkında yalan söylemişti. Yas tuttuğu için biriyle çıkmayan Becca, sahilde tanıştığı UCLA Hukuk Fakültesi'nden Doug Carey ile çıkmaya evet dedi. Çok karmaşık olmayan bir adam bulmuştu. Adamın övgüye değer nitelikleri vardı - beyin, eğitim, para, özgüven ve görünüş.

Onunla sonsuza dek birlikte olma düşüncesi Becca'nın dünyasını aydınlatmalıydı. Annesi Beverly çok heyecanlanmıştı.

Ama sanki Denny kalbinde bir delik bırakmıştı. Doug'la evlenme fırsatına balıklama atlaması gerektiğini biliyordu ama bunun yerine, bu onu ölümüne korkutuyordu. Tekrar mutlu olmak istiyorsa bunu aşması gerekiyordu.

Şimdi buradaydılar, Denny ve Becca, ikisi de yirmi beş yaşındaydı, tanıştıkları günden altı yaş daha büyüklerdi. Geçen birkaç yıl

gerçekten zor olmuştu. Sonra Rich, Denny ile çıkacağı bir erkek avı gezisinden bahsetmeye başladı ve merak etmeye başladı -bu onunla yüzleşmek ve neden bırakmadığını

anlamak için bir şans mı?

Sonra aniden işsiz kaldı. Doug'ın eli kolu bağlıydı. UCLA finalleri ve ders çalışmasıyla uğraşıyordu ve ailesiyle hızlı bir Şükran Günü geçirmek için eve uçuyordu. Onu da davet etmişti ama kız kararını vermişti; Rich'le ava gitmek istiyordu. Annesine tam olarak yalan söylemedi ama "Şükran Günü için beni merak etme. Doug beni Cape Cod'a davet etti." Böylece ailesi son bir plan yapmıştı. Cabo'ya bir dakikalık gezi, çünkü çocukları uzakta olacaktı. Becca kıyafet ve teçhizat almak için bir spor mağazasına gitti, büyük bir bavul hazırladı, sabahın köründe Rich'in kapısına geldi ve onunla birlikte gitmek için ısrar etti. İlk ve son kez, ben
Bununla yüzleşmek!

Ve burada, Denny'yle birlikte Jack'in Barının verandasında durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Bu garip buluşmayı kavramaya çalışıyorlardı.

"Oraya geri dönüp bir şeyler içmemiz gerekecek. ve biraz gülmek, Vaiz'in yemeğini yemek," dedi Denny ona. "Ateşkes ilan etmek zorundayız. Geçmiş geçmişte kalsın. Her neyse."

"Peki," dedi. "Bir sorun varmış gibi davranan ben değilim."

"Beni şaşırttınız," dedi. "Bu kadar kaba olmamalıydım. Özür dilerim. Ama bu bir erkek gezisiydi ve sen kesinlikle bir erkek değilsin."

Evet. En azından o bunu fark etmişti. Çünkü o da onu fark ediyordu -kare, tıraşsız çenesini, muhtemelen seyreltilmesi gerekecek kadar gür görünen çılgın saçlarını, koyu kahverengi gözlerini, geniş omuzlarını. Kot pantolonunun dar kalçalarına oturuş şekli ve uzun bacakları. Bu onu sıcak hissettirdi. Kendime not, bu tepkiyi hatırla. Bunun mantıklı bir nedeni yok ama yine de oluyor. Onu her yerimde hissediyorum. Lanet olsun.

"Biraz ısrar ettim ve Rich de sorun çıkarmazsam sorun olmayacağını düşündü. Açık hava sporlarında kendi başımın çaresine bakabilirim."

Denny, "Ona baskı yaptın," dedi.

"Ben en yaşlısıyım, bana hayır diyemez. Ona gerçekten bir ara vermek istediğimi ve iyi uyum sağlayacağımı

söyledim."

"Evet. Tabii."

"Ateşkesi böyle mi ilan ediyorsun? Beni iğneleyerek ve senin bölgeni işgal ediyormuşum gibi hissettirmeye çalışarak mı? Diğerleri bunu sorun etmiyor gibi görünüyor."

"Bak Becca, önce konuşmamız gerekirdi, tamam mı? Belli ki aramızda bazı kırgınlıklar var."

Ellerini tekrar ceplerine soktu. "Terk edilen bendim ve kin tutmuyorum."

"Üzgün olduğumu söyledim ve sen de beni terk ettin. Kabul etmelisin, özür diledim."

Sırıttı ve üzüntüyle başını salladı. "Öyle yaptın. Sen yaptın."

"Başka ne yapabilirdim ki?"

"Merak ediyorum," dedi. "Özür dilemekten daha fazlasını yapman gerekebileceği hiç aklına geldi mi? Yapabilirdin İki kez denedim sanırım. Ya da belki üç kez. Sen çiçek falan gönderebilirdin. Gerçekten üzgün olduğunuzu ve artık aklınızı kaçırmadığınızı anlatmaya çalışabilirdiniz. Ama San Diego'dan kalkan bir sonraki trendeydin. Şimdi üşüyorum. Geri dönüyorum."

Ateş. Şarabımı içeceğim, güzel bir yemek yiyeceğim, yeni arkadaşlarımla güleceğim. Eğer mutsuz olmak istiyorsan, Al bakalım. Gerçekten daha az umursayamazdım." Arkasını döndü ve bara geri döndü.

Denny, çiçeklerle her şeyi değiştirebileceğimi mi düşündü?

Akşam yemeğinde biraz dostluk kurdular; bazıları Çocuklar arasında anılar tazelendi, şakalar yapıldı. Denny ve Becca konusundan kesinlikle kaçınıldı. Denny sadece bir normalden biraz daha sessizdi ama kimse fark etmemiş gibiydi.

Muhtemelen Becca sevimli, komik ve biraz da çapkın olduğu için.

Denny onu sarsmak istedi.

Herkesin iyi geceler dileyip odalarına çekilme vakti geldiğinde kimse Denny kadar rahatlamış değildi. Bu etkinlik onun beklediği gibi şekillenmiyordu.

Troy ve Dirk nehir kenarındaki kulübelerine gittiler ve Denny ve Rich Becca'yla birlikte sokağın aşağısına, Denny'nin Fitch'lerin garajının üstündeki etkinliğine gittiler. Denny, "Becca'ya odayı göstereceğim ve birkaç eşyasını toplayacağım," dedi. "Ona anahtarlarımı verebilirim ve her ihtimale karşı kamyonetimi bırakabilirim ama buna ihtiyacı olmayacak."

"Elbette," dedi Rich. "Ben burada bekleyeceğim. Ama hadi gidelim, olur mu?"

Dörtten beri ayaktayım...."

"Beş dakika," dedi ve içeri girdi.

Becca çoktan merdivenleri yarılamış, çok büyük bir valizle boğuşuyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve "Ben bakarım" dedi.

"Hayır, lütfen. Kendi yükümü çekmekte ısrar ediyorum."

"Hadi, ver bana," dedi, bavulu onun elinden kaparak.

Neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu. Bir ton ağırlığındaydı. "Tanrım," diye küfretti. "Bu şeyin içinde ne var?"

"Giysiler. Sıcak tutan giysiler. Birkaç ceket. Botlar."

"Peki ya tuğlalar?"

"İyi gidiyordum," dedi. "Bırak ben alayım."

"Hayır, ben hallederim," diye ısrar etti. Arabayı kaldırırken yüzünü buruşturdu ama onun yaptığı gibi tekerlerinin üzerinde, her seferinde bir adım atarak yukarı çekecek değildi.

Merdivenleri onun önünde, yolundan çekilerek çıktı ve tepede bekledi. "Teşekkür ederim Denny," dedi. "Çok düşüncelisin."

Kapıyı açtı.

"Oh." Güldü. "Kilidi açmanı bekliyordum." "Burada neredeyse hiçbir şey kilitli değildir." Kapıyı açtı kapının hemen içindeki ışığı gördü ve çantasını bıraktı.

Denny yatağının ayak ucundaki sandığa gitti ve askeri bir spor çantası çıkardı. Banyoya gitti ve tıraş seti. İçerideyken Becca için temiz bir havlu çıkardı ve

sabah kullandığı havluyu

Sepet. Adam banyodan çıktığında, kadın Odanın ortasında durmuş, etrafı kontrol ediyordu. "Banyodaki lavabonun altında temiz çarşaflar var," dedi. Odanın etrafına ilgiyle baktı. "Bu çok... sevimli." Yatak örtüsü çiçekliydi, sandalyenin döşemesi Sedir çizgiliydi ve üzerinde kuşlar vardı, perdeler sarı-beyaz çizgiliydi. Duvarlar sarı ve beyaz süslemeliydi. "Bu odayı Bayan Fitch dekore etti. Biraz süslemeyi teklif etti ama ona zahmet etmemesini söyledim. Bir süredir biraz daha kalıcı bir şey için. Daha büyük." "Kalıcı mı?" diye sordu. "Doğru," dedi ve termal iç çamaşırlarını bulmak için çekmeceyi açtı. Sabahın dördünde hava soğuk, ıslak ve berbat olacaktı. "Rich bir süre burada kalmayı planladığınızı söyledi." "Uzun bir süre," dedi. "Burayı seviyorum." Arabayı itti tıraş seti, iç çamaşırı, kot pantolon ve eşofman üstünü çantaya koydu. "San Diego'ya geri dönmeyecek misin?" diye sordu. Omuz silkti. "Ne için?" diye sordu. "Özlemeyecek misin? Güneşi, sahili ve harika havayı?" Gözlerinde beliren ifade açıkça hüzünlüydü. "San Diego'da özleyeceğim çok şey var Becca. Ama sahili ya da havasını değil." Çantayı bir omzuna attı ve duvara yaslanmış olan on iki kalibrelik av tüfeğini aldı. "Gerçekten mi Denny? Hiç geri dönmeyecek misin?" "Neden San Diego'ya geri döneyim ki? Yarın sabah 4:00'te barda buluşuyoruz Becca. Bizi bekletme. Kamuflaj giy. Kamuflaj getirmiştin, değil mi?" "Doğru," dedi. "Sabah görüşürüz," dedi ve kapıdan çıktı. Kapı kapandığında "Vay canına," dedi. Bu kötü bir fikirdi. Benden nefret ediyor! Bir sonraki düşüncesi, eğer gelmeseydim

onu bir daha asla göremezdim!

Dişlerini fırçaladıktan, yüzünü yıkadıktan ve sıcak tutan pijamalarını giydikten sonra yatağa girdi. Temiz çarşaflarla uğraşmamıştı ama uğraşmalıydı. Çarşaflarda Denny'nin kokusunu yakaladı ve çok net bir şekilde hatırladı. Her ikisinin de mükemmel birleşimiydi bu; Denny'nin çiçekli kokusu Denny'nin erkeksi miskiyle birleşmişti. O kadar uzun zaman önceydi ki, hâlâ zihninde canlandırabildiğine şaşırıyordu ama zahmetsizce geri gelmişti.

Bir damla gözyaşı kaçtı. Bir ağla peşime düşecekler, diye düşündü. Ya ona hâlâ aşık mı? Ve adam ondan nefret ediyorsa? Nasıl bir hayatı olacaktı ki?

Bu işkence olacak, diye düşündü. Saf işkence.

Troy ve Dirk geldiğinde Denny ve Rich sabah saat 4:00'te barda hazırды. Denny, Jack'in tuzaklarını ve Koca Richie'nin kamyonetinin arkasında bir ördek botunu, birkaç termos kahve ve Preacher'ın bir gece önce hazırladığı bir kutu sandviçi getirmişti.

"Jack Sacramento'dan ve babasıyla birlikte o civarda çok avlanmış. Burayı daha da iyi bulacağınızı söylüyor," dedi Troy ve Dirk'e. "Daha soğuk ama daha iyi. O ve Vaiz geyik avlamayı tercih ederler, ancak Bu yüzden bana Trinity'de, buradan çok da uzak olmayan harika bir kör nokta gösterdi. Bizi takip edebilirsiniz. Oradaki komşulardan biriyle buluşacağız, Muriel St. Claire. Büyük bir su kuşu avcısı ve en azından köpeklerinden birini getiriyor. Becca nerede?"

"Tam burada," dedi arkalarından.

Dönüp ona baktı ve sırtıttı. Asker yeşili kot pantolonunun üzerinde yüksek lastik çizmeler vardı, kamuflaj yeleğinin altına kahverengi bir balıkçı yaka giymişti ve altın sarısı saçlarını haki bir şapkayla örtmüştü. Hah! Bu bir son dakika anlaşması değildi! "Silahın nerede?" diye sordu.

"Dün gece Rich'in kamyonetinde bıraktım," dedi.
"Mükemmel giyinmişsin Becca," diye işaret etti ona.
"Teşekkür ederim, Dennis. Ne giyeceğime baktım Google."

"Çok akıllıca," dedi. Kız arkadaşını tanıyordu. Tamam, uzun zamandır onun sevgilisi olmamıştı ama o kadar da değişmiş olamazdı. Kıyafetlere büyük ilgi duyuyordu; iş ya da okul kıyafetleri, yemeğe çıkma kıyafetleri, kulüp kıyafetleri, plaj kıyafetleri, bisiklet ya da yürüyüş veya kayak kıyafetleri. Çok kadınsı şeyler.

Gerçekten de onun lastik botları ve kamuflaj yeleği olduğuna inanmasını mı bekliyordu?

Ördek avı gezisi mi? Yani... bir gündemi vardı. "Gidelim," dedi. "Becca, kardeşinin yanından ayrılma. Bizimle gel."

"Elbette," dedi ve Rich'in uzatılmış taksisinin arkasına atladı.

Denny yolu bildiği için Rich'in kamyonetinin direksiyonuna geçti ve otuz dakika içinde Trinity County'de belirlenmiş bir avlanma alanındaki bataklık göle vardılar.

Hava hâlâ

Sabahın erken saatlerinde sisliydi; muhtemelen gölde ördekler vardı. Büyük bir kamyonun hemen arkasında durdular.

Yanında biri kahverengi, diğeri sarı iki Labs ile duran Muriel'di. İleride birkaç kamyon daha durdu. diğeri avcılara işaret etti.

Denny tanıştırmayı yaptı. Muriel Becca'nın elini sıkarken, "Yanımızda başka bir kadının olması güzel. Ben neredeyse her zaman tek oluyorum!"

"Ben acemiyim," dedi Becca. "Daha önce hiç ördek avına çıkmadım. Sen ne zamandır avlanıyorsun?"

"Küçüklüğümden beri," dedi Muriel. "Buralarda bir çiftlikte büyüdüm. On iki yaşımdayken babam bana avlanmayı öğretti ama ondan önce de birkaç yıl peşime takılmıştı. Bu Luce," dedi ve çikolata rengi Labrador'u tanıttı. "O bir uzman. Buff hâlâ kararsız; bazen yakalıyor, bazen de yüzmeye gidiyor." Muriel hâlâ çantasında duran tüfeğe başıyla işaret etti. "Sanırım ateş ediyorsun."

"Skeet," dedi Becca. "Ördeklerle nasıl başa çıkacağımdan

emin değilim."

"Ördekler daha büyüktür ama 'çek' diye bağırarak onları harekete geçiremezsiniz. Sadece sessiz olun, dikkat edin, görünmez olmaya çalışın.

Lanet kümes hayvanlarının mükemmel bir görüşü var, yemin ederim. Kahve? Çörek?" "Elbette," dedi. "Bu harika olur."

Muriel kamyonetinin yolcu tarafını açtı ve Becca'ya bir fincan doldurdu. "Eve varmadan önce birkaç dakikamız var. Yabani otların içinde. Senin çocuklar teknelerini boşaltıyor ve yemlerini hazırlıyorlar. Sen de tekneye binecek misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Becca.

"Bir çift köpeğe sahip olmanın avantajlarından biri, ben karada kalabilirim ve onlar da yüzme işini yaparlar."

"Bana öyle geliyor ki, burada O teknedeki herkes," dedi Becca. Kahvesini yudumladı.

"Bu bölgeyi seviyorum," dedi Muriel. "Bir sürü doğal perde var. Termosum ve köpeklerimle rahatça oturup ördeklerin bana gelmesini bekliyorum." Gülümsedi. "Bunu yapmak için bahanen ne?"

Becca elindeki kahve fincanıyla adamlara doğru işaret etti. "Büyük olanı görüyor musun? İkizim Richard. Ve şu iki adam

Tekneyi suya taşımak mı? Richie'nin Deniz Kuvvetleri'nden arkadaşları. Ve gerçekten sevimli olan? Denny. Eskiden beraberdik. Üç yıl önce ayrıldık."

"Gerçekten mi?" dedi Muriel. "Sen ve Denny?" "Biz daha çocuktuk."

"Ah," dedi. "Onu unutamadın."

"Benim bir erkek arkadaşım var," dedi Becca ama Muriel'le göz göze gelmedi. "Sanırım o da giderek ciddileşiyor."

"Yani onu unutamadın," dedi Muriel tekrar.

"Konuyla ilgisi yok. O beni aştı," dedi.

Muriel kahvesini yudumladı. "Anladım," dedi sonunda.

Becca Muriel'in kim olduğunu anlayana kadar bir saat geçmişti - tanınmış bir aktris. Makyajsız aynı görünmüyordu, saçları bir çorap başlığı ve kapüşonla

örtülmüştü.

"Özür dilerim Muriel," dedi usulca. "Senin böyle olduğunu bilmiyordum.

şu Muriel!"

Kadın sadece hafifçe güldü.

"Ünlü bir aktris boş zamanlarını böyle mi geçiriyor?" Becca sordu.

"Ben sadece rol yapmayı öğrenmiş bir çiftçi kızıyım, tatlım."

Becca, Muriel'i takip ettiği için çok mutluydu. O da Onun davranışını taklit ederek çalılarının arasında hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturdu. Tanrıya şükür, işlemek için bir çalının arkasına gitme zamanı geldiğinde onu koruyacak başka bir kadın vardı; o anda gerçekten erkeklerden biri olmayı diledi! Ve Hollywood'un en tanınmış aktrislerinden biri bir çalının arkasına çömelirken o da nöbet tuttu. Becca, "Facebook sayfam için bir şeylerden bahsedelim," diye şaka yaptı.

"Bunu aklından bile geçirme, sevgilim," dedi Muriel, bu önerinin korkunç sonuçlar doğuracağını ve hiçbir espri anlayışı olmadığını vaat eden bir gülümsemeyle.

Sabahın erken saatlerinde yağmur ara ara çiseledi ve herkesin yağmurlukları olmasına rağmen Becca iliklerine kadar ıslandığını hissetti. Birkaç kuş sesi duyuldu, birkaç el ateş edildi ama Muriel saat 10:00'a kadar bir yeşilbaş yakalayamadı. Luce ördeği almaya gitti, sahibesine geri getirdi ve Muriel gururla laboratuvarını övdü, ördeği ölü kuşu kamyonetinin arkasına koymuş.

Becca bir şeye çarpmadığını umuyordu. Gerçi o her santimiyle erkeklere ayak uydurabilen bir atletti. ölü bir ördeğe dokunmak istemedi.

"O ördekle ne yapacaksın?" Becca ona sordu.

"Ye, umarım." "Sen de mi aşçısın?"

"Şey, hayır. Hiç de değil. Peyniri zar zor dilimleyebiliyorum. Ama çok akıllıca bir kararla kendime yemek yapmayı seven ve bu konuda harika olan bir adam buldum."

"Peki onu koparıp bağırsaklarını çıkaracak mısın?" Becca sordu.

"İş o noktaya gelirse yapabilirim. Ama sanırım Walt devralacak. Benimle ilgilendiğini düşünmeyi seviyor." Gülümsedi. "Ben de bu fikri desteklemeyi seviyorum. Köpekleri eğitmeyi ve atış yapmayı, avı idare etmekten çok daha fazla seviyorum."

"Bunu duymak içimi rahatlattı. Çocukların yanında kendimi biraz yersiz hissediyordum," dedi Becca.

Sonra oturmaya geri döndüler, sessiz ve titreyerek oyunu beklediler. Bunun neresi eğlenceli tam olarak? Becca

merak etti. Arada sırada yumuşak erkek kahkahaları duyuyordu.

Onları eğlendiren ne olabilir ki? Soğuk mu? Yağmur mu?

Öğleden biraz önce Muriel artık canına tak ettiğine karar verdi, herkesle vedalaştı ve köpeklerini eve götürdü.

Birazcık

Bir süre sonra Becca kardeşinin kamyonetine sığındı, biraz daha sıcak kahve içti ve bir sandviç yedi. Isıtıcıyı çalıştırmak için kamyoneti çalıştırdı ve birkaç saniye içinde Denny oradaydı ve ona motoru kapatmasını söyledi. Gürültü! Bir gram bile ısı alamamıştı ama yine de kontağı kapattı. Kadın Çocukların dayanabildikleri kadar ıslak ve soğuk eğlenebileceklerine karar verdiğinde, o gün için işi bitmişti. Ayak parmaklarını hissedemiyordu; burnu bir daha asla normal rengini alamayacaktı. En azından kamyonun içi ısıtıcı olmasa bile biraz daha sıcaktı. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Kamyonun sürücü tarafındaki kapısı açılıp uyanmasına neden olduğunda ne kadar uyukladığından emin değildi. Troy gülümseyerek direksiyonun arkasına yerleşti. "Bir fincan kahve ve sandviç alayım dedim. İyi misin?"

"İyiyim. Sadece üşüdüm ve acıktım. Mola zamanı."

Uzatılmış taksinin arkasına, Vaiz'in hazırladığı piknik kutusuna uzandı ve bir sandviç çıkardı. "Peki, şu ana kadar ördek avı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse mi?" diye sordu. "Biraz sıkıcı bir tarafı var.

Soğuk ve ıslaktan bahsetmiyorum bile."

Güldü ve başıyla onayladı. "Ördekler için güzel bir hava

ama bizim için değil. Açık bir günde avlanmayı tercih ederim
ama soğuk beni rahatsız etmiyor. Ve gerçekten
vurduğunuzda

Hedef, işte o zaman havalı olur. Ve avımızı yemeyi severiz," dedi sırtarak, sandviçinden büyük bir ısırık almadan önce.

"Ne kadar mağara adamısın," dedi. "Öldürdüğün hayvanı yolmayı da seviyor musun?"

"Bunu kadınlarımızın yapmasına izin veriyoruz," diye alay etti. "Dışarı çıkarız, hayvanları sopalarız, eve sürükleriz ve kadınlarımız onları temizler, pişirir ve derilerinden giysilerimizi yapar."

"Peki sen hangi kabileden geliyorsun?" diye sordu ona gülerek. Ama o sadece çiğnedi ve gözleri parladı. "Rich senden en az yüz kere bahsetti ama senin hakkında o kadar çok şey bilmiyorum. Deniz yedek subayı olmanın yanı sıra hayatını nasıl kazanıyorsun?" diye sordu.

"Yedinci sınıflara matematik öğretiyorum. Geometri ve cebir öncesi."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu, daha dik oturarak.

"Ben öğretmenim!" "Biliyorum. Çok ortak noktamız var."

"Rich'in bunu bana neden söylemediğini merak ediyorum," dedi.

Troy güldü. "Dur tahmin edeyim, belki de bu onun önemli sohbet konuları listesinde üst sıralarda değildir. Uzun süredir öğretmenlik yapmıyorum. İki yıl askerlik yaptım, üniversiteyi bitirdim, tekrar Irak'a çağırıldım ve öğretmenlik yapmak için eve döndüm. Sanırım şimdi evde iyi bir dönem geçireceğim."

"Ama neden Deniz Piyadeleri? Yani, neden hâlâ Deniz Piyadeleri?" Omuz silkti. "Deniz Piyadelerini seviyorum."

"Peki ya tekrar çağrılırsan?"

"Yine giderim," dedi kolayca.

"Ya Dirk? İnşaatta çalıştığını mı duydum...?"

"Ağır ekipman operatörü, bir vinç. Tıpkı babası ve kardeşi gibi."

"Üniversiteye ilgi duymuyor mu?"

Troy güldü. "Hiç sanmıyorum, hayır. Bir vinç operatörünün maaşı için yaklaşık üç öğretmenin maaşı gerekiyor."

"Şimdi, bakın, bu çok yanlış. Hangisi daha önemli - çocuklarınızın geleceği mi yoksa

bina mı?"

"Siz olaya onların baktığı gibi bakmıyorsunuz," dedi.
"Çocukların geleceğinden daha değerli olan bina değil, gerçekten iyi bir operatöre güvenen vincin altındaki baretli adamlar. Hayatları buna bağlı. Babaları onlar olacaktı."

"Öğretmenlere az maaş veriliyor," diyerek ona işaret etti. "Polisler, itfaiyeciler, kütüphaneciler ve hemen hemen kamu görevlisi olan herkes. Sizi bilmem ama çoğumuz bizi zengin edeceği için öğretmenlik yapmıyoruz."

"Bunu aşk için mi yapıyorsun?"

"Sanırım. Ve çünkü eğleniyorum!" Sonra yakışıklı bir şekilde sırtıttı. "Bu çocuklar beni gülmekten kırıp geçiriyor."

"Ben de," diye itiraf etti. "Benimkiler yedi yaşında - ne komik. Öğretmenlerin tükenmişliğini hep duyuyorum ama ben hâlâ balayındayım. Her günü iple çekiyorum. Şey... Eskiden öyleydi."

"Eskiden mi?" diye sordu.

"Okulum kapandı. Şu anda işsizim. Eve döndüğümde, başvuruları gönderirken vekillik yapabilir miyim diye bakacağım. İş aramak için iyi bir zaman değil. Sadece tatil sezonu değil, aynı zamanda eğitim fonları da kesildi,

"

"Yazık," dedi. "Neden herkes işten çıkarılırken ya da çalışma saatleri azaltılırken ben işimde tutunacak kadar şanslıyım bilmiyorum. Ama Koca Richie'nin dediği gibi, muhtemelen sadece evleneceksin."

"Vay canına. Bu oldukça cinsiyetçi. Umarım ben de evlenirim." "Düzelتيyorum. Şanslı adam kim?" diye sordu.

"Güzel soru. Geçtiğimiz yıldan beri biriyle görüşüyorum ama nişanlı değiliz."

"Bu da eski sevgilinle ördek avına çıkmaya izin veriyor mu?" diye sordu.

"Bu da kardeşimle ava gitmemi sağlıyor," diye vurguladı.

"Ve Denny," dedi sandviçinden bir ısırık daha alarak.
"Çok anlayışlı bir erkek arkadaşın olmalı."

"Aslına bakarsanız öyle. Denny ve Rich yıllardır arkadaşlar, biz çıkmadan önce de, çıktıktan sonra da. Bunun benimle bir ilgisi yok. Peki ya sen? Kız arkadaş mı?"

"Sayılır," dedi omuz silkerek.

"Sayılır mı?" diye itti. "Bir kız arkadaşın ya vardır ya da yoktur."

Troy, "Dur, dur, dur," dedi, "dur" demeye fırsat bulamadan.

tamamen çiğnemek ve yutmak. Bu görevi bitirdi. "Şu anda sabit bir kız arkadaşım yok. Oradan buradan birileriyle çıkıyorum. Akşam yemeği, sinema, bazen kulüpler, grup şeylerinden bahsediyorum. Son zamanlarda kaza ayarlaması yapan bir kızla görüşüyorum.

Tahminimce şans eseri küçük bir çamurluk kazası geçirdim. Son adamı tam olarak atlatamadı, bu yüzden çok ağırdan alıyoruz. Yaklaşık dört kez dışarı çıktık - arkadaşlarıyla birkaç softball maçı, benimkilerle bir spor barında Pazartesi gecesi futbol maçı ve küçük kardeşinin maçını izlemek için bir lise futbol maçı. Kendimi ona adamış değilim, o da öyle."

"Ya Dirk?" diye sordu.

"Yaklaşık altı aydır aynı kız. Diedre. Bir bowling salonunda müdür yardımcısı. Bence Dirk'ün işi bitmiş olabilir. Diedre her zaman etrafta görünüyor.

zaman." Kahvesinden bir yudum aldı. "Bana o adamdan biraz daha bahset Becca," dedi. "Öğretmen mi? Senin gibi mi?"

"Hukuk öğrencisi."

Rahatsız bir şekilde güldü. "Sıkı bir rekabet," dedi. "Kimin için?" Becca, "Kimin için?" diye sordu. uçuşurdu.

"Şey, ben, başlangıç olarak." "Pas mı atıyorsun?"

"Bu olasılığa açık olduğunu duymaktan rahatsız olmayacağımı söylüyorum." Onun burnuna dokundu. Sonra gülümsedi ve göz kırptı.

Üç

Denny yaklaşık yarım saat boyunca kamyonetin ön koltuğunda kahve içen, gülen, konuşan Troy ve Becca'yı izledi. Troy'un Becca'nın yüzüne doğru uzandığını, Becca'nın da Troy'un omzuna elini koyduğunu, Becca'nın da Troy'un omzunun üstünden bakışlarını kaçırdığını fark etti. Dirk ve Rich teknedeydi, kıyıdaki sazlıkların tam ortasıydılar.

Sonunda Troy kamyondan çıktı, av tüfeğini aldı. ona yaslandı ve suyun kenarındaki çalıların arasındaki küçük yuvasına geri döndü. Birkaç dakikada bir çocuklardan biri ördek sesi çıkarıyordu ama bunun dışında tek ses rüzgârda ara sıra çıkan yaprak hışırtısıydı.

Sonra bir ördek sürüsü gölün dar ucundan fırladı ve uçmaya başladı. Tüm avcılar ateş ettikçe tüfekler patladı, ama sürü zarar görmeden kaçtı. Gökyüzünden hiçbir şey düşmedi. Hiçbir şey.

Rich ve Dirk tekneyi getirip kıyıya çektiler ve yakınlarda kalan kümes hayvanları yeniden toplanıp silah seslerinin şokunu atlatırken biraz mola vermeye hazırlandılar.

"Sanırım işim bitti," dedi Denny. Saatine baktı -Öğleyi yeni geçmişti. "Peki ya siz çocuklar?" Rich,

"Benim birkaç saatim var," dedi.

"Ben iyiyim. Pısrıklık mı yapacaksın?" Troy sordu.

"Olabilir," dedi. "Bu gece barda yardım edeceğim. Ondan önce bir duş alabilirim. Becca yeterince içmiş gibi görünüyor. Bak ne diyeceğim, termosları Dirk, Rich'in kamyonetini kasabaya götür. Becca'yı bırakabilirim. İşiniz bittiğinde

tekneye ve yemlere, olur mu? Akşam yemeğinde Jack'in yerinde görüşürüz. Ne dersin?"

Rich, Dirk ve Troy birbirlerine ileri geri baktılar. Sonunda Troy, "Elbette Den. Tamam." dedi.

"Yarın tekrar yaparız. Belki Becca pas geçer."

Troy, "Denny, Becca sorun değil," dedi. "Gitmek istemiyor. İyi dayanıyor gibi görünüyor. Bahse girerim hava kararana kadar kamyonda oturur, eğer o kadar uzun süre dışarıda kalırsak."

"Evet, muhtemelen," diye itiraf etti Denny. "Ama bunu yapması için bir neden yok, çünkü kasabaya dönüp düş almam ve Jack'in siz fanatikler için iyi bir yemek hazırlamasına yardım etmem gerekiyor. Jack'in evinde görüşürüz."

Diğer ikisi başını sallarken Troy, "Elbette," dedi.

Çok yakındı, diye düşündü Denny. Kimse peşine takılmaya karar veremedi Rich'in kamyonetine yöneldi. Arka kapıyı açtı ve termoslarla yiyecekleri toplamaya başladı. Becca merakla ona baktı. "Bunları Dirk'ün kamyonetine koyacağım. Bir süre daha avlanmak istiyorlar. Seni kasabaya geri götüreceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Ben iyiyim." "Pekala, avlanmıyorsun, bu yüzden seni geri götüreceğim." "Ben iyiyim."

"Sadece kamyonda oturuyorsun."

"Yani? Seni rahatsız mı ediyorum? Eğer gitmek istersen Dirk'ün kamyonetine oturabilirim."

"Becca," dedi öfkeyle, "hadi kasabaya geri dönelim."

"Kasabaya geri dönmeme gerek yok," dedi. "Ama şehre geri dönmek için arkadaşına ihtiyacın varsa, elbette. Hadi gidelim."

Ona kaşlarını çatı ama dilini tuttu. Onun yerine kahve ve sandviçleri Dirk'ün kamyonetine taşıdı. Geri dönerken arkadaşlarının gölün kıyısında durmuş onu izlediklerini fark etti. Onlara gülümsedi ve

El salladı, sonra kamyonete bindi ve misafiri gelmeden oradan uzaklaştı.

Becca, "Hızlı bir kaçış oldu Denny," demeden önce beş dakika kadar taş gibi bir sessizlik içinde araba sürdüler. Ne oldu?

Seni yemek mi?"

"Beni yiyen bir şey yok Rebecca!" diye tersledi.

"Avlanmayı bitirdiğini sanıyordum, o yüzden gidiyoruz!"

Kadın usulca güldü ve bu nedense adamın içinde bir ateş yaktı.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu. "Hayatında ciddi bir adam olduğunu söylediğini sanıyordum. Bu beni meraklandırıyor.

Troy'a bu kadar yakınlaşmanı nasıl karşılayacağını bilemezdi." Ona şöyle bir baktı.

"Aklını tamamen yitirmişsin," dedi. "Sence de biraz fazla arkadaş canlısı değil misin?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Adamın yerinde olsaydım, bana öyle görünürdü," dedi, kendi kendine bile ne kadar çocukça konuştuğuna şaşırmıştı. "Eğer o adam sen olsaydın, UCLA'de finallere çalışıyor olurdun.

'İyi vakit geçirin ve dikkatli olun' derdi." "Lanet olası bir tanrı olmalı," diye mırıldandı Denny.

"Tanrım, kışında ne var senin?" diye sordu.

"Sadece dürüst bir adamın seni kötü olabilecek bir durumdan kurtaracağını düşündüm. Eğer nişanlıysan, Troy'la takılmamalısın."

Başını iki yana salladı. "Yapmıyordum. Tabii bir fincan kahve içip konuşmaya şakalaşmak demiyorsanız. Eğer öyleyse, ben

neredeyse her gün." Hoşgörüyü gülümsedi. "Bu konuda çok gevşek biriyimdir."

"Kahretsin Becca, ne dediğimi anlamıyor musun?"

"Hayır, Dennis, tamamen kayboldum. Senin derdin ne bilmiyorum. Sanki kıskanıyormuşsun gibi davranıyorsun..."

"Saçmalama," dedi. "Neden kıskanayım ki?" "Hayal bile edemiyorum," dedi kadın.

"Sanırım anlamıyorum, ciddi bir erkek arkadaşın

varken neden bir grup erkekle ava çıkıyorsun? Bu hiç mantıklı değil.

hissediyorum. Belki küçük bir müdahaleyle adama bir iyilik yapabilirim..."

"Müdahale mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Biraz flört ediyorsun. Ve bu hiç akıllıca değil."

Sertçe nefes aldı, kendisine cilveli mi yoksa zeki değil mi denmesinden daha çok rahatsız olduğundan emin değildi. Ağzı ince bir çizgi oluşturdu, burun delikleri açıldı, gözleri parladı ve şöyle dedi,

"Kamyonu durdur."

Ona doğru baktı. "Ne?"

"Kamyonu durdur dedim!"

"Burası durmak için kötü bir yer!"

"Yine de dur!" diye bağırdı.

Fazla bir banket yoktu ama yine de kenara çekti. Yol bir metre kadar yükseltilmişti ve Yazın muhtemelen tahıl ve mısırla dolu olan sıırıslıklam tarlalar. Ona baktı.

"Burada büyük bir hata yaptım ve kayıplarımı azaltacağım," dedi. "Düşündüm ki eğer biraz zaman harcarsak

Birlikte, ikimizin de yoluna devam edebilmesi için bir kapanış yapabilirdik, ama sen böyle bir pislik olacaksan bu imkansız! Avlandığımız yere geri dönüyorum. Ya çocuklarla ya da kamyonette oturacağım, ama artık bu saçmalığa katlanmayacağım. Yıllardır senden tek kelime duymadım.

Sen

beni ya da davranışlarımı yargılamaya hakkınız yok." Kapıyı açtı.

"Becca, bekle bir saniye," dedi ona doğru uzanarak.

"Cidden, bana söyleyecek bir şeyin varsa

beni aramış ya da bir e-posta göndermiş olabilirsin ya da hey! Sen

Facebook'ta beni 'beğenebilirdin'! Ama senden hiçbir şey duymadım, bu yüzden inan bana, kiminle konuştuğumu önermeye bile kesinlikle hakkın yok." Alaycı bir ses çıkardı.

"Flörtöz," diye mırıldandı. "Bu ne cüret!"

"Becca, hayır-" dedi, ona doğru uzanarak.

"Denny, evet!" Ve böylece araçtan indi, ağabeyinin kamyonetinden aşağı inmenin çok uzun bir adım olduğunu

unuttu, çok dar olan bankete

tek çizmeli ayağıyla bileğini burktu, burkuldu, düştü ve o yükseltilmiş yoldan aşağıya, aşağıdaki çamurlu tarlaya yuvarlandı. Ve tüm bunları hiç de kadınlara yakışmayan bir küfür içeren bir çığlıkla yaptı.

Kendine rağmen güldü ve başını direksiyona doğru eğdi. Kadının da dediği gibi, tam bir pislikti. Ve o hiç dinlememişti. Her zaman tam gaz ilerliyordu. Kamyondan indi, kadının yanına doğru yürüdü ve yolda durup ellerini kalçalarına dayayarak ona baktı. Kadın yayılmıştı, çamurun içinde kar meleği yapmaya hazırmış gibi görünüyordu. Ona ters ters baktı.

Histerik bir kahkaha atarak iki büklüm olmamak için elinden geleni yaptı.

"Seni durdurmaya çalıştım. Seni oraya geri götüreceğimi söylemeye çalıştım..."

Dudaklarına sıçrayan çamurdan kurtulmak için dudaklarının arasından bir nefes üfledi. "Elbette." Sonra doğrulup oturdu. "Canın cehennemde."

"Hadi," dedi, ona yardım etmek için dikkatlice banktan aşağı kaymaya çalışarak. "Sen haklısın ve ben hatalıydım. Sana nasıl davranacağını ya da kiminle flört edeceğini... yani konuşacağını söylemeye hakkım yok." Gülümsedi, üzerine bir çamur pıhtısı gelirse eğilmeye hazırdı. "Pekâlâ, hadi seni kasabaya geri götürelim de o çamurlu kıyafetler. Özür dilerim Becca," dedi, ona bakarken sesindeki kahkahayı tutamadı. Ona bir el uzattı. "Gerçekten, ben-"

"Ah!" diye bağırdı, ayağa kalkmaya çalışarak. Sağ bacağını tuttu. "Oh, kahretsin!"

"Ne?" dedi, onunla birlikte çamura atlayarak.

"Tanrım, sanırım bir şey yaptım!" Ayak bileğine uzandı. "Kahretsin, kahretsin! Oh, Tanrım!"

Denny çömeldi. "Belki de burkmuşsundur," dedi. "Çizme ayağımdayken bakamam. Seni tepeye çıkarıp kamyonu geri götürmeliyim. Sonra bakarız."

"Tek ayak üstünde mi?" diye sordu. Alaycı tonuna rağmen gözlerinde acı dolu yaşlar parlıyordu.

"Seni taşımak en kolayı olur." Onu dik tutmak için elini uzattı. "Ağırlığı iyi tarafına ver bacak."

"Denny..." diye inledi, onun ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verirken acıya teslim oldu.

"Sorun yok Becca, sadece bana yaslan." Dik durup sol bacağının üzerinde dengede durduğunda, başparmağıyla gözyaşlarını sildi. "Omzumun üzerinden, en iyi yol bu."

"Hayır," diye feryat etti.

"Kamyona çıkarken dengemi korumamın en iyi yolu bu." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Eskiden bunun eğlenceli olduğunu düşünürdün."

Başını iki yana salladı. "Eskiden eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Artık öyle düşündüğümden emin değilim."

Belinden eğildi, omzunu kızın orta kısmına koydu ve itfaiyeci hamlesiyle onu omzunun üzerinden katladı. "Çok fazla kırıdamamaya çalış yoksa ikimizi de devirirsin."

"Ugh," dedi. "Tanrım, acıyor! Ne yaptım ben?"

Tepeye doğru birkaç sallantılı adım attı ve onu yolcu koltuğuna oturturken, "Başına dikkat et," dedi. "Böyle dur, bacakların dışarı sarksın. Sıkı otur." Kamyonun kasasına gitti, Rich'in alet deposunu kaldırdı ve bir alet buldu. keskin kenar.

Adam ona geri döndüğünde, kadın korkuyla dizlerini yukarı çekti. "Ne yapacaksın?"

"Lastik çizmeni keseceğim Becca. Çıkarmamı istemezsin, bu çok kötü olur. Sana yeni bir çift alacağım."

"Botlar umurumda değil! Sadece o şeyle bacağımı kesmeni istemiyorum!"

"Çok dikkatli olacağım," diye söz verdi.

"Son zamanlarda şansım kötü gidiyor. Owwww!" diye feryat etti adam yırtık botu dikkatlice ayağından kaydırırken.

Ayağı orada çok garip bir açıyla, içe dönük ve gevşek bir şekilde sallanıyordu. Ve şimdiden şişmeye başlamıştı. O

gözlerini onunkilere kaldırdı. "Oh, adamım," dedi. "Bu pek iyi görünmüyor."

Becca hastaneye giderken yol boyunca gözyaşlarını tutmaya çalıştı ve Denny ne kadar sıklıkta gözyaşı dökebileceğini görmeye çalıştı.

Tam bir aptal olduğum için özür dilerim. "Seni neden böyle yemlediğim hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım hala eski kız arkadaşımın burada çocuklar."

"Duymak bile istemiyorum," dedi. "Nerede şu lanet olası sessiz düğmesi?"

Denny güldü.

Dağları aşmak, Virgin Nehri'nden geçmek ve dağdan aşağı inerek Valley Hastanesi'ne ulaşmak için uzun bir yol vardı.

Denny onu dikkatlice kamyonetten çıkardı ve acil servise taşıdı.

ve acil servis personeli de onunla aynı fikirdeydi. Onlar da hastaneye gelmesi için nöbetçi ortopedistle temasa geçti.

Hemşirelerden biri serum taktı ve Becca'ya ağrı kesici ve sakinleştirici verilerek çok daha rahat etmesi sağlandı.

Denny Becca'nın iki elini de kendi elleriyle tutarken, doktor Becca'nın ayak bileğine bir anestezi iğne yaptı. Sonra da sert bir şekilde çekerek düzeltti. Becca bir çığlık atarak acil servis yatağından kalktı; Denny onu kendine doğru çekti ve acı tekrar azalana kadar sıkıca tuttu.

"Bu bileği ameliyat etmemiz gerekecek Becca."

Doktor dedi ki. "Şu anda biraz fazla şiş, ama onu yükselteceğiz, üzerine bir buz torbası koyacağız ve birkaç saat içinde ameliyatı yapabileceğiz. Bu gece burada kalabilir ve sabah eve gidebilirsiniz."

"Çalıştırmak mı?" diye sordu.

"Küçük bir plaka ve vidalar." Gülümsedi. "Yeni gibi olacaksın."

"Bütün gece kalmak istemiyorum," dedi. "Perişan haldeyim!"

"Bunu anlayabiliyorum ama başka alternatif yok. Gerçekten ihtiyacın olan şey, bir hemşirenin seni o iğrenç kıyafetlerden çıkarıp yıkayabileceği, hastane önlüğü giydirebileceği ve rahat edebileceğin bir odaya gitmek. Birkaç saat içinde geri geleceğim ve seni iyileştireceğiz. Bir atel ve koltuk değnekleriyle eve gideceksiniz. Korkarım altı hafta boyunca üzerine ağırlık koyamayacaksın, işin en zor kısmı da bu olacak."

Gözlerini Denny'ye çevirdi. "Denny?" dedi titrek bir sesle.

"Sakin ol tatlım, seninle ilgilenmem gerek. Sen temizlenip üzerine kuru giysiler giyerken ben de Jack'i arayıp Big'in mesajı aldığından emin olacağım."

"Becca'nın hastaneden çıkmak için temiz giysilere ihtiyacı olacak," dedi doktor. "Belki o temizlenirken sen de bunu yapabilirsin, ben de ayak bileğiyle ilgilenirim."

Denny onun çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Bunu yapmamı ister misin Becca? Sana kıyafet getirmemi? Koca Richie'ye burada olduğuna dair bir mesaj bırakayım mı?" Becca başını salladı.

"Sonra görüşürüz," dedi doktor ve perdeli bölmeden dışarı çıktı.

"Becca, özür dilerim. Bunu da tamamen benim hatam olan şeyler listesine ekleyebilirsin. Eğer sayfada yer varsa tabii."

Sadece gözlerini kaçırdı.

"Şu anda çok ağrın var mı?" diye sordu ona. "İstersen ameliyata girene kadar seninle kalırım. O zaman kıyafetlerini getirebilirim."

"Sorun değil," dedi. "Gidebilirsin. Belki Rich Sabah bana kıyafet getir ve beni Virgin River'a geri götür."

"Yapacağım Becca. Yapmak istiyorum. Kendi kamyonetimi de getireceğim, ki ona binip inmek Big'in kamyonetine binmekten çok daha kolay."

"Anlaşabilecek miyiz?" diye sordu bir duygu hıçkırığıyla. "Çünkü hiç havamda değilim. daha fazla çatışma."

Başını salladı. "Kesinlikle," dedi. "Bu gece geri geleceğim...."

"Sorun değil, yapmak zorunda değilsin-"

"Ne kadar kötü?"

Başını iki yana salladı. "Zonkluyor. Ama sanki başka birinin ayağıymış gibi uzakta hissediyorum."

Bir kahkaha attı. Parmağını kızın çenesinde gezdirdi. "O ayağınla beni gerçekten korkuttun, öyle görünüyordun."

"Korktun mu?" diye sordu, tekrar yastıklarına gömülerek.

Büyük bir hademe perdeyi geri çekti. "Gezintiye çıkmaya hazır mısınız bayan?"

"Seni terk etmekten nefret ediyorum," dedi Denny.

"Devam et. Rich'e kesinlikle ailelerimizi aramamasını söyle."

Kesinlikle hayır."

"Sence bilmek istemezler mi?" Denny sordu. "Bununla ben ilgileneceğim. Ve ona üzgün olduğumu söyle. kamyonunun içinin çamur olmasından korkuyor. O kamyonu tapıyor. O kamyonla evlenecek..."

"Ben temizlerim," dedi Denny. "Dinlenmeye çalış."

Virgin River'a gitmeden önce Fortuna'dan geçti, tam hizmet veren bir benzin istasyonunda durdu ve kamyonu içini ve dışını temizledi. Jack'in evine gitti.

Spor çantasını ve tıraş takımını almak için misafirhaneye gitti, ardından Fitch'lerin garajının üstündeki odasına çıktı ve duş aldı.

Sonra Becca'nın bavulunu açtı ve ona götürmek üzere birkaç giysi topladı. Elleri Becca'nın ipeksi külotuna gittiğinde, hatırlayarak orada oyalandı. Tanrım, onu nasıl da özlemişti! Sonra sutyenini ve külotunu bir kot pantolonun ve bir kazağın içine katlayarak iç çamaşırlarını gözden sakladı. Onun

Kamuflaj yeleği kirliydi, bu yüzden ona bir ceket getirdi.

Sonra Jack'in yerine gitti. Saat daha beş olmamıştı ama güneş batıyordu ve mekân birkaç yerli ve bazı sıkı avcı ve balıkçılarla dolmaya başlamıştı. Denny barda oturdu.

Jack geldi. "Ekibinin geri kalanı nerede?" diye sordu.

"Sanırım her an gelebilirler. Ben getiriyordum Becca bu öğleden sonra buraya döndü ve küçük bir kaza geçirdi.

Kardeşinin kamyonetinden inerken düştü ve bileğini burkmuş. Kırıldığı ortaya çıktı. Röntgen çektiirmek için Valley Hastanesi'ne götürdüm ama doktor küçük bir platin ve birkaç vida takması gerektiğini söyledi. Bir gece kalması gerekiyor ama iyileşecek ve sabah ilk iş taburcu edilebilir.

Sabah." Yere baktı. "Koltuk değnekleriyle dolaşacak." "Şey," dedi Jack. "Hep derim, eğer kaçıyorlarsa, sadece bacaklarını altlarından tekmele. Bu onları yavaşlatacaktır."

Denny kaşlarını çatı. "Bu hiç komik değıl."

"Sana göre değıl belki," dedi sevimli bir gülümsemeye.

"Acı çekiyor."

"Tahmin edebiliyorum. Görünüşe göre sen de biraz acı hissediyorsun.

Bira ister misin?"

"Bira ve sandviç, çok zahmet olmayacaksa." "Vaiz'in yemeğinden istemediğine emin misin? Yahni.

Sert ekmekler. Kek."

"Big'e kız kardeşinin nerede olduğunu söyler söylemez hastaneye geri döneceğim. O iyi ama uyanabilir ve yalnız kalmak istemeyebilir."

Jack ona bir içki sundu. "Uyanıp seninle birlikte olmak istememe ihtimali var mı?"

"Ah, evet," diye itiraf etti Denny utanarak. "Her zaman böyle bir şansım var. Ama bu riski göze almak zorundayım." Tam o sırada barın kapısı açıldı ve arkadaşları içeri girdi.

"Jack, şu sandviçi hazırlar mısınız?"

"Emin olabilirsiniz, evlat," dedi.

Denny bardan ayağı kalktı. "Şansınız yaver gitti mi?"

diye sordu onlara. Rich, "Hiçbir şey," dedi. "Ama bir çift ördek ayırttık.

yarın için."

"Yarın hakkında," dedi Denny. "Sanırım tek başına olacaksın. Ben bağı olacağım. Rich, Becca düştü." Ve sonra Elinden geldiğince açıkladı, kendisini töhmet altında bırakacak her şeyi dışarıda bıraktı. "Kamyonetiniz dışarıda,

ama ben

Ona hastanede birkaç kıyafet vereceğim. Muhtemelen uyuyordur ama taburcu olur olmaz onu kasabaya geri getirebilmek için yanında oturacağım. Gece uyanırsa yanında olacağımı söyledim."

"Bunu düşerek mi yaptı?" Rich sordu.

"Şey... kamyondan atlayarak. Tam isabet ettirmiş olmalı. Doktor çok kötü olmadığını söyledi, ama bir prosedür gerekli ve altı hafta boyunca koltuk değneklerine bağlı kalacak."

Rich şapkasını çıkarıp bir elini saçlarında gezdirerek, "Gitsem iyi olacak," dedi. "Annem beni öldürecek."

"Aileni aramamanı söyledi."

"Çünkü sabah Meksika'ya doğru yola çıkıyorlar," dedi Rich. "Eminim Becca bu yüzden onları aramak istemiyordur. Böylece annem geri döndüğünde beni öldürebilir. Benden kız kardeşime göz kulak olmamı bekliyor."

"Merak etme," dedi Denny. "Kendimi sorumlu hissediyorum, o benimle birlikteydi. Ona neler olduğunu sana haber vereceğimi ve ona kıyafet getireceğimi söyledim, o da tamam dedi. Onun için geri gelmemi bekliyor ve ben de bunu istiyorum."

"Peki sonra?" Rich söyledi.

Denny omuz silkti. "Onu garajın üstündeki odamda rahat ettireceğim ve siz avlanırken ona göz kulak olacağım." Rich'in omzuna bir el attı. "Alınma dostum ama ona göz kulak olmanı istemiyor."

"Annem beni öldürecek," dedi tekrar.

"Becca iyileşecek. Neredeyse alçıya benzeyen bir atel takılacak."

Jack mutfaktan paketlenmiş bir sandviç getirdi ve barın üzerine koydu. "Al bakalım, Denny." Sonra üç genç avcıya baktı. "Size bir şeyler ikram edeyim mi?"

"Soğuk bir fiçıyla başlıyoruz," dedi Dirk.

"Uzun ve soğuk," diye karşılık verdi Rich.

Troy, "Elbette," dedi.

"Rahatsızlık için özür dilerim çocuklar," dedi Denny.
"Jack, çocukların tekneyi ve yemleri kullanması senin için sorun değil, değil mi? Ve ne isterlerse benim hesabıma yaz - en iyi ev sahibi olmasam bile onlar benim misafirim."

"Oğullarına ben bakarım," dedi Jack. "Bir süredir Preach ve ben pokerde bir grup acemiden faydalandığımızdan beri. Orada yardımcı olabilirim. Umarım biraz para getirmişsinizdir."

"Evet, sen de öyle düşünüyorsun, çavuş," dedi Dirk. "Ben Paranı alacağım ve yarın avlanacağım, ama saat dörtte kalkmayacağım. Şafakta, öğlen olduğundan daha fazla ördek yoktu."

Rich, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

Denny sandviçini aldı. "Valley Hastanesi'ne geri dönmeliyim. Kim bilir? Belki onu daha erken bırakırlar."

"Devam et," dedi Jack. "Ona hepimizin iyi olmasını umduğumuzu söyle."

"Teşekkürler." Bardan dışarı çıktı.

"Denny" sesini duyduğunda daha merdivenlerden yeni inmişti. Arkasını döndüğünde Troy'un verandada durduğunu gördü. "Tamamen kaza mı?" Troy ona sordu.

"Evet, başka?"

"Kendini sorumlu hissettiğini söylemiştin. Ve onun burada olmasından pek memnun değildin," dedi.

"Bakın, onun burada olması beni gerçekten şaşırttı. Ve onu durdurmaya, uyarmaya çalıştım, o dışarı atlamadan önce

kamyon - çamurlu bir tarlanın yanındaki yükseltilmiş bir yolda durduk ve o düştü..."

"Durduruldun mu?" Troy sordu.

"Konuşmak. Hepsi bu kadar. Haftanın geri kalanının tadını çıkarabilmemiz için halletmemiz gereken bazı şeyler vardı. Engelleyebilsem ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Senin bir kadına kötü davrandığını hiç görmedim."

"Hayır, hiç yapmadın ve yapmayacaksın. Gerçekten, gitmeliyim..."

"Seni hastaneye geri istediğini söylediğinde doğruyu mu söylüyordun?" Troy sordu.

Denny sertleşti. "Yapmak zorunda olmadığımı söyledi. Kimsenin orada olmasına ihtiyacı olmadığını söyledi ama ben istediğimi söyledim."

"Dinle," dedi Troy, verandanın kenarına yaklaşarak. "Ona karşı dikkatli olmalısın. Eski kız arkadaşınla sorunların olduğunu anlıyorum. Onun yanında gerçekten sinirleniyorsun ve bu işe yaramayacak."

"Bana nasıl davranmam gerektiği konusunda tavsiye mi veriyorsun-" Durdu ve boğazını temizledi. "Hey, sen bana nasıl davranmam gerektiğini söylemeden de düştüğü için yeterince kötü hissediyorum."

Troy ona kaşlarını çatı. "Bu işi çözmelisin Denny. Drama olmadan. Tüm o tavırlar olmadan."

Troy'un kesinlikle haklı olduğu gerçeğı Kolay. "Madem bu kadar uzmansın, belki daha sonra bunu benim için yazmanı isterim."

Troy şapkasına dokundu. "Becca'ya iyi dileklerimi ilet. Yapabileceğim bir şey olursa bana haber vermesini söyleyin."

"Emin olabilirsin," dedi Denny. "Merak etme dostum" diye düşündü. Ben bu işi hallederim.

Dört

Ayak bileğindeki zonklayıcı ağrı Becca'yı uyandırdı. Bu ve işemesi gerektiği gerçeği. İnledi ve Denny hemen yanında.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Neredeyse gece yarısı oldu."

"Bana ihtiyacınız olursa diye sandalyede uyuyorum," dedi, saçlarını yanağından geriye doğru fırçaladı. "Kalmama izin vermeleri için yalan söylemek zorunda kaldım."

Gözlerini kısmıştı. "Yalan, nasıl?"

"Eski erkek arkadaşımın uygun olmayacağından oldukça emindim, bu yüzden onlara senin nişanlı olduğumu söyledim."

"Ama sana Rich'i sabah göndermeni söylemiştim. Bunu sana söylemedim mi?"

"Rich'i gönderebileceğimi söylemiştin. Geri dönmek zorunda olmadığımı söyledin ama dönmek istedim. Her ihtimale karşı. Çok mu kötü? Evet. ayak bileği?"

"Sanırım ağrı kesici iğnenin etkisi geçiyor. Rich'e ne olduğunu anlattın mı?"

"Sayılır. Seni kızdırmanın benim hatam olduğunu düşündüğümü ona tam olarak söylemedim. Bunun başına gelmesine izin verdiği için annenin onu öldüreceğini söyledi ve ben de ona aileni aramasını istemediğini söyledim. Sen iyi olduğun için muhtemelen Meksika seyahatlerini mahvetmek istemediğini söyledi."

"Annem," dedi inleyerek. "Oh, adamım..." "Ne?"

"Anneme buraya geleceğimi söylemedim."

"Söylemedin mi? Neden söylemedin?"

"Onunla uğraşmak istemedim," dedi ve yüzünü buruşturdu. Adam başını eğdi. "Çünkü...?"

"Çünkü Doug'a tapıyor. Çünkü Rich grubun bir parçası olsa bile, senin de dahil olduğun bir grup erkekle av gezisine çıkmamı onaylamazdı."

"Ah, Becca..."

Biraz güldü. "Kendi seyahat planlarımı yapabilecek yaşıyım. Değil mi? Belki eve gittiğimde açıklarım...."

"Onu burada istediğini söyleyebilirdim ama söylemedim," dedi Denny. "Bu gece poker oynamayı ve yarın avlanmayı planlıyor, neyse...."

"İyi yaşlı Rich. İyi niyetli ama bilgisiz olabiliyor. Sevecen ama bilgisiz."

Denny yatağının kenarına oturdu. Buz torbasına dokundu. "Yeni bir taneye ihtiyacın var, bu neredeyse ısındı. Yapabilir miyim? bak?"

"Keyfine bak," diye davet etti. "Görecek bir şey yok."

Ölü buz torbasını kaldırdı. İyimser bir ifadeyle, "Güzel bandaj," dedi.

"Bu bir atel," dedi. "Gazlı bez, alçı ve ACE sargısı. Yaklaşık on gün içinde dikişleri almak için çıkaracaklar."

"Tanrım, Becca." İşe yaramayan buz torbasını dikkatle kızın kaldırılmış, sargılı ayak bileğine geri koydu. "Dinle, sana bir şey sorabilir miyim? Bir şey mi?"

Omuz silkti. "Ne?"

"Gerçekten ava gitme arzunuz var mıydı?"

"Oh, beni rahat bırak," dedi. "Bana gerçekten ne sormak istiyorsun? Mesela, buraya seni görmeye mi geldim?"

"Tamam, belki aklımdan geçmiştir. Ya senin?"

"Tam olarak değil," dedi. "Olay şu. Rich birkaç hafta önce bu adam gezisi hakkında konuşmaya başladı, çok heyecanlıydı. Sonra işimi kaybettim. Sonra düşündüm ki, ne olacaksa olsun,

Hiç avcılık gibi bir şey yapmadım ama av tüfeği kullandım ve skeet atmayı severim. Ama Rich'e sorsam bana hayır diyeceğini biliyordum. Ve eğer anneme bundan bahsedersem,

Doug'a aşık olduğu için çıldıracaktı. Bu yüzden Rich'e reddetmesi için zaman vermemeyi planladım."

"Peki Rich kabul etti mi?" diye sordu.

"Ona fazla seçenek bırakmadım. Dürüst olmak gerekirse, en azından birbirimize karşı dostça davranabileceğimiz kadar zaman geçtiğini düşünmüştüm. Tüm bildiğim, senin şimdi biriyle. Sonra ortaya çıktığım için ne kadar kızgın olduğunu görünce başka bir şey düşünmeye başladım."

"Başka bir şey mi?"

"Evet, Denny. Bunu aramızda halledip yolumuza devam etsek iyi olur gibi bir şey. Sen ve Rich iyi arkadaşsınız. Bazen birbirimize rastlayacağız. Kızgın ayrıldık, arkadaş bile olamayacak kadar kızgın. Seni bilmem ama ben yirmi beş yaşındayım ve kırk beş yaşına kadar kin gütmekle ilgilenmiyorum. Sadece mutlu olmak istiyorum. Bizim için yürümedi, bu işler böyle yürür, en azından arkadaş olun ve hayatınıza devam edin."

"Bu konuda biraz pratik yapmamız gerekebilir - kırık bir ayak bileğiniz var çünkü hayatla pek iyi geçinemiyorduk."

"Evet, saat gece yarısı oldu ve ağrı kesici iğnemin etkisi geçiyor ve canım çok acıyor. Ve tuvalete gitmem gerekiyor."

Odanın loş ışığında bile Becca onun solgunluğunu görebiliyordu ve bu onu neredeyse gülümsetiyordu, acı ve her şey. Ha-ha,

Denny! Eminim böyle bir şeye ihtiyacım olacağını düşünmemişsindir!

"Tamam," dedi cesurca. "Seni banyoya taşıyayım mı yoksa bir lazımlık getireyim mi? Ne yapmalıyım?"

Ona küçük, hoşgörülü bir yarım gülümseme verdi. "Sen hemşireyi çağır. Ağrım için bir şeylere ve tuvalete biraz yardıma ihtiyacım var."

Çok rahatlamış görünüyordu ve nefesini yavaşça verdi. "Tamam. Hemen döneceğim."

"Acele etmek isteyebilirsin," diye tavsiyede bulundu. "Tamam," dedi ve kapıdan dışarı çıktı.

Çok ilginç, diye düşündü Becca. Ya suçluluk duygusuyla ya da bir zorunluluk ya da ilgi hissiyle

sandalyede uyuyor.

Kuşkusuz çok geçmeden hangisi olduğunu öğrenecekti. Bu konuda ne yapacağı ise evrenin en büyük gizemlerinden biriydi.

Doktor ameliyattan önce Becca'nın ailesini aramayı teklif etti ama Becca bunun gereksiz olduğunu söyledi. Yirmi beş yaşındaydı ve kendi sağlık sigortası vardı. Şansına şükretti! Annesiyle daha sonra ilgilenebilirdi. Annesi Becca'nın ameliyat masraflarını karşılamasına çok sert tepki gösterecekti.

Doug yerine Denny ile tatil. Belki Cabo San Lucas sahilinde biraz vakit geçirmek onu yumuşatırdı. Ya da San Diego'ya döndüklerinde ve her şey çözüldüğünde belki annesine söyleyebilirdi.

Gece hemşiresi ona "Nişanlınızın tuvalete gitmenize yardım etmesini istemiyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "O öyle bir nişanlı değil." "Öyle mi?" diye sordu hemşire.

"Bir süredir ayrı yaşıyorduk," dedi Becca. "Deniz piyadeleri tarafından. Afganistan'da bir tur yaptı."

"Oh, tatlım."

Becca, "Elimden gelenin en iyisini yapmayı tercih ederim," dedi.

Bu yüzden Denny hastane odasının dışında beklerken Becca ağrı kesici aldı, tuvalet molası verdi, yeni bir buz torbası uyguladı ve gece yarısı atıştırmalığı getirdi, çünkü ameliyattan sonra yemekten çok uykuyla ilgileniyordu. Denny odaya geri döndüğünde saat neredeyse 01:00'di. "Denny, eve gidebilirsin. Bu bir şey değil. gerekli."

"Asla bilemezsin," dedi. "Bana ihtiyacın olabilir."

Sana çok ihtiyacım vardı, diye düşündü. Ama sen çok uzaktaydın!

"Birine ihtiyacın olursa diye sana bu küçük arama düğmesini veriyorlar," dedi ona.

"Ben buradayım, aynı şekilde," dedi. Ve sonra sandalyesine çekildi. Oturmak için rahat bir sandalyeye benziyordu ama geceyi geçirmek için değil. Ve sonra onun Afganistan'da, kayalık çöl zemininde nasıl uyumuş olabileceğini düşündü,

Evde dört gözle bekleyeceği bir aşkı yoktu. Neden
Bunu onun üzerinden seçmek aklının çok ötesindeydi. Ağrı
kesicisi etkisini göstermeden önce birkaç dakika boyunca
uykulu gözlerinin aralığında onu izledi, sonra geldi
sabahın seslerine uyanmak.

Kahvaltı hazırlandığı sırada Denny gerindi ve
sandalyesinden kalktı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu
ona.

Sabahın erken saatlerinde uzamış kahverengi sakalı,
uykulu gözleri ve bir Yunan tanrısının vücudu vardı. Kırık bir
bileğim olmasaydı, kemiklerini zıplatabilirdim! Bir sonraki
düşüncesi, "Benim neyim var?" oldu. Beni terk etti.
ve Doug beni istiyor! Denny'nin Doug'dan çok daha seksi
olduğunu söyleyemezdi. Doug bir şekilde seksiydi.
tamamen sofistike Cape Cod tarzı.... Ona baktı ve merak
etti, ağrı kesici abartıyor mu?
Yakışıklılık mı? Ama dedi ki, "Ben iyiyim. Ağrı kesici aldım.
Biraz sersemlemiş olabilirim."

"Bu muhtemelen iyidir."

"Fransız tostumdan bir ısırık ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Eğer iyi olacağını düşünüyorsan
kafeteryaya gidip kahve içebilirim."

"Ben iyiyim. Git hadi." Neredeyse "Ama tıraş olma."
diyecekti.

Kahvaltısı bitmeden ortopedist gelmişti. Saat ancak
yediydi. Buz torbasını attı. "Artık gidebilirsin. Ortopedi
teknisyenine koltuk değneklerini taktıracağım ve nasıl
kullanacağınızı göstereceğim. Hemşire sana talimatlar ve
sorun işaretleri hakkında bilgi verecek ve dikişlerini almak
için seni on gün sonra göreceğim. Ağrınız olursa beni arayın.
Arada sırada biraz ağrı ve zonklama dışında rahatsızlığınız
minimum düzeyde olacaktır. En önemlisi, üzerine ağırlık
koymayın ve bir hafta ila on gün boyunca mümkün
olduğunca yüksekte tutun."

"Ben burada yaşamıyorum," dedi. "San Diego'da yaşıyorum. I avlanmak için kardeşimle birlikte yola çıktık. Ördek avı." Gözlerini devirdi. "Çok tehlikeli bir spor. Önümüzdeki Pazar, yani beş gün içinde geri döneceğiz."

Doktorun yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Becca, burada hiç arkadaşın var mı? Ya da ailen? Çünkü sen iyi olacaksın, ama seyahat etmemelisin. En azından hemen değil. Ve o mesafeye değil."

"Ne?" dedi, şok olmuş bir halde. "Ne?"

Doktor, "Ayak bileğinizin yerine oturmuş olması sakatlığınızın ciddi olmadığı anlamına gelmez," dedi. "Ve San Diego tam olarak sokağın aşağısında değil - San Diego uzun, çok uzun bir yol. Hatta çok uzun bir uçuş bile olabilir! Riske girersiniz tehlikeli şişme, belki kan pıhtılaşması, başka komplikasyonlar. Çoğunlukla hareketsiz kalmalı, bacağınızı yüksekte tutmalısınız - atelin altında şişmek istemezsiniz. Gerçekten tavsiye etmiyorum haftanın geri kalanında o bacağı bir saatten fazla sallandıramazsınız. Koltuk değnekleriyle gerektiği gibi dolaşabilirsiniz ama bileğinize ağırlık veremezsiniz ve saatlerce arabada ya da uçakta oturamazsınız."

"Peki ya bacağım yukarıda seyahat edersem?" diye sordu. "Mesela taksinin arka koltuğunda otururken bacağımı ön koltuklar arasındaki konsol?"

"Hmm," dedi. "Eğer bunu başarabilirsen daha iyi olur. Ama bir hafta boyunca değil ve o zaman bile günde üç ila dört saatten fazla seyahat etmemelisin ve bir gecede duracak. En iyi senaryo, yakınlarda kalmanız ve ateli çıkarmak için on gün ila iki hafta içinde beni görmenizdir. ve eve gitmeden önce dikişleri alın. Bileğin birkaç gün seni rahatsız edebilir, ağrı kesiciye ihtiyacın olabilir. Bunu gerçekten düşünmeni istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Gidecek hiçbir yerim yok. Burada ailem yok...."

"Peki ya bütün gece burada olan genç adam?" "Bir...

arkadaş... Bilmiyorum. Bunun işe yarayacağını
sanmıyorum.
dışarı."

"Önümüzdeki bir ya da iki gün boyunca seçeneklerinizi düşünün." "Tamam," dedi.

Koltuk değnekleri için ölçü alınırken çok düşündü.

Şansını denemek en iyisi olabilirdi. Ya da belki annesine gerçeği söyleyebilir ve gelip onu almasını sağlayabilirdi.

Annesi gelip onu almak isteyecektir.

Denny/Doug ikilemine bir çözüm bulmak için Virgin River'a gelmenin ne kadar çılgınca olduğunu günlerce anlatabilirim.

Bu onun midasını bulandırmadı mı....

Teknisyen onu hastane odasına geri götürdüğünde, Denny nihayet kahve dolu büyük bir kâğıt bardakla dönmüştü.

"Hey," dedi sandalyesinden kalkarak. "Oldukça iyi görünüyorsun!"

"Teşekkürler," dedi kasvetli bir sesle.

Teknisyen tekerlekli sandalyeyi frene bastı. "Giysilerinizi giymenize yardım etmesi için hemşireyi aşağı göndermemi ister misiniz?" diye sordu, onun ve Denny'nin yüzüne bakarak.

"Lütfen," dedi.

O odadan çıktığında Denny tekrar oturarak Becca'nın göz hizasına geldi. "Ağrın var mı Becca?"

"Oh, sadece biraz rahatsız edici. Düşündüğünüz kadar kötü değil."

"Çok mu üzgünsün? Ağlıyormuşsun gibi görünüyor."

"Denny, korkarım en az bir hafta burada sıkışıp kaldım.

"Denny, korkarım

Doktor seyahat etmemem gerektiğini söyledi, özellikle de uzun bir yolculukta. Bacağımı yükseltmeliyim, yolculuk sırasında sallanmasına izin veremem.

uzun bir araba yolculuğu ya da uzun bir uçuş. Kan pıhtılaşması ya da başka kötü şeyler yaşayabilirim."

"O zaman onu yüksekte tutacaksın," dedi.

"Denny, etrafta dolaşmak, temizlenmek, giyinmek ve tüm bunları yapmak gerçekten zor olacak. Ve her şey için minnettarım.

ama alınmayın, siz avlanırken garajın üstündeki odada televizyon bile olmadan oturma fikri

balık tutmak ve poker oynamak... Kulağa korkunç geliyor."

Küçük bir kahkaha attı. "Becca, sana bunu yapmayacağım. Sana yardım edeceğim. İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım. Seni yalnız bırakmayacağım. Söz veriyorum. Ve tekrar seyahat edebildiğinde, seni evine götüreceğim. Bunu senin için neden yapmayayım?" Uzandı ve kızın yanağındaki küçük bir damla gözyaşını sildi. "Doktor güvenli bir şekilde seyahat edebilmen için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini söyledi?"

"On gün kadar. Gitmeden önce beni tekrar görmek istiyor." "Seninle ilgilenildiğinden emin olacağım ve sonra eve."

Hemşire Denny'nin getirdiği giysileri giymesine yardım ederken Becca birkaç şeyi merak etmeye başladı - hastaneden çıktıktan sonra yıkanmasına ve giyinmesine kimin yardım edeceği gibi? Denny'nin önünde soyunamazdı. Şimdi olmazdı. Bu şartlar altında olmazdı. Ne aptalca bir karmaşa.

"Uh-oh," dedi hemşire. "Tamam, bu kot işe yaramayacak. Ancak sanırım sağ bacağın dikiş yerini biraz açabilirim, böylece atel çıkarıldıktan sonra tekrar dikebilirsiniz. Hemşire odasında tam da bu iş için bir dikiş sökücü var! Sıkı durun."

Becca bunun ilginç bir meydan okuma olacağını düşündü. Kırık bir ayak bileğinin onu yere yapıştırmayı planlarından en uzak şeydi.

Hemşire geri döndüğünde Becca, "Eminim şu dikiş sökücü şeylerden birine ihtiyacım olacak. Yanımda sadece kot pantolon getirdim."

"Dikiş satılan her yerden bir tane alabilirsiniz. malzemeleri" dedi. "Kot pantolonunuzu feda etmek istemiyorsanız, erkek arkadaşınız Target ya da Wal-Mart'a gidip birkaç bol eşofman takımı alsın. Doktor dikişlerinizi almak için ateli çıkardıktan sonra size yumuşak, koruyucu bir bot ya da ayakkabı verecektir. banyo ve giyinme. Tüm kotlarınızı yırtmanıza gerek yok.

Erkek arkadaşınızın çoraplarından bir çift ödünç alın; ayak parmaklarınızı örtmek için bir tanesini atelinizin üzerine geçirin. Dışarıda kış var, kızım!"

"Doğru," dedi Becca. "Tam olarak nasıl duş almam gerekiyor?"

"Bu haftanın geri kalanı için su dolu bir lavabo ve bir bez öneriyorum. Bu gerçekten en güvenli yöntem. Tuvalet kapağının üzerine bir havlu koyun, üzerine oturun ve yıkanın."

"Ya saçlarım?" diye sordu sesinde küçük bir tutuklukla. Ağlamak üzere olduğuna inanamıyordu ama yağlı, düz, kokan saçlar fikri onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Her zaman çok titizdi!

"Başınızı derin bir lavaboya sokun ve şampuanlayın. Ya da küvetin yanında diz çök ve küvetin musluğunu kullan - sadece ayağının üzerinde durma. Bugünlük, senin için örmemi ister misin?"

"Ben yaparım," dedi ve uzatılan tarağı alıp uzun saçlarında gezdirdi. Küçük çamur parçaları hâlâ çıkıyordu. Tüm düğümleri çözdüğünde, parmaklarını saçlarında gezdirmeye başladı ve saçlarını hızlı ve düzgün bir Fransız örgüsü haline getirdi.

"Vay canına, bu işte çok iyisin," dedi hemşire. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca sadece yıkanmanın bile sizi yorabileceğini göreceksiniz. Bunun bir kısmı anestezinin etkileri. Bir yaralanma geçirdiniz ve vücudunuz iyileşmek için çok fazla enerji harcıyor. Saçınızla başlayın; her gün şampuanlanmasına gerek yok. Biraz dinlenin, sonra sünger banyosuyla uğraşın. Gelecek hafta, sağ bacağınızı küvetin dışına sarkıtarak banyo yapmayı deneyin. Muhtemelen duşu tercih ettiğinizi biliyorum ama sakat ayak bileğinize ağırlık vermemek için tek ayak üzerinde dengede durmak sadece zor değil, aynı zamanda risklidir. Ayrıca, bacağınızın tamamen kuru."

"Peki ya duş almak istersem?"

"Atelin üzerine küçük bir çöp torbası çekebilir ve bunu cerrahi bantla bacağınıza yapıştırabilirsiniz. Ya da etrafına kendinden yapışkanlı saran sarabilirsiniz. Harika bir şeydir,

deriye yapışır. Ama benim tavsiyem küvet banyosu
yapmanız ve
Bacağını dışarı sarkıt. Islanmaması konusunda bana güven."
O

burnunu kırıştırdı. "Hiç de iyi bir fikir değil. Kaşınacak ve kokacak."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bu ilk başta beceriksizce hissettirecek, bu yüzden acele etmemeyi ve aşamalı olarak yapmayı unutmayın. Senin Dengen daha iyi olacak. Ama Becca, bileğine ağırlık verirsen ciddi hasar verebilirsin. Git. yavaşça."

"Ben çok aktif olmaya alışkırım. Saçımı yıkamanın beni yoracağını düşünemiyorum," diyor Becca.

"Vücudunuz o kemiği onarmaya çalışıyor. Ona bir şans ver. İyi beslenmeye ve dinlenmeye ihtiyacın var. Kendine karşı nazik ol." Gülümsedi.

"Evet," dedi. "Doğru."

Hemşire koluna bir vuruş yaptı. "Acil serviste atel ve alçı takıyoruz ve insanları her zaman eve gönderiyoruz. İyi olacaksın. Ve insanların yardım etmesine izin ver. Sorun yok."

Hastaneden Virgin River'a dönerken, Denny, "Sen koltuk değneklerini alırken Jack ve Preacher'ı aradım ve sanırım bir planımız var. İyi bir plan. Seni Preacher ve Paige'in evine götüreceğim. bara bağlı, ama tamamen özel bir konut. Orada rahat edeceksiniz. Uyumak istersen onların odasında uzanabilirsin ve ben de senin iyi vakit geçirdiğinden emin olmak için yanında olacağım. İhtiyacın olan her şey. Bütün gün yalnız kalmak istemediğini biliyorum, sen de bütün gün benimle bir odada kilitli kalmak istemezsin ama en azından misafir istersen Jack'in yanında olacaksın. Bilirsin, kardeşin, Troy ve Dirk gibi. Ayrıca, Vaiz'in evinde biraz mahremiyetin ve yalnız kalmak istediğin zamanlar için bir televizyonun olacak. Yedi yaşındaki Chris okulda, iki yaşındaki Dana ise Paige ve Preacher'ın yanında kalıyor. Ayağını kaldırabilirsin ve ben de sana mutfaktan yemek getiririm. Ya da, eğer gelmek istersen

sağ ayağınızı bir sandalyeye koyabiliriz, seçim sizin."

"Ama Denny, ben onları tanımıyorum bile!" dedi.

"Bu önemli değil. Bu Vaiz'in fikriydi. Bir gün Akşamları seni odama götüreceğim. Merdivenlerden inip çıkmaya hazır değilsin, o yüzden seni yukarı ben taşıyım. Jack bana güzel, büyük bir şişme yatak ödünç veriyor. Geceleri orada seninle uyuyacağım, böylece bir şeye ihtiyacın olursa hemen yanında olacağım. Mesela su içmek ya da tuvalete gitmek için yardıma ihtiyacın olursa..."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Denny ona güldü. "Kapıyı kapattığımdan emin olacağım. Hadi ama Becca, seni utandırmayacağım. Koca Richie'nin tuvalete gitmene yardım etmesini mi tercih edersin?"

"Gerçekten, şu anda ölmek istiyorum."

Tekrar güldü. "İyi olacaksın. Paige ve Vaiz'le kendini evinde hissetmen beş dakikanı alır."

Annemi istiyorum, diye düşündü içten içe ağlayarak.

Annesiyle ilişkisi gerçekten harikaydı. Annesi morali bozuk olduğunda onu teselli ediyor, iyi şeyler yaptığında onu övüyor, mutlu zamanlarında onunla birlikte gülüyordu... ve her konuda bir fikri vardı. Çoğu anne ve kızı gibi, iyi olduğunda çok iyi, kötü olduğunda ise korkunçtu. Son birkaç yıldır, Beverly'nin görüşü Denny'nin gözyaşlarına değmeyeceği yönündeydi.

ve Doug onun hayatını kurtarmıştı. Denny'den ayrılmadan önce Beverly onu seviyordu. Rich'in en iyi arkadaşıydı. ve Becca'nın erkek arkadaşı, zevki ikiye katlıyor. Ama sonra.

"Burada olduğumu ailene söylememen hoşuma gitmiyor," dedi Denny. "Özellikle de annene. Muhtemelen bana kızgın olduğumu biliyorum ama yine de ona karşı dürüst olmalısın."

Becca'nın kafası dönüp ona baktı. Şimdi de onun aklını mı okuyordu?

"Ama bu bana bağlı değil," dedi. "Biz seninle ilgilenebiliriz."

"Biz mi?" diye sordu.

"Ben. Çoğunlukla ben. Ama Jack ve karısı Mel de var - kendisi yerel pratisyen hemşire ve kasabanın ebesi. Paige ve Preacher, patronum Jillian ve kız kardeşi Kelly var. Ellerinden geldiğince yardım etmek isteyen pek çok iyi insan var." Ona bir bakış attı. "Bu insanlar benim ailem, Becca."

"Ama o kadar uzun süredir burada bile değilsin."

"Yaklaşık bir yıl. Becca, sana ağrı kesici falan verdiler mi?"

"Hastaneden ayrılmadan hemen önce bir tane geçirdim. Bacağımın da ne kadar acıdığını bilsen şaşırırsın ama doktor bırakacağını söyledi. Dinle, gerçekten çok çabaladığını anlıyorum ama beni endişelendiren şey... eğer bana kızgın ve sinirli olacaksan, Rich'in benimle kalmasını tercih ederim...."

"İnan bana Becca, bu konuda dersimi aldım. Ayrıca," dedi usulca, "seninle kavga etmek istemiyorum. Sadece yardım etmek istiyorum."

Beş

Becca'yı şaşırtacak şekilde, Jack'in evinde bir karşılama partisi vardı. Jack ve Vaiz de oradaydı elbette ama Becca onların eşlerini beklemiyordu. Paige'i bardaki ilk gecesinden tanıyordu ve diğer kadının Jack'in karısı Mel olması gerektiğini biliyordu çünkü Jack kolunu ona dolamıştı. Rich, Dirk ve Troy da oradaydı.

Denny onu bara taşıdı. Rich hemen kendini gruptan ayırdı ve "İşte, şu şişko yaşlı yükü bana ver" dedi. Ellerini Becca'ya doğru uzatarak, "Sadece erkeklerden biri, ha Becca?" diye ekledi.

Mel Paige'e, "Her zaman kardeşini seçebilmen ne kadar şaşırtıcı, değil mi?" dedi.

Denny mecburen onu Rich'in kaba da olsa becerikli kollarına bıraktı. "Ben gidip koltuk değneklerini getireyim."

"Çok teşekkürler Rich," dedi. "Çok hassas ve nazıksın."

Onu kollarının arasına aldı ve Jack'e, "Bunu nereye koymamı istersin?" diye sordu.

Becca onun kafasına vurdu.

Mel öne çıktı ve elini uzattı. "Merhaba Becca, ben Mel Sheridan. Lütfen hiçbir şey için endişelenme, biz seni koruruz. Denny iyi bir arkadaş ve onun arkadaşları da bizim arkadaşlarımız. Bir süre barda oturup sandviç ve soda içmek ister misin? Yoksa biraz eğlenmeye hazır mısınız? mahremiyet ve dinlenme?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Yapmam gereken tek şey bir telefon görüşmesi yapmak ve cep telefonum burada çalışmıyor gibi görünüyor."

"Türkiye'de çok az insan iyi bir cep telefonu kapsama alanına sahip olabiliyor.

dağlar," dedi Paige Middleton. "Ama evi aramak sorun değil, sınırsız şehirlerarası telefonumuz var. Benim evimden istediğin zaman arama yapabilirsin. Hemen başlamak ister misin?"

"Evet," dedi. "Richard, Bayan Middleton'ı takip et!"

Paige onları mutfaktan geçirip oturma odasına götürdü. Kanepeyi okşadı. Telsiz telefon Masanın yanında. Rich onu yere bıraktı. "İyi misin?" diye sordu ona.

"Umurunda mı?"

"Elbette Becca. Ama ördek avını tamamen mahvettin."

"Isır beni."

Paige boğazını temizledi. "Bir oğlum ve bir kızım var - dört gözle beklemem gereken şey bu mu? Boş ver. Sana içecek bir şey? Soda? Su?"

Becca, Paige'in evinin geniş oturma odasındaki rahat deri kanepeye oturmuş, bacaklarını sedirin üzerine uzatmıştı. Kanepenin diğer ucuna kıvrılmış kendi köpek battaniyesi, Paige'in Comet olarak tanıttığı siyah-beyaz bir border collie idi. Köpek ona bir sallama ve yalama hareketi yaptıktan sonra uslu bir çocuk gibi köşesine çekildi.

Paige ona bir bardak su getirdi ve telefonda acele etmemesini söyledi. Aramadan önce bir süre düşündü. Şaşırtıcı bir şekilde cevap geldi.

"Bu Doug Carey."

Şaşkınlıkla sıçradı. "Doug?"

"Becca?" diye sordu.

"Cevap vermeni beklemiyordum. Sana bırakmak için bir mesaj hazırlıyordum. Neredesin?"

"Havaalanında. Erken bir uçuş aldım ve sen burada olmadığın için bugün yola çıkıyorum. Biletinin parasını geri aldın, değil mi?"

Doğu'ya bilet bile almamıştı. Elbette Doug bileti almak istedi ama o ısrar etti. "Bir kredi," diye yalan söyledi. "Herhangi bir destinasyonda kullanmak için bir yılım var."

O

Kendi kendine bir söz verdi: Bu iş bitip de eve döndüğünde, rahatladığında ve ağacın altında nişan yüzüğünü beklediğinde ona her şeyi anlatacaktı. "Konuşmak için bir saniyen var mı?"

"Saat on gibi binmiş oluruz," dedi. "Devam edin." "Şey, küçük bir kaza geçirdim," dedi. "Önemli bir şey değil. ama bileğimi kırdım ve atel taktım. Altı hafta boyunca koltuk değneklerine bağlı kalacağım."

"Becca," dedi onaylamayan bir ses tonuyla.

"Kardeşimin kamyonetinden atladım ve yanlış yere düştüm. Avlanmak ve balık tutmak buraya kadarmış."

"En yakın havaalanına gidin ve o krediyi kullanın. Benimle Boston'da buluş, seni Cape Cod'a götüreyim...."

"Şey, olay şu. Karaya oturdum. Seyahat edemiyorum. Pazar günü Rich'le eve bile gidemem. Ateli çıkarmam ve bileğimi doktora kontrol ettirmem gerekiyor."

"Neden seyahat edemiyorsun?"

"Koltuk değnekleriyle valizimi taşıyamadığım gerçeği dışında mı?"

"Becca, beş dolarlık banknotlar bunun içindir." "Oh," dedi. "Tabii ki." Doug Carey'nin Çantalar. "Şey, asıl sebep bacağımın şişmemesi için yükseltilmiş. Atelin altında şişerse çok kötü olur. Ve sanırım uzun bir uçuş ya da araba yolculuğu yaparsam kan pıhtılaşması tehlikesi de bir faktör. En iyisi temiz çıkmasını beklemek."

"Peki sonra?"

"Sanırım o zaman eve dönmek için bir uçak bulacağım. Ben ve beş dolarlık banknotlarım..."

Aslında güldü. "Sadece sen, Becca."

"Evet," dedi. "Tam bir sakar, ha?" Sadece çok iyi dengesi olan bir sörf şampiyonu! "Dinle, eğer annemle konuşmak için çılgınca bir istek duyarsan, lütfen onu arama ve ona bundan bahsetme."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü o ve babam tatil için Meksika'ya gittiler ve ben onların endişelenmesini ya da erken dönmelerini istemiyorum. Sadece yapma."

"Hiç aklıma gelmemiştii, ama anladım. Umarım bunu sisteminizden çıkarmışsınızdır?"

"Bu mu?" diye sordu.

"Avcılık ve balıkçılık," dedi. "Noel'e kadar koltuk değneklerinden kurtulacak mısınız?"

"Çok yakın, ama bundan çok daha kısa bir süre içinde seyahat etme iznim olacak."

"Güzel. Çünkü Noel'de kullanabileceğimiz harika bir Napa paketi aldım, bir üzüm bağı turu. Çok güzeldi.

"Sürpriz olması gerekiyordu ama seni göremeyeceğim için şimdi söylüyorum."

Tam o sırada Denny elinde koltuk değnekleriyle odaya girdi. Ona gülümsedi ve koltuk değneklerini işaret etti. O da kanepenin yanındaki yeri işaret etti.

Birdenbire, biri odada, diğeri yüzlerce mil ötede bir havaalanında olmasına rağmen, her iki adamı da sanki yan yana duruyorlarmış gibi görebiliyordu. Denny kot pantolon, botlar, kolları kıvrılmış ekose bir gömlek giymişti ve bir oduncu gibi görünüyordu, Doug'ın ise elbise pantolon ve kaşmir kazak giydiğini, soğuk Boston kışına hazırlık olarak deri ceketini taşıdığını biliyordu. Oduncu, metroseksüelin yanındaydı.

"Kulağa nasıl geliyor bebeğim?" Doug devam etti. "Harika. Güzel. Eğlenceli."

"Tüm tadım odalarının bir listesi var - o tarafa gitmeden önce üzerinden geçeceğiz. Tam olarak hangi üzüm bağlarının bize en çok hitap ettiğine karar vereceğiz."

"Elbette," dedi.

Denny koltuk değneklerini bıraktı ve bara doğru ilerleyerek odadan çıkmaya başladı.

"İşte telefonum, uçağa biniyoruz. Seni seviyorum bebeğim," dedi.

"İyi yolculuklar."

"Becca. Seni seviyorum dedim."

"Ben de seni seviyorum," dedi. Ama bunu sessizce söyledi.

Yeterince sessiz değildi. Denny durakladı, hafifçe sertleşti, sonra devam etti. Ve düşündü, "Kahretsin. Boku yedim."

Becca koltuk değneklerini alıp banyoya gitmeden önce bir süre koltukta dinlendi. Kadın gayet iyi idare etti. Belki biraz yavaştı ama ayağına hiç ağırlık vermiyordu ve düşmüyordu da. Sörf yapmak denge için kayak ya da baleden daha iyiydi.

Birden Doug'ın ona nerede kaldığını hiç sormadığını fark etti. Ona ihtiyacı olup olmadığını hiç sormamıştı. Onun en çok

İlk endişesi, Doug Napa turuna çıkmak istediğinde seyahat edip edemeyeceğiydi... Hayatının nasıl olacağına dair bir önsezisi vardı - Doug'ın etrafında dönecekti. Tabii ki. Meşgul olan, önemli olan oydu.

İç çekti. Kaybettiklerini bir kenara bırakıp kız kurusu olmak iyi bir fikir olabilirdi.

Tekrar bara yöneldi. Şimdi akşam yemeği saatinde olduğundan daha kalabalıktı. Troy arkadaşlarından ayrılarak ateşin yanındaki bir masada ona bir sandalye uzattı. Kadın minnetle oturdu ve Troy hemen kadının bacağını ikinci bir sandalyeye kaldırdı, sonra da koltuk değneklerini Hemen arkasındaki duvara. "Teşekkürler," dedi. "Bu düşündüğünden daha fazla iş demek."

Masaya oturdu. Etrafına hızlıca bir göz attığında Denny'nin odada olmadığını gördü. "Denny nerede? Denny nerede?

Gidelim mi?"

"Arka tarafta," dedi Troy, pencereyi göstererek. "Sanırım buralara yardım etmek için çok zaman harcıyor."

Döndü ve pencereden dışarı baktı. Gün aydınlık ve soğuktu ve Denny bir ağaç gövdesinde kütükleri ayırıyor, şömine için güzel bir odun yığını biriktiriyordu. Kadın

Kulak misafiri olduğu "Seni seviyorum" lafının etkisinde olup olmadığını merak etti.

Becca, Denny'nin baltayı kaldırıp indirişini izlerken, "Bu insanların ailesi olduğunu söyledi," dedi. Ceket giymiyordu ve omuzlarının genişliğı Becca'nın tekrar onun kollarında olmayı arzulamasına neden oldu. Sadece kısa bir süre için. Ama açık ara en iyi görüntü o mükemmel popoydu. Adamın kendisinden daha güzel bir poposu olduğuna inanıyordu.

"Ben de öyle duydum," dedi Troy. "Nasıl hissediyorsun? Bileğın mı?"

Ona baktı ve ince bir gülümseme verdi. "O kadar da kötü değıl. En kötü ne hissettiriyor biliyor musun? Yaklaşık yirmi dört saattir hiç makyaj yapmadım. Ve sanırım saçım da hâlâ çamur olabilir."

"Makyaja ihtiyacın yok Becca," dedi. "Koca Richie'nin kamyonetinden atlayan birine göre harika görünüyorsun."

Kendine rağmen güldü. "Sanırım acelem vardı...."

Rich ve Dirk masanın yanına gidip sandalyeleri çektiler. "Eğer kendini iyi hissediyorsan, biraz

Öğle yemeğinden sonra biraz avlanacağız," dedi Rich.

Gözlerini kardeşine dikti. "Elbette," dedi.

Denny elinde ateş için bir kucak dolusu odunla yan kapıdan içeri girdi. "Merak etme Becca, ben buralarda olacağım." O

ocağın yanına çömelmiş, ateş için odun istifliyordu.

"Hayır, sen gitmelisin. Ben iyi olacağım. Özellikle de Bayan Middleton oturma odasında oturup televizyon izlememi sorun etmiyor."

"Evini tamamen kullanmayı teklif etti bile, o yüzden sorun etmeyeceğinden eminim ama soracağım. Şu anda sandviç hazırlıyor. Ne içmek istersiniz?"

"Sıcak çikolata almak ne kadar zor olabilir ki?"

Becca sordu. "Zor değıl," diye seslendi Jack barın arkasından.

"Güçsüzler için yapabileceğimiz her şeyi!"

"Arkadaşın Jack bir komedyen," dedi Becca. Jack'e baktığında, onun takdirle gülümsediğini gördü.

Birkaç dakika içinde masaya aile usulü servis yapıldı. Bir tabak sandviç, bir kase cips, bir sürahi kola ve kupalar, Becca'nın sıcak çikolatası ve Paige'in Becca'nın kendi kanepesi ve sedirine daha çok hoş geleceğini garanti etti. Hepsi içeri doluştu; Becca'nın bacağını yükseltmek için fazladan sandalyeye ihtiyaç duyması nedeniyle sıkışık bir ortam vardı. Ve tabii ki azarlamalar başladı, Becca'nın boyundan başlayarak Avlanmaktan kurtulmak için ne yapacağını bilmiyordu, ardından Virgin River'da bir haftadan fazla kalması gerekecekti.

eve dönüş izni verildi.

Ama çok geçmeden hepsi sandalyelerini itip gitmek için ayağa kalktı. Denny hariç hepsi.

"Gerçekten, Denny, gidebilirsin. Koltuk değneklerimle dolaşabilirim."

"Bilmiyorum," dedi kaşlarını çatarak ve başını sallayarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa yanında olacağımı söylemiştim."

"Merdiven çıkmaya hazır olduğumu sanmıyorum ama onun dışında idare edebilirim, kesinlikle birkaç saat için. Ben

Middleton'ların oturma odasına gidip Oprah falan izleyeceğim."

"Şey..." dedi, düşünerek. "İki kamyonla gideriz ve ben erken dönebilirim. O kadar yalnız olmazsın. uzun."

"İyi olacağım," dedi. "Ayak bağı olmak istemiyorum. Bu senin av partin ve ben bunu mahvettim."

"Hayır, yapmadın Becca. O bir kazaydı."

"Sadece git," dedi.

"Eğer eminsen?"

"Git," dedi tekrar.

Ona küçük bir gülümseme verdi, sonra tabakları masaya yığı ve onları mutfığa geri götürdü. O sırada "Paige kanepeye geçmeni söyledi, ya da yorgunsan ve uzanmak istiyorsan

yatak odaları zemin katta ve siz de gelebilirsiniz."

Yorgun muydu? Sıkıntıdan ölebilirdi ama hiç yorgun değildi. Sadece gülümsedi ve başını sallayarak onu kapıdan uğurladı.

Becca çok aktif bir yaşam tarzına alışkındı; yedi yaşındaki çocukların peşinde koşuyor, sörfte kayağa kadar pek çok spor yapıyordu.

Oprah'ı en son izlediğinde gripten evde hastaydı. Ondan önceki sefer de kırık bir kalple evde hastaydı.

Kendini toparladı ve koltuk değnekleriyle mutfak kapısına doğru yürüdü. İçeride öğle yemeği ve temizlikle meşgul olan Middleton ailesi -Paige turtalar için hamur açıyor, Preacher - ya da Paige'in ona taktığı isimle John- tabakları kazıyor ve bulaşık makinesini dolduruyor, küçük Dana ise mama sandalyesinde oyun hamuruyla uğraşıyordu.

"Kesinlikle emin misin?" Paige ona gülümsediğinde Becca sordu.

"Kesinlikle. Televizyonda ilginizi çeken bir şey yoksa bazı DVD'ler var. Kitaplığa bir göz atın - John'un askeri tarihiyle ilgilenmeyebilirsiniz ama orada eğlenceli şeyler var. Ve lütfen telefonu ya da yatağımızı kullanmaktan çekinmeyin, bu konuda, düzgün bir uyku için uzanmak istiyorsanız. Burada işim bittiğinde Dana'yı uykuya yatıracağım. Akşam yemeğinde keyifli olabilmesi için iki saate ihtiyacı var!"

"Televizyon onu rahatsız edecek mi?" Becca sordu.

"Hiç de değil. Çok iyi uyur."

"Teşekkürler. Bunu gerçekten takdir ediyorum. Denny'nin küçük dairesinde televizyon ya da başka bir şey yok. Muhtemelen orada fazla vakit geçirmiyordur."

Paige güldü. "O çok meşgul bir adam. Sadece çiftlikte ve buralarda çalışmakla kalmıyor, her zaman bir şeye ihtiyacı olan herkese yardım etmeyi teklif ediyor."

Becca bu kez mutfak girişinden Middleton'ların evine girdiğinde evin ne kadar mükemmel tasarlandığını fark etti. Geniş bir çamaşır odasından geçiyordu ki

Şüphesiz bara ve aileye hizmet ediyordu. Solunda daha çok bir servis merkezi olan, dolapları, bulaşık makinesi, buzdolabı, lavabosu, tezgahı ve yemek odasına geçişi olan bir mutfak vardı. Ancak ocak ya da fırın yoktu çünkü bar mutfağı sadece birkaç adım ötedeydi. Sadece Servis istasyonunun ve yemek odasının karşısında ana yatak odası ve banyo, onun ötesinde de eğlence merkezi, şömine, kilitli silah rafı ve çatı katına çıkan açık merdivenle tamamlanmış büyük oda vardı. Çocukların odaları yukarıda olmalıydı - etrafa dağılmış birkaç oyuncak görebiliyordu. Büyük odadan arka bahçeye açılan bir kapı vardı. Dışarı baktı ve ahşap bir orman jimnastiği gördü, kaydırak ve kum havuzu. En sağda, bardan çok evin arkasında, büyük bir tuğla barbekü ve birkaç piknik masası vardı.

Eğlence merkezindeki kitaplığın önünde durdu ve bazı eski dostlarını buldu -Jill Shalvis, Kristan Higgins, Deanna Raybourn, Toni Blake. Bir tanesini çıkardı, odanın diğer ucuna fırlattı ve onu takip ederek uykulu KuyrukluYıldız'ın şaşkınlıkla sıçramasına neden oldu. "Özür dilerim," dedi köpeğe. Kumanda daha kolaydı; yan masanın üzerindeydi. Bacağını sedirin üzerine koydu ve Comet'e bir özür dileyerek başını okşadı, televizyonun sesini kısarak öğleden sonra yayınlanan bir talk show programını açtı, kitabı kucağına aldı ve Paige'in söylediklerini tekrar düşündü. Denny oldukça meşgul bir adam. İsteyen herkese yardım eder....

Çiftliğin yılın bu zamanlarında çok yoğun olmadığını söylese de tam zamanlı bir işi vardı. Ve Jack'e barda sürekli yardım ediyordu; bu da muhtemelen yarı zamanlı bir işti. Tanıdığı ve özlediği Denny işte buydu; bir şeye ihtiyacın olduğunda güvenilebileceğin bir arkadaşı.

Onu her zaman eğlendirecek, meşgul edecek ve kafasının içinde sıkıldığı gerçeğini aklından çıkarmasını sağlayacak biri olmayacaktı. Deri koltuk minderlerine yaslandı ve bir kez daha düşündü, Oh, adamım, bu

çok sıkıcı olacak! İki hafta boyunca ne yapması gerekiyordu? Gündüz televizyonu izleyip en sevdiği Romantizm mi? Şekerleme mi? Nasıl uyuyacaktı ki? Zerre kadar yorgun değildi. Bütün yaptığı yirmi dört saat boyunca ayağını kaldırıp oturdu!

Ve bu bir süre için aklına gelen son bilinçli düşünce oldu. Gözlerini tekrar açtığında, gözlerini kırıştırdı.

birkaç kez. Farklı bir talk show'du ve kanepeye yığılmıştı. Yanındaki koltukta bir çocuk oturuyordu. Sırt çantası yerdeydi ve köpeğini okşuyordu.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu. "Çünkü annem sessiz olmanı söyledi."

"Hayır, hayır, hiç de değil," dedi kendini biraz dikleştirerek.

"Sanırım ağzında biraz salya var." "Tanrım," dedi ağzını silerken. Yeterince emin. "Sorun değil. Annem bunu her zaman yapar." "Yapar mı? Eminim sen Chris'sin."

"Evet. Sen de Becca'sın. Becca ne tür bir isim?"

"Rebecca'nın kısaltılmışı," dedi. "Eve yeni mi geliyorsun okuldan?"

"Evet. Ayrıca ev işlerim ve ödevlerim var. Ev işleri ve ödevler bitene kadar okuldan sonra televizyon izlemeye iznim yok."

Becca bir şeyler bulana kadar kanepeyi karıştırdı. kumandayı alıp televizyonu kapattı. "Annen çok akıllıca davranmış. Ev işlerini sorabilir miyim? Mesela ne tür?"

"Çöpü ben topluyorum ama babam dışarı çıkarıyor. Çünkü çöp kutusu benim için çok uzun. Bazen bar için peçeteleri katlıyorum ve kimse uyumadığında Kanepe, Comet'in etrafını süpürüyorum. Çok kıllı. Comet'i dışarı çıkarmalıyım, o kısmı zaten yaptım. Yatağım hazır, bu sabah otobüs gelmeden önce yaptım. Ama her zaman ev işlerinden önce ödevlerime bakarım. Comet hariç, onun hemen dışarı çıkması gerekiyor."

Becca bunu sevdi. "Ne tür bir ev ödevi?"

"Matematik, heceleme ve okuma. Otobüste heceleme üzerinde biraz çalıştım ama herkes kabadayıldı, bu yüzden tekrar yapmam gerekecek. Matematik için tüm beynimi kullanmam gerekiyor.

Ve zaten okuma konusunda iyiyim."

Ona gülümsedi. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yedi. İkinci sınıfa gidiyorum."

"Sana bir sürprizim var," dedi. "Ben ikinci sınıf öğretmeniyim."

"Gerçek hayatta mı?" diye sordu.

"Gerçek hayatta. Sahte hayatımda, bileği kırık bir kıyım."

"Nereye gittiğine bakmadan kamyonundan atladığın için mi?" diye sordu.

"Onun gibi bir şey."

"Denny avdan ölü bir ördekle döndü. O babama verdim ve duş almak için onun evine gittim. Uyurken sana baktıktan sonra. Eğer uyanırsan, daha iyi koktuğunda geri geleceğini söyledi."

İlk düşüncesi, onun ağzının sulandığını gördüğü oldu. "Güzel," dedi.

"Yani o senin erkek arkadaşın falan mı?"

Becca konuyu değiştirmeden önce bunu iki saniye ya da daha kısa bir süre düşündü. "Madem öğretmenim, ödevlerini seninle birlikte yapmamı ister misin? Matematik ya da heceleme yapabiliriz ya da bana kitap okuyabilirsin."

"Kendi kendime okumayı seviyorum ama matematikte biraz yardıma ihtiyacım var. Çarpma işlemi yapıyoruz, bu da tekrar tekrar toplamak gibi bir şey."

"İkinci sınıfta mı?"

"Bazılarımız kendimizi aştık."

"Kesinlikle. Normalde ödevlerini nerede yaparsın?"

"Şuradaki masada."

"Hadi gidelim."

"Koltuk değneklerini falan mı kullanacaksın?"

"Uh-huh," dedi kendini ayağa sürükleyerek. "Bacağımı bir sandalyeye koymam gerekiyor, o yüzden ucunu alabilir miyim lütfen?"

"Oh, evet. Tabii. Tek başına mı yapacaksın?"

Koltuk değneklerinin üzerinde dengede duruyordu.

"Bu işte ne kadar iyi olduğumu görene kadar bekle."

Sallanarak odanın diğer ucuna doğru ilerledi,

Birkaç sandalye çekti, yerleşti ve bacağını yukarı kaldırdı.

"Matematik için hazırız!"

"Ev ödevini falan seviyormuş gibi davranıyorsun," dedi.

"Eh, öğretmen olmak falan..."

"Evet. Muhtemelen buna doyamıyorsun, değil mi?"

"İşte böyle. Bana kitaplarını göster, Chris. Ne üzerinde çalıştığını görmek istiyorum."

"Elbette," dedi kitaplarını yemek masasına boşaltırken. "Bu konuda çok heyecanlanmamaya çalış, bu bir iş."

Ona güldü. "Çarpım tablosunu nasıl öğrendiğimi biliyor musun? Başımız derde girdiğinde onları yüzlerce kez yazmak zorunda kalırdık. Ama benim için dördüncü sınıftaydı, ikinci değil. Bence sen bir büyücü ya da bir şey."

"Şey, onları yüz kere yazmak istemiyorum, alınmayın."

"Tamamen anlıyorum. Ama gerçekten işe yarıyor. Hoş diyebileceğim bir şey değil. Ah," dedi matematik kitabını açarak. "Tam düşündüğüm gibi dördüncü sınıf matematiğinde çalışıyorsun. Çok ilerici. Kendinle gurur duymalısın."

"Olurdum ama bu matematikten A almak ikinci sınıf matematiğinden çok daha zor."

Çok haklıydı! Onu kendi hızında ilerleten bir öğretmene sahip olmanın değerini anlaması için yıllar geçmesi gerekecekti.

Yarım saat sonra, Chris'in kitapları masanın etrafına yayılmışken, Denny koridordan kafasını uzattı. "Nasıl hissediyorsun Becca?"

"Tamam. Ördeğin var mı?"

"Bir ördek yakaladım. Bu öğleden sonra göl ördeklerle doluydu. Sana bir şey getireyim mi? Kola, sıcak çikolata ya

da başka bir şey ister misin?"

"Kola iyi olur. Chris, okuldan sonra bir şeyler atıştırıyor musun?"

"Ben çoktan aldım. Süt ve babamın yaptığı kurabiyelerden alıyorum. Bugün fıstık ezmeliydi."

"Hey, Denny. Bana sütlü ve kurabiyeli bir atıştırmalık getirebilir misin?"

Ne de olsa ev ödevim üzerinde çalışıyorum!"

Altı

Becca yedi yaşında bir çocukla biraz zaman geçirmenin kendisini iyi hissettirmesinin tuhaf olup olmadığını merak etti ama öyle oldu. Ödevlerini bitirmeden önce Dana uykusundan uyandı ve bir süre büyük yemek masasında oturup boyama yaptı; Becca da onunla birlikte boyama yaptı. Zamanın bir kısmında Paige büyük odadaki kanepede oturdu ve elinde yeni yıkanmış çocuk giysilerini katlayıp sepete yığdı.

üst kattaki yatak odalarına taşındı.

Tüm bu zaman boyunca Denny barın arkasında yardım ediyordu.

Katlama, boyama ve ev ödevleri bittiğinde, Dana ve Chris mutfağa geçtiler. Paige ve John bütün öğleden sonra akşam yemeği üzerinde çalışmışlardı; şimdi iş servis yapmaya kalmıştı. Chris yemeğini mutfaktaki çalışma masasında, Dana ise mama sandalyesinde yiyecekti. Paige Becca'ya, "Bir restoran işlettiğinizde, ailece bir arada oturmak zor oluyor," dedi. "Ama bazen idare ediyoruz. Denny servise yardım ettiğinde çocuklarla ben barda bir masa buluyoruz, genellikle Jack'in karısı ve çocuklarıyla birlikte. Ve her Pazar kendi masamızda bir aile yemeği için ayrılmıştır - aile yemeğimizi öğleden sonra iki, Jack ve ailesininki ise üç buçukta. Sheridans-Mel için daha zor. Ebe ve diğerleri. Esnek olmalıyız."

"Bazen zorlanıyor olmalısınız," dedi Becca. "Bir şekilde işe yarıyor," dedi başını sallayarak ve Gülüyorum.

Becca Middleton'ların evinden çıktı ve akşam yemeği saati yaklaşırken bara girdi. Bar avcılar ve yerli halkla dolmaya başlamıştı. Bir masa buldu ve daha yerleşir yerleşmez erkek kardeşi ve onun

arkadaşlar geldi. Coşkuluydular; kamyonun arkasında ölü ördekler vardı. Becca gizlice kırık kemiklerin değerini ölçerken gülüyordu.

Denny barın arkasında meşguldü ama arkadaşları avdan döndükten sonra sadece birkaç dakikalığına. Partisine servis yapıldığından emin olduktan sonra onlarla birlikte oturdu. Becca sabahtan beri ağrı kesici almadığı için bir biranın da işine yarayabileceğini düşündü ve bir kupa isteyip Denny'nin getirdiği sürahidenden bir tane doldurdu.

Deniz piyadelerinden oluşan av partisi biralarını yudumlarırken Irak'tan, ortak arkadaşlardan ve Son birkaç yıldır bunu yapıyorlardı ve o da bundan büyük keyif alıyordu. Erkeklerin birbirleriyle iletişim kurma konusunda pek iyi olmadıklarını biliyordu. Arada sırada e-postalar ya da telefon görüşmeleri oluyordu ama böyle bir buluşma onları yeniden bir araya getiriyordu. Ve bu adamlar birlikte savaşa katılmış, birbirlerinin arkasını kollamış, birbirlerinin Arkadaşları uzak bir diyarda çölde uyurken nöbet tuttular.

Birbirlerini dürttüler, iğnelediler, dalga geçtiler ve kimse kaçamadı. Geçmişteki yoldaşlar için birkaç kadeh kaldırıldı ve Swany adında bir adam çok ciddi bir şekilde anıldı. Daha sonra Denny ya da Rich'e onu sormak için aklına bir not aldı.

Herkes onun orada olduğunu unutmuş gibiydi ve bu durum onun çok hoşuna gidiyordu. Denny ve Rich bir tarafta, Troy ve Dirk de diğer tarafta otururken o masanın ucunda, ayağını karşıdaki sandalyeye uzatarak oturdu. Gözlemci olabiliyor, onların kolay uyumunu, mizahını ve ve hatta birbirleri için konuşurken, sahadaki küçük cesaret eylemlerini överken bile yiğitçe davrandılar.

"Şu Seth var ya, aynı anda hem yürüyüp hem de sakız çiğneyemezdi. Troy, Bağdat'ta dizini patlattıktan sonra onu yaklaşık iki mil taşımadın mı?" Denny sordu.

"Evet, ben yaptım ve o zamandan beri dizimde sorun var."

"Onu götürmeyi teklif ettim," dedi Rich. "Sanırım bir madalya ya da başka bir şey arıyordun."

"Ve sadece dizim kötü durumda. Seth ise iyi."

Denny onlara somon balığı ve yabani pirinçten oluşan bir akşam yemeği ikram etti.

ertesi gün ördek avlamaya karşı çıktılar. Hepsi de boş soğutucularla gelmiş, kız arkadaşlarını ya da annelerini etkilemek için avlarını eve götürmeye hazırlanmışlardı.

Denny yemek tabaklarını kaldırdığında bar biraz daha farklı bir havaya bürünmüştü. Yerli halk dağılmıştı ve sadece balıkçı ya da avcı olan birkaç yabancı vardı. Jack onların grubuna doğru yürüdü,

Başka bir masayı yaklaştırdı ve onlarla birlikte oturdu.

Adamlara avlanmaları hakkında sorular sordu. Birkaç dakika sonra Preacher mutfaktan çıktı, birkaç müşterinin iyi olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra barın arkasına gidip birkaç shot doldurdu ve Jack'in çektiği masaya taşıdı.

Dün geceki poker hakkında biraz homurdanma oldu - görünüşe göre Jack gençlerden tamamen yararlanmıştı ve Preacher kurban olmadan önce pas geçmişti.

Adamlar arasındaki konuşmalar Deniz Piyadeleri'ne, eski günlerde nasıl olduğuna ve şimdi nasıl olduğuna döndü.

Oyalanan birkaç müşteri uzaklaştı ve sadece onlar kaldı -Jack, Preacher ve Denny'nin av partisi. Bar loş ve rahattı, ateş sıcacıktı, ortam dostluk, arkadaşlık ve karşılıklı saygı havasındaydı. Becca

Geldiğinden beri hiç olmadığı kadar rahat ve evinde hissediyordu. Uzun zamandır hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

"Nehre ne zaman gidiyoruz?" Dirk sordu.

Denny, "Hava yakın ve şafak daha geç söküyor - yedi iyi," dedi. "Somonlar şimdi uyandı ve iyi balık avlanıyor. Yumurtlamak için nehrin yukarısına doğru hareket ediyorlar."

Troy, "Şu anda Sacramento'da somon balığının durumu iç karartıcı," dedi. "Büyük bir şey arıyorum. Bunun gibi," dedi,

Barın üstündeki otuz kiloluk atı işaret ederek. "Becca, kendini iyi hissediyor musun?" Rich aniden ona sordu. "Elbette," dedi Becca. "Neden?"

"Doğduğun günden beri çenenin bu kadar uzun süre kapalı tutmamıştın," diye işaret etti.

"Somon yemeğinin harika olduğunu söyledim!"

"Genelde söyleyecek daha çok şeyin olur," dedi. "Her şey hakkında."

Denny güldükten sonra, "Yatmaya hazır mısın Becca?" diye sordu.

Jack de dahil olmak üzere tüm topluluk büyük bir kahkaha tufanı kopardı. Becca gerçekten de kızardı.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz," dedi Denny, Becca'dan çok adamlara. "Bir şeye ihtiyacı olursa el altında olabilmek için havalı yatakta yatıyorum."

"Becca, Dirk'ü kışkandıracak olsa da istersen bu gece hava yatağı görevi yap," dedi Troy alaycı bir sırıtışla. "Biliyorsun, Denny bileğini kırdığından beri..."

"Kıskanmak mı?" Dirk yüksek sesle itiraz ederek Troy'u itti. "Şimdi çocuklar," dedi kadın. "Hepimiz bunun Denny'nin hatası olmadığını ve onun çok düşünceli olduğunu biliyoruz. Bu yüzden çenenizi kapayın ve kapalı."

Troy avuçlarını ona doğru kaldırarak, "Sen nasıl istersen," dedi.

Rich 1.80 boyunda ayağa kalktı, pantolonunu yukarı doğru çekti ve ceketini sandalyesinin arkasından çıkardı. Ceketini Becca'nın omuzlarına doladı ve "Haydi, topal. Seni eve bırakacağım. Sonra kendi başınasın."

Denny ayağa kalkarak, "Ben de gitsem iyi olacak, yoksa onu merdivenlerin dibinde bırakacak," dedi. "Jack, bana ihtiyacın var mı? Becca'yı yerleştirip hemen gelebilirim. geri...."

"Hayır, biz burada iyiyiz. Sana ihtiyacımız yok. İyi değil miyiz, Preach?"

"Güzel," dedi Vaiz, ayağa kalkarak.

Topluluk, bir sonraki toplantıda buluşmak üzere dağıldı. sabah balık tutmak için. Rich Becca'yı eve bıraktı ve Denny koltuk değnekleriyle onu takip ederken Becca'yı merdivenlerden Denny'nin odasına taşıdı.

Ve sonra, işte oradaydılar. Yalnızdılar.

Denny kapının hemen içinde durmuş, odanın diğer ucundan ona bakıyordu. Belli ki havalı yatağı şişirmeyi daha önce halletmişti; yatağın ayak ucunda yerde yatıyordu, üstüne bir yastık ve battaniye atılmıştı. Koltuk değnekleri onu ayakta tutsa da, yine kemik yorgunluğuyla yatağa çöktü.

"Yatmaya hazırlanmak için biraz yardıma ihtiyacın var mı Becca?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama şu valizi yatağın üzerine kaldırabilirseniz çok memnun olurum. Yerde nasıl diz çökeceğimi bilemiyorum."

"Tamamdır," dedi, onu hemen kabul ederek. "Sıcak tutan pijaman var mı? Çünkü benim eşofmanlarım ve şeyler..."

"Ben hallederim," dedi. Hemen büyük bavulunu karıştırmaya başladı.

"Birkaç çekmeceyi temizleyeceğim," dedi. "Üst çekmeceleri, böylece bavulu kaldırmak ya da diz çökmek konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Hiç zahmet etme," dedi. Pijamalarını kolunun altına sıkıştırarak yataktan kalktı. "Banyoya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, devam et. Acele etmeyin. Dur, şunları senin için taşıyayım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Şuradaki küçük kozmetik çantası işe yarayabilir - diş fırçası ve diğer şeyler."

"Anladım," dedi. "İstersen bunu banyoya bırak."

"Teşekkürler," dedi. "Yardıma ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum."

Ona sıırttı. "Ama yardım etmeyi seviyorum, yani şu ana kadar iyiyiz."

Sonra geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Becca iç çekti. Kesinlikle kendini bir durumun içinde bulmuştu. Uzun zamandır kayıp aşkı olduğunu düşündüğü adamla baş başa kalmış, dişlerini fırçalamaya ve fanilasını giymeye hazırlanıyordu.

Sargılı ayağının üzerinden. Ah evet, bu her kadının hayalini kurduğu andı.

Elini yüzünü yıkayıp pijamalarını giydikten ve giysilerini kollarının altına sıkıştırıp bavula geri koyduktan sonra banyodan çıktı. Denny havalı yatağının yanında duruyordu. Kalçalarına kadar inen bir çift eşofman giymişti, göğsü çıplaktı ve Denny onun hala yatak için biraz fazla giyinik. Hem de çok fazla. Becca bir an için felç oldu. Evet, bu hatırladığı Denny'ydi ama çok daha fazlasıydı. Bir oğlana aşık olmuştu; bu versiyon tamamen erkekti. Daha uzun ve daha geniş görünüyordu; kolları ve omuzları çok kaslıydı, karnı yırtılmıştı. Daha önce meme uçlarını çevreleyen kahverengi tüyler varken, şimdi göğsünde bir tutam kıl vardı ve bel kemerinin içinde kayboluyordu. Ve yine o kirli tıraşsız görüntüsü vardı. Adamın kan dolaşımında o kadar çok testosteron vardı ki sekiz saat içinde sakal bırakabilirdi.

Onu istiyordu. Kendini onun üzerine atmak ve külotu eriyene kadar onu öpmek istiyordu. Onu bir lolipop gibi yalamak istiyordu.

"İyi misin Becca?"

Kendini silkeledi ve kıyafetlerini bavuluna attı. "Beni bu kadar yoran şeyin ne olduğunu anlayamıyorum..." dedi çiçekli yatak örtüsünü geri çekerek.

Bavulu, ikisinin de takılıp düşmemesi için yataktan uzağa, yere doğru kaldırdı. "Yaralanmalar insana bunu yapar. Afganistan'da birkaç kemiğim kırıldı ve kendimi zar zor sürükleyebildim."

Olduğu yerde donup kalmıştı. "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil. ıkımam gereken tarihten iki gün önce bir trafik kazası geçirdim." Güldü ve bir elini ensesinde gezdirdi. "On bir ay önce olamazdı ama iki gün önce oldu. Ne şans, ha? Atla oraya. Bileğinin altına bir yastık koy."

"Beni yatıracak mısın?" diye sordu.

"İtiraz mı ediyorsun?" diye sordu, seksi kaşlarından birini kaldırıp ona yarım bir glmsemi vererek.

Yatağa kaydı, ayak bileğini desteklemek için yastıklardan birini tuttu ve adamın yorganı üzerine çekmesine izin verdi.

"Okumak ya da başka bir şey için ışığın açık olmasını ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Ya sen?"

"Hayır, sen hazırsan ben de ışıkların sönmesine hazırım." "Hazırım," dedi.

"Banyonun ışığını açık bırakacağım ve gece uyanırsın diye kapıyı büyük ölçüde kapatacağım."

"Teşekkürler."

Ve sonra her şey sessizleşti ve neredeyse tamamen karanlık oldu. İkiisi de kendi yataklarında hareketsiz yatıyorlardı, adamın ki onunkinin ayak ucunda yerdeydi. Ne bir yatak hışırtısı, ne bir öksürük ne de bir horlama vardı. Sonunda, "Denny?" dedi.

"Hmm?"

"Siz ocuklar - sen, Rich, Dirk ve Troy - iyi arkadaşsınız."

"Evet."

"Sen ve Rich eve gelene kadar Dirk ve Troy hakkında bir şey duyduğumu bile hatırlamıyorum."

"Ah, bilirsin... Erkekler erkek arkadaşları hakkında o kadar çok konuşmazlar. Irak'ta hep beraberdik. Ben ve Rich daha ocuktuk. Troy ve Dirk birkaç yaş büyüktü. Orada kardeş gibi olan bir grup arkadaşımız vardı. Altı yıl önce çatışma hala genç, heyecanlı ve korkutucuydu. İletişim halindeyiz. Telefon ve e-posta.

Bazen bilgisayar. Afganistan'a gittiğimde, Troy Irak'ta bir başka görev için çağrıldı."

"Bir sürü arkadaşınızın şerefine kadeh kaldırdınız...
Swany için bir kadeh vardı..."

Karanlıkta uzayıp giden uzun bir an boyunca sessiz kaldı. Sonunda dedi ki, "Eric Swanlund. Gunny. Bir keskin nişancı tarafından öldürüldü. Geldiğini hiç görmedik. Büyük kayıp. Bir karısı ve iki küçük çocuğu vardı."

"Irak'ta mı?" diye sordu.

"Uh-huh. Dirk, Rich ve Troy ile başka bir yerde değildim...."

"Ama... ama o zaman hâlâ birlikteydik," dedi. "Bu biz ayrılmadan önceydi. Hiç bahsetmemiştin..."

"Becca, seni endişelendirecek şeyler söylememeye çalıştım - zaten kontrol edemeyeceğim şeyler. Anneme de söylemedim. Ona uykusunu kaçırarak hiçbir şey söylemedim.

Her neyse, biz çocuklar birbirimize kenetlendik. Yorulana kadar bu konu hakkında konuştuk."

Sessizdi, bunu düşünüyordu. Sonra çok yumuşak bir sesle, "Bunu hiç düşünmemiştim bile - bana bir şeyler söylemeyeceğini...." dedi.

"O zamanlar gençtik," dedi. "Seni korkutmak istemedim."

"Sadece birkaç yıl önceydi!"

"Biliyorum," diye cevap verdi alçak bir sesle. "İnanılmaz bir şey

Birkaç savaş ve zor zamanlar seni büyütecektir." "Bu ne anlama geliyor? Bu şu anlama mı geliyor?

Şimdi kız arkadaşın olsaydım, benimle bu konuda konuşur muydun?"

Bir nefes aldı ve bıraktı. "Becca, sanıyordum ki Ben oradayken Irak hakkında fazla konuşmayarak sana iyilik yaptım. Sen ve ben çok fazla iletişim halinde olamadık ve çoğu erkek eşlerini ya da kızlarını endişelendirmek istemedi, bu yüzden gitmenin yolunun bu olduğunu düşündüm. Geri dönmeyeceğim... ama şimdi gitseydim, birçok şey yapabilirdim farklı."

"Gibi mi?"

"Kolorduda ilk görevimi yaptığımda zor ama güzeldi. Bu çocuklar ve diğerleri benim kardeşlerim gibiydiler. Geniş bir ailesi olmayan tek bir çocuk için bunun bir anlamı vardı. Evde sen, annem ve Kolordu'daki kardeşlerim vardı ve kendimi bir şeye ait hissediyordum. Askeri bir kariyer istemediğimi hemen anladım ama bir an bile pişmanlık duymadım. Annem öldüğünde tek düşünebildiğim anladığım bir yere geri dönmekti.

kardeş olmak. Aile. Aynı olmayacağını hiç düşünmemiştim."

"İzin verseydin ben de senin ailen olurdum...." "Evet, bunu şimdi biliyorum. Bahane üretmeyeceğim, Becca, ama o sıralar o kadar berbat durumdaydım ki, bir milyon dolar verseler akıllıca bir karar veremezdim. Bu ikinci görevlendirme berbattı. Sıkı bir ekip değildik, perişan haldeydik, beyhude hissediyordum ve her saniyesinden pişmanlık duyuyordum.

Ait olduğum yere döndüğümü hissetmek yerine kendimi hapiste gibi hissettim."

"E-postalarımın cevap verebilirdin. Yazabilirdin. Yapabilirdin-"

"Olmalıydı," diye düzeltti. "Bunu söyleyebilirsin. Hemen iletişime geçmem gerektiğini biliyordum ama cesaretim yoktu. Aylarca irtibatsız kaldıktan sonra, sadece taahhüdümü bitirmek, Kolordu'dan çıkmak ve eve gitmek istedim, böylece

gözlerinin içine bakıp açıklamaya çalışabilirdim. Bir mektup yazıp beni affetmeni isteyip sonra da beni beklemeni istemedim. Becca, seninle tanıştığımda bana çok mantıklı gelen şey

Afganistan'a gittiğimde ikinci kez kaydolmanın hiçbir anlamı yoktu. Cidden, kötü bir fikirdi. Bana pahalıya mal oldu. Sana döndüğümde çok geç kalmıştım."

"Ne açıklayacaktınız?" diye sordu karanlığa doğru. Ne de olsa, sonunda ortaya çıktığında ona bir saniye bile dikkatini vermemişti. O kadar sinirlenmişti ki, bir şeyler fırlatmamak için kendini zor tutmuştu!

Ama o cevap vermedi. İkisi de öylece uzandılar.

ilgili yataklar. Sonra onunkinden küçük bir hareket geldi

ve onun gölgesini gördü, sonra da siluetinin üzerine eğildi. Yavaşça yatağının kenarına oturdu. Saç tellerini fırçaladı. örgüsünden kaçtı. "Kolorduya geri dönmeye karar verdiğimde, kafamı gerçekten karıştıran bir şey öğrenmiştim."

"Ne var, Denny?"

Bir nefes aldı. "Annem ölmeden hemen önce bana babamın aslında babam olmadığını söyledi. Gerçek babam yirmi yılı aşkın süredir görmediği ve haber almadığı başka bir adammış. Sonra annem öldü. Nedense, bu haber beni mahvetti, kendimi her zamankinden daha öksüz hissetmeme neden oldu. Kafamın bu kadar karıştığına inanamıyordum. Ne kadar yalnızdım."

Karanlıkta onun omuz silktiğini görebiliyordu.

"Kolordu'dayken hissettiklerimden dolayı Koca Richie ve çocuklar, ben de askerlik şubesine gidip kaydımı yaptırdım ve yemin ettim."

"Peki ya ben?" diye sordu fısıltıyla. "Bana sahip olduğun halde kendini yalnız mı hissettin?"

"Sahip olduğum tek şey sendin, senden başka kimsem yoktu. Ama çok zor durumdaydın, bebeğim. Bir ailen, bir kız öğrenci birliğin, bir üniversiten, bir sörf takımın, bir sürü arkadaşın vardı... ve başka bir şehirde yaşayıp okula gidiyordun. Sana sahip olmak zorundaydım. Bağlanabileceğim bir şey, benden daha büyük bir şey, önemli hissettiren bir şey. Bana ihtiyaç duyulmasına gerçekten ihtiyacım vardı. Deniz Piyadeleri'nin bir özelliği de bu; size önemli bir şey yaptığınızı hissettirebiliyorlar." Güldü ama bu içi boş bir sestti. "Hissetmekten bahsetmişken gerekli..."

"Biliyor musun, bunu bana daha önce söyleseydin..."

"Bırakın bir başkasını, kendime bile mantıklı gelmekte zorlanıyordum. Sonra Afganistan için emir aldığımnda, annemi gömerken yaşadıklarımı senin de yaşamana izin veremezdim. Beni özlediğini, yalnız kaldığını ya da en kötü ihtimalle yas tuttuğunu düşünemezdim. Bu yüzden kendimi bir yıllığına ayrılma fikrine ikna ettim. Bu fikir hoşuma gitmedi ama özgürlüğüne sahip olursan

Hatta birkaç erkekle bile çıktım, eğer bu seni benim için üzmekten koruyacaksa bununla yaşayabilirim. Ama bu fikre çok öfkeleneneceğini ve beni bir daha asla görmek istemeyeceğini düşünmemiştim."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi. "Bunu asla söylemedim!" "Gitmeden önce söylemedim. Ama döndükten sonra."

"O zamana kadar çok öfkeliydim. Senin Afganistan'da olduğun bütün bir yılı her gece sabahlayarak ve savaşla ilgili haberleri izleyerek geçirmiştim. Sana yazdım, e-posta gönderdim ve..."

"Çok sık internet erişimim yoktu ama mektuplar hala bende. Amerika'ya döndüğümde, seninle yüz yüze konuşabilmek ve durumu açıklamaya çalışabilmek için birkaç sakatlık atlatmam gerekti."

"Çok uzun süre bekledin," dedi başını sallayarak.

"Biliyorum Becca. Bunda senin hatan olduğunu hiç söylemedim. Tamamen berbat durumdaydım. Çok fazla hata yaptım. Seni incittiğim için gerçekten üzgünüm. Bu bir mazeret değil ama 22 yaşındaydım. Ve Irak'tan yeni dönmüştüm ki annem daha kötüsü. Geriye dönüp baktığımda her şey sis gibi. Çok iyi hatırlamıyorum bile. Bu kadar iyi hatırlamadığıma şaşırdım.

otobüsün önüne falan çıktım, tam bir aptaldım. Ama özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Ve..."

Bitirmesi için ona bolca zaman verdi ve bitirmediğinde biraz zorladı. "Ve...?"

"Şimdi açıklamama izin verdiğiniz için teşekkürler. Asla mantıklı gelmeyeceğini biliyorum ama teşekkürler..."

"Ama şu babanla ilgili mesele?" diye sordu.

"Yine bir yanlış anlaşılma, ama bunun bir hata olduğunu sanmıyorum. Annem bana Jack Sheridan'ın babam olduğunu söyledi, yedi yaşına kadar birlikte yaşadığımız adamın değil. Ben de onu bulmak için buraya geldim. Annemin babam olmadığı ortaya çıktı.

Bu konuda doğruyu söylüyor. Sanırım ölmeden önce bana bir hediye vermek istedi; annemle evlenmemekle kalmayıp, o gittikten sonra bana hiç destek olmayan adam yerine örnek

alacağım bir adam. Ben de Jack'i bulmak için buraya geldim."

"Oh, Denny...."

"Benim için üzülmene gerek yok. İşe yaradı. Kısa bir süre için baba-oğul olduğumuzu düşündük ve yakınlaştık. Ama öyle olmadığını anladıktan sonra hiçbir şey değişmedi. Hâlâ aynı yakınlıktayız ve ben de bunu öğrendim; bazen ailenizi siz kurarsınız. Bir tanesi

Hayatımın en güzel günleri Jack'i ve bu kasabanın geri kalanını bulduğum zamanlardı. Şimdiye kadar sahip olduğum aileye en yakın şey.

Bana güveniyorlar. Bu iyi hissettiriyor." Onun alnını okşadı. "Biraz uyumalısın." Sonra eğildi ve yerdeki yatağına geçmeden hemen önce alnından öptü.

Oda karanlıkla yıkanıyordu, ikisinin de düşüncelerini gizli tuttukları sessiz, siyah bir rahim. Becca'nın Denny'nin ne düşünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Sevdiği çocuğu hatırlıyordu. Çok güzel ve mutlu bir genç adamdı, çok enerjik, pozitif ve destekleyiciydi. Kolorduya kardeşiyle aynı zamanda ve aynı nedenlerle katılmıştı - ikisi de çok fizikseldi, çok vatanseverdi ve ikisinin de hayatlarının geri kalanında ne yapacaklarından emin olmadıkları gibi küçük bir tesadüfi gerçek vardı. Kolordu onları güçlendirmiş, beklemedikleri şekilde eğitmiş ve Denny'nin dediği gibi onlara hayati bağlar kazandırmıştı.

Rich eve geldi, üniversiteye hazırды.

Mühendislik okudu. Rich o kadar büyük bir aptaldı ki, onu matematikte usta olarak hayal etmek zordu, ama öyleydi. Çok başarılıydı. Denny hâlâ ne istediğinden emin değildi ve seçeneklerini değerlendiremeden annesi kötüleşti. Tek gerçek seçeneği ona bakmaktı; başka kimse yoktu. Tüm bu süre boyunca Becca USC'de öğretmenlik diplomasını tamamlıyor ve San Diego'daki evinde öğretmenlik yapmayı umuyordu; onunla her gün konuşuyor ve neredeyse her hafta sonu onu görüyordu.

Neredeyse.

Haklıydı, birçok sorumluluğu vardı. Çok meşguldü, arkadaşları, aktiviteleri, sorumlulukları ve ailesi vardı. Sadece Denny ve annesi vardı; Denny'nin Home Depot'ta yarı zamanlı bir işi vardı, böylece annesi için bolca boş zamanı oluyordu. Sue ya kanser tedavisi görüyordu ya da evde kanepede zayıf ve hasta bir şekilde oğlunun onu kliniğe götürmesini ya da onun için çorba ısıtmasını bekliyordu. Ve son olarak da bakımevi vardı.

Çok yalnız olmalı. Çok korkmuş.

Becca doğuştan çok besleyici bir insandı, öğretmenliği kariyer olarak seçmesinin ve bir meslek sahibi olmak istemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Kendi ailesi vardı, bu yüzden elbette erkek arkadaşıyla empati kuruyordu. Onun bile hassas olduğunu, tatlı ve sevgi dolu bir şekilde onu kontrol ettiğini, kendini ona sunduğunu kabul edeceğini düşünüyordu...

Uzak mesafeden. Sınıfta olmadığı zamanlarda. Ders çalışmadığı ya da kız öğrenci birliğinde olmadığı zamanlarda. Bazı hafta sonları evde olduğunda ve ailesiyle ya da arkadaşlarıyla meşgul olmadığına ya da eski takımıyla sörf yapmadığında.

Ama annesi Denny ve Sue'yu düzenli olarak kontrol ediyordu; haftada en az bir kez! Ve tabii ki Sue öldüğünde Becca ve tüm ailesi cenaze töreninde oradaydı.

Kendini çok yalnız hissetmiş olmalı....

Yastığını ıslatan sessiz gözyaşları vardı; ağladığını duymaması için çok dikkat ediyordu. Hatalı olduğu için, yeniden askere gidecek kadar berbat olduğu için tüm suçu üzerine almıştı, oysa suçun bir kısmını aynı derecede devamsız olan meşgul kız arkadaşına atabilirdi.

Becca bir şeyi anlamaya başladı.

Denny o zamanlar bunu anlayamamıştı. Yalnız kalmış, depresyona girmiş ve kendisini işe yarar ve değerli hissetmesini sağlayan tek şeye, orduya uzanmıştı. Bu yüzden fazla düşünmeden askere gitti.

Tabii ki, her şey farklı olabilirdi. Ona ihtiyacı olduğunu söyleyebilir, üniversiteyi ve kız öğrenci yurdunu bırakıp eve gelmesini isteyebilirdi...

Oh, kardeşim, diye düşündü. Ne kadar da uzaktaydı! Her şeyden önce, Denny çok gururlu ve çok güçlüydü. İkincisi ve utanç verici olanı, o bunu yapmazdı. Yapardı.

Onu belki iki kat daha fazla aradı, ama sadece onu sevdiğini ve dayanmasını söylemek için. Çünkü son sınıftaydı!

Yirmi iki yaşındaydılar. Sadece yirmi iki.

Yani yirmi beş yaşında bilge bir ihtiyar olmamıştı ama biraz büyümüştü. Bir kere kaybetmenin acısını yaşamıştı. Sürekli endişenin çaresizliği ve reddedilmenin ıstırabı vardı. Uykusuzluk ve iştahsızlık dış görünüşüne zarar vermişti. Her an ağlayabiliyordu. Zengin sosyal hayatı parlaklığını kaybetmiş ve o da yalnızlaşmıştı.

Sonra üç yıl boyunca kendi başına yaşadı ve kendi kendini geçindirdi - bu, yepyeni bir öğretmen için düşündüğünden daha zor olmuştu. Birkaç zorlu durum atlatmıştı, bunlardan en önemlisi de eski eşiydi. Hâlâ aşık olduğu erkek arkadaşı ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Ve Doug çıkageldi. Onunla tanıştığında ve kendini gülerken, bir randevunun tadını çıkarırken, nihayet bir sevgilinin kollarını tekrar etrafında bulduğunda, belki de hayatının her şeye rağmen bitmediğini düşündü. Doug hukuk öğrencisi olduğu için her zaman baskı altında olsa da, hayatı tek boyutluydu. Karmaşık değildi. Geçmişinde herhangi bir savaş ya da yakın kayıp olmamıştı ve belki de bir açıdan bu hoşuna gidiyordu.

Ama Doug'la olan ilişkisindeki bazı pürüzleri giderene kadar onunla daha fazla ilerleyemezdi.

Denny ile duygusal bir yolculuk. Belki şimdi biraz olgunluk, biraz anlayış ve çok daha fazla dürüstlük olduğu için bunu yapabilirlerdi. Bildiklerini bildiğine göre, belki de birbirlerine en azından dostça yaklaşabilirlerdi. Bir zamanlar, uzun zaman önce, daha çocukken, sadece sevgili olmamışlardı. Çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Her şey kadar buna da üzülmüştü.

Yedi

Denny'nin odada dolaşırken çıkardığı sesler onu güneş ışığından önce uyandırdı. Duşun, lavabodaki suyun ve tuvaletin sesini duydu. Sonra yatağa geldi ve hafifçe yanağına dokundu. "Seni uyandırmak zorunda kaldığım için özür dilerim," diye fısıldadı. "Biraz kahvaltı ettikten sonra istersen Vaiz'in evinde gün boyu uyuyabilirsin. Ama seni uyandırmam gerektiğini hissediyorum.

çocukları nehre götür. Ne de olsa gelmelerini ben istedim."

"Hmm, devam et. Ben iyi olacağım."

"Becca, merdivenleri denediğini düşünmek bile istemiyorum."

"Merak etme. Numarayı yazarsan barı arayıp Jack ya da Preacher'ın bana yardım edip edemeyeceğini sorarım." O yanağına dokundu ve ona uykulu bir gülümseme verdi.

"Böylece sen banyonun kapısında dikilmeden sabah bakımımı yapabilirim. Tamam mı?"

"Söz mü? Yardım için barı arayacak mısın?"

"Elbette," dedi dişlerinin arasından yalan söyleyerek. O vardı

kesinlikle kimseyi aramaya niyeti yoktu. Ama bir planı vardı.

"Bu telefondan şehirlerarası arama yapabilir miyim?"

Sadece bir saniye tereddüt etti. "Sorun değil," dedi.

"Teşekkürler. Devam et. İyi eğlenceler. Bırak da biraz daha uyuyayım." Yuvarlandı ve Denny'nin daireden çıktığını duydu.

Minnetle iç çekti. Kendini iğrenç hissediyordu ve kabartılıp parlatılmaya şiddetle ihtiyacı vardı. Düştüğünden beri sadece sünger banyosu yapmıştı.

çamur çukurunun içine. Saçları kaşınıyor ve yağlanıyordu ve sadece tek bir kıyafet değiştirmişti.

Onun geri gelmeyeceğinden tamamen emin olunca kendini yataktan dışarı attı. Zıplayarak kapıya gitti ve sürgüyü fırlattı. Sonra yatağa geri döndü.

Denge için kenara oturdu ve külotuna kadar soyundu. İyi bir fırçalama ve yeniden birleştirme planlıyordu.

İşe nasıl diz çökeceğini bulmakla başladı. Elleri küvetin kenarında, kendini dikkatlice aşağı indirdi, önce atel takılı ayağın dizine. Sonra diğer dizine. Acısız. Sonra suyu çalıştırdı ve saçlarını yıkamaya hazırlandı. Ahhh... kafa derisini ovma saf cennet gibi hissettirdi.

Sırada gerçek bir banyo vardı. Taburcu hemşiresinin bir hafta boyunca lavaboda sünger banyosuyla idare etmesini önermesine rağmen, iyi bir ıslanma için gecikmişti.

İçeri girerken sarılı ayak bileğini kuru tutmak o kadar da kolay değildi ama kafasını kullandı - kendini

Çok fazla su olmadan önce küvet, bu da sıçramayı yönetilebilir tuttu. Aynı şekilde, küvetten çıkmaya çalışmadan önce suyun çoğunu boşaltması gerekiyordu.

Kendini yeni bir kadın gibi hissediyordu!

Yatakta otururken fön makinesini kullanmak ve makyajını yapmak zorundaydı - her ne kadar dengesi istisnai olarak, tek ayak üzerinde bir dakikadan fazla durabileceğine güvenmiyordu. Sonra, Denny'nin mutfak çekmecelerinden birinde kot pantolonunun dikişini açmak için kullanacağı keskin bir bıçak bulması gerekiyordu - içine girebilmesinin tek yolu buydu.

Sonunda kot pantolon, bir bot, Denny'nin çoraplarından birini ayak parmaklarını sıcak tutmak için atelinin üzerine geçirdi, boğazlı bir kazak giydi.

ve parlak mor kazağını giydikten sonra yatağa, telefonun yanına oturdu. Doug'ın cep numarasını çevirmeden önce bir an düşündü. Önce özel arama kodunu tuşladı.

İhtiyacı olan son şey Doug'ın bu numarayı araması ve Denny'nin cevap vermesiydi!

Doug Carey'in cep telefonuna ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın, size geri döneceğim.

Aslında rahatlayarak iç çekti. Boğazını temizledi.

"Merhaba,

Doug. Sadece kontrol ediyordum. Telefonu kapatmak zorunda kaldık.

Dün uçağa bindiğiniz için o kadar hızlıydı ki, size neredeyse hiç uçak olmadığını söyleme fırsatım olmadı.

Buralarda cep telefonu çekmiyor. Telefonu

Bazen restorana gidiyorum ve cep telefonuma mesaj bırakabilirsiniz, sinyal aldığımda açarım... Ama iyiyim ve müsait olduğumda arayacağım. Ailenle iyi eğlenceler!"

Zorunlu olan seni seviyorum cümlesini söylemediğini fark etti.

kapatmadan önce.

"Tüh," dedi kimseye.

İç çekerek ceketini giydi ve çantasının askısını koluna doladı. Kapıdan çıkmak için koltuk desteklerini kullandı, sonra merdivenlerin başında durdu ve uzun, korkutucu inişe baktı.

Sonra en üst basamağa oturdu. Koltuk desteklerini aşağı kaydırıp ve poposunu dikkatlice bir sonraki basamağa indirdi. Ve

Bir sonraki. Ve bir sonraki.

Ve güldü.

Hatta aynı yöntemi kullanarak birkaç basamak çıkma alıştırmaları bile yaptı.

Düşüp diğer bacağını kırma riskini göze alması için hiçbir neden yoktu. Saatte yirmi mil hızla giden yirmi metrelik bir dalgayı sürerken dik durabiliyorsa, bu merdivenleri daha fazla zarar vermeden inip çıkabilirdi.

Evet, diye düşündü. Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok!

Jack's Bar, Denny'nin küçük etkinliğinden sadece birkaç blok ötedeydi. Başka şartlar altında, bu bir çift koltuk değneği üzerinde kilometrelerce yol almış gibi hissedebilirdi ama Becca kendinden o kadar memnundu ki hiç yorgunluk hissetmiyordu. Jack'in verandasıyla karşılaştığında ve üç basamak çıktığında, yavaşça çıkmadan önce dikkatlice düşündü her seferinde bir adım.

Bir zafer daha! İçeri girdiğinde yüzünde güneşten daha parlak bir gülümseme vardı.

"Hey," dedi Jack barın arkasından. "Ben de senden bir telefon bekliyordum! Denny merdivenlerden inerken biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi."

Kendini bir bar taburesine attı ve bacağını hemen

yanındaki taburenin üzerine kaldırdı. "Hah! Onu kandırdım, değil mi?"

"Becca," dedi, önüne bir kahve fincanı koyarak. "İşini şansa bırakmamalısın. Ya yaralanmış olsaydın? Yani, daha fazla incinseydin."

"Jack, işimi şansa bırakmadım," dedi. "Çok dikkatliydim ve merdivenlerden kırımın üzerine indim." Sırıttı ve fincanına vurdu. "Oh, lütfen, kahve. O kadar meşguldüm ki Denny's'in dolaplarında kahve aramaya bile gitmedim!"

Ona kıkırdadı ve döktü. "Yeni oda arkadaşınla işler nasıl gidiyor?"

Dumanı tüten kahveden bir yudum aldı. "Zavallı Denny," dedi. "Partisini mahvettiğim yetmiyormuş gibi bir de en azından kısmen sorumlu hissettiği için bakmakla yükümlü olduğu bir malul haline geldi. Ne büyük bir yük, değil mi?"

"Neden kendini sorumlu hissediyor?" Jack sordu.

"Bana sataşıyordu, ben de ona kenara çekmesini söyledim ve..." Yüzünü buruşturdu. "Bakmadan atladım."

Jack kaşlarını çatı. "Bunu yapmamalı, seçip tartışmamalı. Mel'le bunu yaparsam, işler asla düşündüğüm gibi gitmez. Büyük hata."

"Bunu yapar mısın?" diye sordu. "Yaptığım biliniyor, evet."

"Şaşırdım," dedi. "Gerçekten de öyle bir adama benzemiyorsun."

"Çünkü ben yüzde doksan beş tatlı ve yüzde beş pisliğim." Gülümseyerek krema ve şekeri ona doğru itti.

"Bu kahve o kadar harika ki krema ve şekere bile ihtiyacım yok, ama genelde böyle yaparım. Kaşık lütfen?"

Onun için barın üzerine bir kaşık ve peçete koydu. "Mel'i böyle tuzağa düşürdüm, kahve. Sadece birkaç şey konusunda titizimdir, kahve de onlardan biri. Şehir dışına çıkmak üzereydi. Bu tek atlı küçük kasabayı bir anıya dönüştürmek için sabırsızlanıyordu ama bir fincan kahve içmeden de gitmiyordu. kahve."

Kadın ona sıırttı. "Peki kahve için kaldı mı?" diye sordu fincanını hazırlarken.

"Hayır, evlat. Kahve, hamlemi yapmama yetecek kadar dikkatini dağıttı. Sonunda benim için kaldı." O ona gülümsedi.

Becca etrafına bakındı ve barda sadece kendisinin olduğunu fark etti. "Herkes nerede?"

"Saat dokuz buçuğu geçti Becca. Kahvaltı kalabalığım erkencidir.

Ayrıca bugün Şükran Günü'nden bir gün önce, insanlar meşgul. Eminim açsınızdır."

"Açlıktan ölüyorum! Saç yıkama, banyo, giyinme ve birkaç blok yürümenin nasıl bir çile olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Vaiz daha önce omlet yapıyordu. Her zaman pastırma ve sosis koyar. Sen ne istersin?"

"Genelde sadece mısır gevreği yerim ama sanırım biraz proteine ihtiyacım var. Yumurtaların içine biraz sosis kırıp küçük bir omlet yapmasını ister misin? Belki biraz da peynir?"

"Soracağım ama sizi uyarıyorum, Vaiz'in küçük düşünmesi çok zordur. Bizi izlemeye devam edin," dedi ve mutfağa doğru ilerledi.

Paige üzerinde omlet olan bir tabağı bara taşıdığında sadece birkaç dakika geçmişti. Jack haklıydı, Vaiz küçük şeyler yapmakta pek iyi değildi. Paige tabağı önüne koyduğunda "Vay canına," dedi.

"Harika, göreceksin. Bu sabah Fortuna'ya gitmem gerekiyor. Sizin için bir şey alabilir miyim?"

"Oh, iyilik istemekten nefret ediyorum..." Becca harika omletinden ikinci bir ısırık daha alarak şöyle dedi.

Paige bara yaslanmış, ona bakıyordu. "Neye ihtiyacın var?" "Eğer dikiş satan bir mağazanın yakınındaysanız Malzemeler, bir dikiş sökücüye ihtiyacım var." Alçılı bacağını kaldırdı ve kot pantolonunu açtı. "Bu sabah keskin bir bıçak kullandım ama doğru ekipmana sahip olmanın avantajını görebiliyorum. Bir parmağımı falan kesmeden önce."

"Sadece o tür bir mağazanın yakınında değil, içinde de olacağım. İnşaat kağıdı, yapıştırıcı ve el işi malzemeleri alacağım. Çocuklar tatil nedeniyle bugün biraz erken çıktılar.

ve Şükran Günü yemeği için masa süsleri yapacağız.

Çarşamba geceleri bar genellikle sessiz olur.

Böylece Jack ve John akşam yemeğini tek başlarına halledebilirler. Kasabadan bir grup çocuk, kendi çocukları için bir şeyler yapmak istiyor. masalar."

Becca'nın çatalı havada durdu. "Okulda eve götürmek için el işi yapmıyorlar mı?"

"Pek değil," dedi Paige. "Teşekkür hikayeleri, bir toplantı programı var ve okul panoları için bir şeyler hazırlıyorlar, ama masalarımız için hiçbir şey yok. Ve yarın burada güzel, büyük bir kalabalık olacak. Tabii ki, diğer insanların büyük aile toplantıları da oluyor, bu yüzden kilisenin bodrumunda toplanıyoruz. Çocuklar için eğlenceli oluyor."

Becca çatalını bıraktı. "Ben de gelebilir miyim?"

"Alışverişe mi?"

"Evet, öyle. Ama gelip el işi yapabilir miyim? Paige, bu benim uzmanlık alanım sayılır." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ah, dostum, keşke eşyalarım olsaydı! Ne kadar çok şeyim olduğunu bilemezsin -desenler, talimat kitapları, şablonlar, her türlü malzeme. Biliyorsun, para o kadar sıkışık ki, pek çok öğretmen gidip sınıf için bir şeyler alıyor. Ben de eskiden

Malzemeler için bağış toplamak üzere sörf ekibi kurdum ve haber yayıldığında annemin bayan golf grubundan mahalledeki itfaiyecilere kadar herkes çocuklarım için bir şeyler satın aldı. Öğretmenlik yaptığım ilkokul kapandığında, Bağışladığım ya da kendim aldığım tüm eşyaları saklamama izin verdiler."

Paige kaşlarını çatıyordu. "Seyahat etmemen gerektiğini anlamamış mıydım? Tek yön yarım saatlik bir yol. Fortuna."

"Arabanızda ön koltukların arasında bir konsol var mı? Arkada oturabilir ve bacağımı konsolun üzerine koyarak

yükseltebilirim."

"Yolların kraliçesi Dana'nın yanında oturuyor olacaksın. Her yere gitmeye bayılır. Her sabah ceketini giyer ve 'Gidiyor muyuz?' der."

Becca güldü. "Daha da iyisi. Bir yol kraliçesini seviyorum!"

O
omletinin bir kısmını ağzına attı. "Ne zaman gidiyorsun?"

Paige başını salladı. "Kahvaltını bitir. Çocuklar saat ikiye kadar evde olmayacaklar. Daha çok vaktimiz var."

"Oh, bu harika olacak," dedi. Sonunda, diye düşündü-gerçekten iyi olduğu bir şey!

Paige onunla tartışsa da Becca kendini tutamadı. Çocuklara yönelik Şükran Günü projeleri için harika fikirleri vardı. Hacı şapkası süsleri için pişmiş toprak saksılar, siyah keçeler ve yapay anneler satın aldı; inşaat kâğıdından hindiler için şablonlar buldu; kâğıt tabaklardan ve iplerden nasıl cornucopia yapılacağını biliyordu ve Buruşturulmuş renkli kâğıt mendillerden dekoratif su kabakları. Bir de el baskısından yapılan standart hindi vardı. Aslında bu buzdağının görünen kısmıydı - milyonlarca el işi fikri vardı. Ama çocukları bunaltmak istemedi. O kesinlikle kendi elementindeydi.

Paige, "Görüyorum ki koltuk değnekleriyle alışveriş arabasını itmekte ustalaşmışsın," dedi. "Ne kadın ama!"

El işlerine yardım eden birkaç kadın daha vardı-Denny'nin ev sahibi Jo Fitch ve papazın karısı, Ellie Kincaid. Saat iki buçukta kilisenin bodrumunda çocuklarla buluşuyordu. Ellie'nin çocukları Danielle ve Trevor dokuz ve beş yaşlarındaydı. Danielle'in küçük arkadaşı Megan Thickson sadece sekiz yaşındaydı ve ona oldukça yakın duruyordu; çok utangaç görünüyordu. Megan'ın küçük kardeşi Jeremy, Trevor'la oynuyordu.

İlk iş olarak okul sonrası atıştırma hazırlandı; çocuklar uzun bir gün geçirmişti. Jo ve Ellie süt servisi yaptı. ve çikolata parçacıklı kurabiyeler. Mel Sheridan çocuklarını getirdi,

Yapıcı bir şey yapmak için çok küçük olmalarına rağmen Dana ile birlikte bir masada oturup büyük bir rulo kasap kağıdını boyadılar. Tabii bir de Christopher ve düzenli olarak Pazar okuluna giden ve mahallede birbirleriyle oynayan yaklaşık altı çocuk daha vardı.

Becca onlara önceden kesilmiş siyah keçeleri saksılara nasıl yapıştıracaklarını göstererek hacı şapkalarına benzetmelerini sağladı. Büyük çocuklar onları küçük fabrikalar gibi yaptılar. Küçükler için renkli inşaat kağıtlarını kesti, böylece kuyruk tüylerini kağıt hindilere yapıştırabileceklerdi. Ve üzerinde çalıştı kağıt tabaklardan bolluk boynuzlarını inşa ettikten sonra büyük kızlara -Danielle ve Megan- nasıl yapılacağını gösterdi.

kağıt mendilleri buruşturarak su kabağı şekline soktu. Megan çok utangaç görüldüğü için Becca biraz daha fazla zaman harcadı.

ona ipleri gösteriyor, sohbet etmeye çalışıyordu. "Bacağını yüksekte tutman gerekmiyor mu?"

Jo Fitch ona sordu.

"Unuttum ama iyi hissediyorum."

"Daha azını unut," dedi Jo. "Bela istemezsin." O

Becca'nın yanına bir sandalye itti, böylece bacağını yukarı kaldırabildi. "Nasıl kırdın?" Megan ona çok yumuşak bir sesle sordu. "Oh, dikkatsizdim. Ağabeyimin büyük eski arabasından atladım.

kamyonu önce bakmadan ve komik bir şekilde bükte. Şanslı olduğum ortaya çıktı. Daha kötüsü de olabilirdi. Ama ameliyat oldum ve birkaç vida onu bir arada tutuyor!"

"Benim babam da ameliyat oldu,"

dedi. "Öyle mi? Şimdi iyi mi?"

Megan omuz silkti ve kâğıt mendil kabaklarına konsantre oldu. "Evet. Ama onun işi yok."

"Öyle mi?" Becca sordu. "Ne iş yapıyordu?"

"Keresteci. Gerçekten büyük ağaçları keserdi. Düşüp yaralandı ve yeteneği tükendi ve onu tekrar işe almıyorlar."

"Yetenek mi?" Becca sordu. "Yeteneğin mi bitti?"

"Bilirsin işte. Yaralı olduğun için sana yaşamam için ödedikleri para."

"Ah, evet, hatırlıyorum," dedi Becca. Engellilik. Çocuğu düzeltmedi. Belli ki bu duygusal bir meseleydi. "Ama iyileşti mi?"

Omuz silkti. "Sanırım. Sessiz büyüleri dışında. Ve kolu."

"Kolu mu incindi?"

"Tam olarak değil," dedi Megan. "Orada değil. Ama acımıyor," dedi.

"Oh," dedi. Elbette. Hangi erkek sessiz nöbetler geçirmez, iş yerinde yaralanmaz, sakat kalmaz, sakatlık maaşı almaz, işsiz kalmaz ki? "Kardeşlerin var mı?"

"Üç kardeşiz. Ben en büyükleriyim." Christopher'ın oturduğu masayı işaret etti. "Bir sonraki en büyük Jeremy. O birinci sınıfta."

"Eminim evde bir sürü sorumluluğun vardır." "Biraz.

Annemin artık bir işi var, bu yüzden hepimizin daha fazla ev işleri."

"Peki yarın Şükran Günü yemeğini hazırlamaya yardım etmen gerekecek mi?" Becca sordu.

Megan iri, hüzünlü kahverengi gözlerini Becca'ya çevirdi ve dedi ki, "Bilmiyorum. Babam kasabadaki hindilerle ilgilenmediğini söyledi."

Becca tamamen şaşkına dönmüştü. "Kasaba hindisi nedir?" "Jack ve kiliseden aldığınız hindi çünkü kendiniz satın alamazsınız."

Becca'nın kendi okulunda pek de karşılaşmadığı bir durum söz konusuydu; bu bir sözleşmeli okuldu ve oldukça pahalıydı. Birkaç burs veriyorlardı, ancak bu burslar yoksulluğun eşiğinde yaşayan çocuklara değil, daha ziyade Aileleri geçimini sağlıyordu ama çocuklarını pahalı bir özel okula gönderecek kadar değil. Çocuklarının Şükran Günü yemeği yemek için sadaka sepetine ihtiyacı yoktu.

Bir aydınlanma daha yaşadı. Tıpkı istikrarlı ve güvenli aile hayatı gibi, güvenli bir bölgede bir işi vardı. Oh, o vardı bazı zorluklar var, ama eğer böyle bir kasabada öğretmen olsaydı

Bu durumda, hali vakti yerinde olanlardan tam tersi durumda olanlara kadar çok daha geniş bir öğrenci kesiti olacaktır.

"Umarım sen ve annen burayı onarırsınız ve umarım iyi kokular fikrini değiştirir, çünkü biliyor musun? Bahse girerim bir kasaba hindisinin tadı, dışarı çıkıp satın aldığınız hindi kadar güzeldir. Ve süslemeleriniz onu daha da güzel kokutacaktır.

Daha iyi!" Bir kolunu Megan'ın omuzlarına doladı ve onu yakınına çekti. "Umarım bu durum geçer ve baban bir iş bulur. Ailen için dua ediyorum."

Megan o zaman gülümsedi. "Bence çok hoşsun. Buraya taşınmana sevindim."

"Oh, sadece kısa bir süreliğine ziyarete geldim. Yakında San Diego'ya döneceğim. Ama şu ana kadarki ziyaretimin en güzel yanlarından biri sizinle tanışmak oldu."

"Ben de," dedi Megan sessizce.

Zaman uçup gitmiş gibi görünüyordu ama neredeyse üç saat olmuştu. Saat beşte aileler çocuklarını ve el işlerini almak için gelmeye başladı. Becca pembe garson üniforması giymiş bir kadının Megan'ı kucakladığını ve montunu giymesine yardım ettiğini görünce onun annesi olduğunu düşündü. Topallayarak yanına gitti ve "Merhaba, ben Becca. Megan'la bazı el işleri üzerinde çalıştık. O çok tatlı bir kız."

Kadının gözleri gibi gülümsemesi de yorgundu. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Lorraine Thickson. Yardım etmeniz ne güzel."

"Çok eğlendim. Bacağımdaki atel yüzünden çok sıkılmışım. Çocuklarla tanıştıktan sonra her şey benim için gerçekten canlandı." Kolunu Megan'ın omuzlarına doladı. "Ve bu çok özel. Bugün geldiğin için teşekkürler, Megan."

"Danielle'le birlikte eve otobüsle dönüyor. Çocuklarım papazın çocuklarıyla aynı yaşta olduğu için ben işten çıkana kadar ya kilisede ya da papazın evinde kalıyorlar," diyor Lorraine. "Bunun ne kadar yardımcı olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

"Belki gitmeden önce seni tekrar görürüm, Megan. Doktor birkaç hafta burada kalmamı istiyor."

"Tamam," dedi utangaç bir şekilde.

Kilisenin bodrum katı, aileleriyle birlikte ayrılan çocuklarla yavaş yavaş boşaldı. Becca başladı Jo Fitch yanına gelip, "Hayır, hayır, hayır, Bayan Becca. Sizin dinlenmeniz ve ayağınızı yukarıda tutmanız gerekiyor. Temizliği biz hallederiz. Çok yardımcı oldunuz ve size minnettarız."

"Çocuklarla başka bir şey yapacak mısın? Çünkü kardeşim ve arkadaşları avlanırken ben öylece oturuyorum."

"Noel ağacı bu hafta sonu asılacak," dedi Jo. "Tam olarak etkinlik planlamıyoruz ama bu öyle bir etkinlik ki kasabadaki neredeyse herkes katılıyor. Barın etrafında takılırsanız aksiyonu kaçırmazsınız. Buna bayılacaksınız."

Balıkçılar Becca'dan önce bara varmış ve zaferle dönmüşlerdi. Soğutucularında buzla paketlenmiş, boyları altı ila on altı kilo arasında değişen dört büyük, sağlıklı, gürbüz somon vardı. Terli, pis yüzlü, sırıtan dört adam da ateşin önündeki bir masada bir sürahinin tadını çıkarıyordu.

"Ördekler ve balıklar - cennette olmalısınız," dedi masalarında onlara katılarak.

Denny hemen bacağını yükseltmek için fazladan bir sandalye çekti. "Fena değil. Sanırım iyi bir çekim yaptık."

"Peki yarın ne olacak?" diye sordu. "Ördek mi balık mı?"

"Sanırım yarın hindi var. Cuma günü de odun." Birayı ona doğru itti.

"Odun mu?" diye sordu birasını kaldırarak.

"Şükran Günü'nden sonraki Cuma günü ormana gider ve kasaba meydanına, yani Jack's ile kilise arasındaki otoparka yakışır bir ağaç buluruz. Yaklaşık 30 metre olmalı."

"Peki bunu kim yapıyor?"

"Sadece erkeklerin en erkeksisi," diye bağırdı Jack barın arkasından.

"Evet," diye seslendi balıkçılar, biralarını ona doğru kaldırarak.

"Ah, kardeşim," dedi birasını yudumlarken.

"Yarın sabah, Vaiz'in yemek pişirmeye konsantre olabilmesi için ayak altında dolaşmamalıyız. Büyük tatil yemekleri onu çok heyecanlandırıyor," dedi Denny.

"Kahvaltıdan sonra biraz daha balık tutmak için nehre gideceğiz. Seni de yanımızda götüreceğiz. Bir termos sıcak kakao ya da başka bir şeyle kamyonunda kalabilirsin."

"Sorun değil. Paige'den bir kitap ödünç alabilirim ve senin odanda kalabilirim...."

Ona sıırttı. "Sen de gelmelisin Becca. İzlemesi eğlenceli. Jack'in dediğine göre Şükran Günü sabahı pek çok erkeğe, eşleri yemek yapabilsin diye evden çıkmaları söyleniyormuş.

Nehir hareket dolu olabilir."

"Şey..."

"Geleceksin. Anlaştık."

Akşam yemeğinde yumuşak, sıcak ekmek ve elmalı turta ile sığır eti ve arpa çorbası yediler. Sonra Becca o kitabı ödünç aldı ama

Sadece uyumadan önce okuyacak bir şeyler arıyordu. Jack

ve Preacher biraz erken kapattılar ama Denny'nin kendi anahtarları vardı ve Becca'yı güvenli bir şekilde

merdivenlerden dairesine çıkardıktan sonra çocuklarıyla kart oynamak için bara geri döndü. Becca kendini hiç de dışlanmış hissetmiyordu. Eğer orada

Erkekleri balık tutarken izlemekten daha az ilgi çekici görünen bir şey varsa, o da poker oynarken izlemektir.

Hazırlıklı olmadığı şey, çocukların onu ne kadar yıpratmıştıydı.

Bileği kırılmadan önce enerji konusunda küçüklerle boy ölçüşebilirdi ama ödünç aldığı ciltsiz kitabın yarım düzine sayfasını çeviremeden uyuyakaldı.

Denny'nin odaya ne zaman döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama Denny onu uyandırdığında güneş gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Biraz kahve yaptım," dedi. "Giyinmek için acele etme."

Riordan kulübelerine gidip

kahvaltı için çocukları al."

"Ha?" diye sordu biraz doğrulup.

Bir elini başının üstünde gezdirdi. "Vaiz hepsini kulübelere götürdü. Vaiz bütün dağları arabayla dolaşmak zorunda kalmasın diye kardeşin de onlarla birlikte yattı. Neyse ki eve yürüyerek dönebildim."

"Ama neden Vaiz arabayı sürmek zorunda kaldı..." "Ciddi anlamda içki içiliyordu."

Yatakta doğruldu. "Ama onları sen götüremez miydin?" diye sordu aptalca.

"Hayır. Hemen hemen eşit derecede sarhoştuk. Şimdi bunu işaretleyebiliriz-Arkadaşlarla Sarhoş Olduk. Benim bir baş ağrısı."

"Ve balığa gitmek istiyorsun?"

"İstemekten çok yapmak zorundayım. Aptal bir gecenin ertesi günkü planlarınızı bozmasına asla izin vermezsiniz. Teslim olan don giyer..."

Elini ağzına kapattı ama yine de kıkırdadı.

"Kahvenin tadını çıkar, giyin, ben senin için geri geleceğim."

"Elbette," dedi. Ama aklından geçen şeydi: Kendimi merdivenlerden aşağı atacağım! Kısa bir sünger banyosu yaptı,

Daha sonra hindi yemeğine oturmadan önce kendine meşru bir bakım sözü verdi. Sonra sıcacık giyindi ve sokaktan bara doğru ilerledi, Denny'yi dövdü ve oradaki çocuklar. İçeri girdiğinde sadece kahvaltılarını bitirmek üzere olan birkaç adam ve barın arkasında duran Vaiz'i gördü. "Günaydın," dedi. "Dün gece geç saatlere kadar araba sürmekle görevlendirildiğini duydum."

"O kadar da geç değildi," dedi omuz silkerek. "Onlar genç şeker kışkıllılar. Volta atmak hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.

kendileri." Sonra gerçekten gülümsedi ve Becca ilk kez, bir şey onu çok eğlendirmedeği sürece gülümsemenin bu iri adam için alışılmadık bir şey olduğunu fark etti.

"Bu sabah çok meşgul değil miydiniz?"

"Şükran Günü'nde değil. Normal saatlerde açık kalırız ama genelde fazla iş olmaz. Öğleden sonra ikiden sonra buraya gelen herkes hindi yemek için bize katılmak zorunda kalıyor. O gün kimse ne para öder ne de barımdan aç ayrılır."

Ona gülümsedi. "Bu beni şaşırtmadı. Jack nerede?"

"Biraz sonra gelecek. Biz burada büyük bir kalabalık için hazırlanırken çocuklar benim evimde uyuyup oynayacaklar."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Yine gülümsedi. "Hayır, Becca. Sanırım biraz kahvaltı etmen gerekiyor. Seninle birlikte nehre gideceğimizi duydum. onları."

"Denny ısrar ediyor."

"Pişman olmayacaksın. Sana yiyecek bir şeyler getireyim. Yumurta, ne şekilde istersen. Mısır gevreği. Tost. Pastırma. Bugün krep yapmayacağım...."

"Bir çift yumurta, çırpılmış, domuz pastırması, kızarmış ekmek. Ve teşekkür ederim."

Daha kahvaltısı gelmeden, çocuklar -Denny hariç- içeri girdiler, görünüşe göre içki içtikleri geceden hiç de kötü değillerdi. Her tarafları kir pas içindeydi; anlaşılan kimse nehre girmeden önce temizlenmeyi akıl etmemişti. Pratik açıdan mantıklı gelse de kardeşine karşı burnunu kırıştırdı.

"Ne?" Rich söyledi.

"Balık tuttuktan sonra, Şükran Günü yemeğinden önce, kendinizi iyice bir gözden geçirin lütfen."

Rich, "Gördün mü, balık tutma-avlanma gezisinde kızların olmasının sıkıntısı da bu," diye yakındı.

Vaiz Becca'nın yumurtalarını dağıtıyordu. "Bugün masada kadınlar olacak," dedi. "Ne diyorsa aynen yap. Çok daha güzel kokuyor. Yumurta?" diye sordu onlara.

"Teşekkürler," diye üç cevap geldi.

Sonra Denny kapıdan içeri daldı. Becca'nın barda oturmuş kahvaltısını ettiğini gördü ve nefesini tuttu. "Sen

yine yaptı" dedi.

Ağız dolusu yumurtayı çiğneyerek başını salladı. "Kıçımda. Tamamen güvenli. Biraz kahvaltı edin."

Ona doğru eğildi. "Keşke yardım etmeme izin verseydin."

"Soracağım," dedi usulca. "Bir şeye ihtiyacım olduğunda soracağım."

Sekiz

Nehre vardıklarında, Becca tüm bu olanları ne kadar sürükleyici bulduğuna tamamen şaşırdı. deneyim. Yedi adam nehrin kıyısında duruyordu, kuşakları askılarla tutturulmuştu. Onlar ilk başta yeni gelenleri kabul ettiler, ama sonunda her biri onlara doğru oldukça ciddi bir şekilde başını salladı. Onlar tamamen sporlarına dalmışlardı. Sanatlarına.

Sinek balıkçılığını izlemek çok güzel bir şeydi. Çizgileri yaylar ve S şekillerinde, yüksek kıvrımlarda veya güçlü Suyun üzerinde torpido benzeri atışlar. Onlar oltalarını ve rengarenk sineklerini uçururken, somonlar akıntıya karşı kaçıyordu.

Suyu temizliyor, bazen küçük şelalelere atlıyorlardı. Bir çiftin yakalandığını gördü, iyi büyüklükte balıklardı.

Ama onu büyüleyen tek şey bu değildi. Yüksek çam ağaçlarının arasından akan geniş nehir yükselen dağlar... Büyüleyiciydi. Manzara hem tehlikeli hem de nefes kesici görünüyordu. Nehrin güzelliği müthişti ve ağaçlar devasa boyutlardaydı. Sesler büyüleyiciydi; tek duyabildiği makaraların vızıltısıydı, Nehrin çağıltısı ve balıkların sıçraması. Büyük balıklar.

Dört genç denizci arasında Denny bu sanatta en iyisiydi. Gözlerini ondan alamıyordu. Sadece ustalığı değil, fiziği ve kendine güveni de onu büyölüyordu. Onu yeterince iyi hatırlamadığına karar verdi. Ya öyle ya da çok daha uzamış ve genişlemişti. Ve olta ve makaradaki bu beceri... birlikte balık tuttuklarında sinek balıkçılığından hiç bahsetmemişti. birlikteydiler. Bu Jack'ten gelmiş olmalıydı, neredeyse babası olan adamdan.

O kadar güzeldi ki. Dizlerine kadar suyun içinde, nehrin üzerinde o rengarenk sinekleri göndererek evinde gibiydi. Çok severdi

Sırtındaki, omuzlarındaki kas oyunlarını izliyordum. Ve sonra o mükemmel kalça vardı. Aman Tanrım, o vücut... Ona seksi öğreten, nasıl zevk alınacağını ve nasıl verileceğini gösteren vücut buydu. Titredi.

Çoğunlukla kamyonun içinde, bacağı yukarıda kaldı ama zaman zaman dayanamadı ve havayı soluyabilmek, manzarayı tam olarak görebilmek ve nehre daha yakın durup sesleri duyabilmek için dikkatlice dışarı çıktı.

Adamlar sessizdi, nehrin uğultusu, şırıltısı ve ara sıra sıçrayan su

fon müziği sağladılar. Yakaladıklarında bağırmak yerine alçak sesle tebrik ederlerdi. Yakalayanın en yakınındaki adam bir adım daha yaklaşıp

ama hepsi bu kadar. Sessiz, yalnız, huzurlu, bereketli bir spordu.

Çok severdi. Öğrenebilmeyi diledi. Ayak bileği kırık olmasaydı, o güzel alçada ustalaşmaya çalışıyor olacaktı.

Denny'nin arkadaşlarıyla paylaşmak istediği şey buydu ve buna değerdi. Bu muhteşemdi. Zengin ve gür.

Nehirde birkaç saat geçirdikten sonra herkes dağıldı. O Denny ile gitti. Kendisini merdivenlerden yukarı çıkarmasına izin vermedi ama yardımını kabul etti. Bütün sabah ona baktıktan sonra, eğer onu taşırsa kontrolünü kaybedip boynunu öpmeye başlayabileceğinden korkuyordu.

Sırayla banyoya girip akşam yemeği için temizlendiler. Ona kendi yöntemini göstermek için ısrar etti. aşağı iniyordu. Yüz ifadesinden, isteksizce kabul ettiğini anlayabiliyordu.

Sonra tatil başladı, her zamanki deneyimlerinden çok farklıydı. Becca ve Rich'in San Diego'da kendi evleri olmasına rağmen, Şükran Günü'nü ailelerinin evinde, sadece dördü olarak geçirdiler. Jack'in evindeki akşam yemeği

arkadaşların ve komşuların bir araya gelmesi. Televizyon kapatıldı, masalar bir araya getirildi ve Chris'in yapımına yardım ettiği tüm küçük süslemeler uzun bir masayı süsledi. Becca sadece kasabadan birkaç çiftle tanışmaktan hoşlanmakla kalmadı, aynı zamanda, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çocuklar için bir mıknaş gibiymi ve Dana'nın yanı sıra Mel ve Jack'in küçüklerine de hikayeler okuyarak çok zaman geçirdi. Elbette Chris kendisine hikâye okunamayacak kadar büyüktü ama bu onun çok yakın durmasına engel olmadı.

Çocuklar da dahil olmak üzere yirmi kişi lezzetli bir Şükran Günü yemeğine oturdu. Daha sonra poker ve puro yerine Denny ve arkadaşları, Jack ve Vaiz ile birlikte birkaç cribbage oyunu oynadılar, Kadınlar ateşin etrafında oturup dedikodu yaparken.

"Normalde tatili nasıl geçirirsin Becca?" Mel Sheridan ona sordu.

"Ailemin evinde. Çocuklar bütün gün futbol oynarken, annem ve ben de o zaman En sevdiğim tatil filmleri - Harika Bir Hayat ve Holiday Inn gibi Bing Crosby klasikleri. Annem Noel'i çok sever, ben de öyle. Şükran Günü'nden hemen sonra kutlamaya başlarız. Bu yıl onlar için çok farklı olacak. Annem Rich ve benim şehir dışında olacağımızı öğrenince babama onu Cabo'ya götüreceğini söyledi.

golf oynar ve sahilde dinlenirlerdi. Muhtemelen futbol maçlarını daha sonrası için kaydediyordur." Saatine baktı. Rich San Diego'ya dönmeden önce annesini araması gerekiyordu. Bundan korkuyordu.

"Tatil klasiklerini yapmamız gerekecek." Paige söyledi. "O harika eski filmlerden bazılarını izlemeyeli yıllar oldu. Bazı kadınları bir araya getirip film izlemek için bir zaman belirleyelim! Bu bizi Noel ruhuna sokacaktır."

"Ben varım," dedi Mel. "Özellikle de çocuklara bakmaları için çocukları ikna edebilirsek. Peki ya sen Becca?"

"Eğer buradaysam," dedi omuz silkerek. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Gelecek hafta doktorun ne diyeceğini

göreceğiz."

Mel ona sıırttı. "Sanırım bu kırık ayak bileğinde göründüğünden daha fazlası var."

"Özür dilerim, eklemimde vidalar olduğunu bilmenizi isterim!"

"Ve hedefinde eski bir erkek arkadaşın var," dedi Mel.

"Tamamen bir tesadüf. Bir erkek arkadaşım var. Los Angeles'ta yaşıyor ama bir yıldır birlikteyiz. Ama eğer burada olursam, seninle film izlemek isterim."

Biraz sonra, Mel çocuklarını eve götürmek üzere toplarken ve Paige de kendi çocuklarını yatağa yatırırken, Becca telefonu Doug'a bir mesaj daha bırakmak için kullandı. "Umarım harika bir Şükran Günü geçirmişsindir, tatlım. Barda bir kasaba toplantısı yaptık ve biliyor musun? Gerçekten çok eğlenceliydi. Şimdi yatmaya gidiyorum ve seni yarın tekrar arayacağım."

Telefonu neden açmadığını merak bile etmedi. Rahatlamıştı.

İşte o zaman Virgin River'a neden geldiği hakkındaki gerçeği öğrenmeye başladı. İlk aşkında kaybettiklerini bulmak için.

Virgin River Noel ağacının kesimi, gerçek ormancılardan çok daha fazla izleyicinin katıldığı tüm gün süren bir etkinlikti. İlk olarak, ağaç için avlanma vardı- Dağların tepesinde 30 metrelik bir köknar. Becca tüm bu süre boyunca kamyonundan izledi. Sonra da ağaçlar kesildi. Bunun saniyeler sürmesini beklerdi ama çok uzun sürdü. ve makaralar, halatlar ve zincirli testereler içeriyordu. Ardından ağlar çekildi ve ağaçlar zorlukla görülebilen eski ağaç kesme yolları boyunca sürüklendi. Sadece dört tekerlekten çekişli büyük pikaplar ormanın en kalın kısmına geri dönmeye cesaret etti.

Ağaç ana yola kadar sürüklendikten sonra, yerel bir inşaatçı olan Paul Haggerty ve ekibi büyük bir açık kasa kamyonla ve hidrolik donanımlarıyla ağacı kaldırıp yolun geri kalanını taşımak üzere karşıladı. Ağaç Virgin River'a ulaştığında

Karanlıktı ama kasabanın yarısı tabiri caizse avlarına bakmak için oradaydı. Bir sürü "oohing" ve "aahing" oluyordu.

Cumartesi günü, Paul Haggerty'nin ekipman ve adamlarının yanı sıra çok sayıda el gerektiren bir süreç olan ağaç dikildi.

"Bu büyüklükte bir ağacı kasabaya ilk getirdiğimizde sadece Jack, Preacher ve Mike Valenzuela ağacı dikiyordu," diye anlattı Mel Becca'ya. "Gece boyunca devrildi. Neyse ki barın üzerine değil!"

Becca, Jack'in verandasında Mel ve Paige'in arasında oturuyordu. Hepsinin elinde sıcak içecekler vardı. O kocaman ağacın barın üzerine düşme ihtimali karşısında gözleri büyüdü. Ne de olsa kaçamazdı. "Taşınalım mı?" diye sordu.

Mel sadece güldü. "Bence Paul bu projede yer aldığına göre artık emin ellerdeyiz. Sanırım kardeşin ve arkadaşları da bundan hoşlanıyorlar. Çok kötü.

Tamamen dekore edildiğini göremeyecekler."

"Bu uzun zaman alıyor olmalı," dedi Becca.

Mel ona, "Bir ya da bir buçuk gün ve en az bir kiraz toplayıcı," dedi.

Ağaç dik ve sağlam hale gelene kadar öğlen olmuştu. Mel ve Paige verandaya gidip geliyor, çocukları içeri ve dışarı çıkarıyorlardı. Öğleden sonra birkaç kiraz toplayıcısı geldi ve ışıkların dizilmesine başlandı.

Becca iliklerine kadar donmadığına şaşırılmıştı ama bu sürecin bir saniyesini bile kaçırmaya dayanamazdı. Kimse de kaçıramazdı! Kasaba halkı gün boyunca gelip gitti, herkesin ağaç hakkında yeni bir fikri vardı. O sırada saat henüz beş olmasına rağmen gece çöküyordu ve Jack ile Denny son ışıkları da bağlıyorlardı.

Arabalar ve kamyonlar kasabaya giriyordu. Becca bir Noah Kincaid ve ailesine el salladı. Connie ve Ron Corner Store'un karşısındaki caddede yürüdüler. Lorraine Thickson

içine bir sürü çocuk tikiştirilmiş eski püskü bir pikapla geldi. Kocas ve babası olmadığını fark etti. Becca, Denny'nin kiraz toplama sepetinde, kamyonetin tepesine doğru çıktığını görünce biraz daha dik oturdu. kocaman bir ağaç. Mel ve Paige tekrar dışarı çıktı; çocukları sokağa koştı. Herkes doruk noktasının yakın olduğunu hissediyor gibiydi.

Denny ağacın tepesiyle uğraştı, sonra kiraz toplayıcı onu tekrar yere indirdi. Jack elektriği bağlamış olmalı, çünkü ağaç canlandı!

Dev köknarın her yerinde ışıklar parıldıyordu ve en tepesinde gökyüzünü aydınlatan bir yıldız vardı! Orada bir Kalabalıkta toplu bir "ah" sesi duyuldu ve gece kararıp ışıklar parlayınca sessizlik oldu. İnsanlar hareketsiz görünüyordu.

Sonra sihir gerçekleşti; hafif bir kar yağmaya başladı.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Becca kimseye. "İnanılmaz." O anın güzelliği karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti. Sonra ağaç karardı ve Becca'nın gözleri Biraz düzelttikten sonra insanların dağılmaya başladığını fark etti.

Birden Denny onun yanında belirdi ve sandalyesini ona yaklaştırdı. "İyi misin?" diye sordu.

"Elbette," dedi gözlerini silerek. "Sadece çok Yapılan tüm işleri ve bu kadar çok insanın katıldığını görmek duygusaldı."

"Henüz bitmedi. Hâlâ yapılması gereken süslemeler ve süslemeler var. Resmi ışıklandırma yarın akşam, geri kalanı süslendikten sonra yapılacak. Bunu yapmak için kasabanın yarısı gerekiyor." O elini tuttu ve sıktı. "Buna bayılacaksınız. Çocukların bunun için kalamaması çok kötü."

O akşam Preacher harika bir tencere hindi çorbası servis etti ve Becca'ya bara uğrayanların sayısının her zamankinden daha fazla olduğu görüldü, muhtemelen

ağacı merak ediyordu. Sıcaklık düştü ve kar hafifçe yağdı ve insanların ön verandada botlarındaki karları ezerken çıkardıkları sesi çok sevdi. Akşam yemeği Rich sandalyesini onunkine yaklaştırdığında zar zor bitti.

"Yapmamı istediğin şeyin bu olduğuna emin misin Becca? Seni burada bırakıp eve mi gideyim?"

Bir an için şok olmuş bir ifade takındı. Rich ve arkadaşlarını düşünmemeyi nasıl başarmıştı? Gidiyor muydu? Şimdi o gittiğine göre, kendini garip bir şekilde savunmasız hissediyordu. Ama kararlıydı. "İyi olacağım," dedi.

"Eğer kalmamı ve hafta sonunda seni eve getirmemi istiyorsan, kalırım. İş yerini arar, yaralandığını ve burada seninle kaldığımı söylerim."

Başını iki yana salladı. "Denny'yle iyi olacağımı biliyorsun. O beni incitecek hiçbir şey yapmaz. Beni eve bırakacağını söyledi."

"İşte bu, Becca. Asla bilerek bir şey yapmazdı ama siz ikiniz bir süre yağ ve su gibiydiniz. Sen ve Denny için pek iyi gitmedi. Sen gerçekten..." Kısa bir süre başını öne eğdi. "O içerideyken

kum havuzu, her yerin ağrıyordu. Sanki bu benim hatammış gibi hissettim, en başta seni bağlayan bendim."

Rich'in hiç yapmadığı bir şey yaparak onun elini şefkatle sıktı. "Senin de aynı şeyleri yaşadığını görmek istemiyorum.

tekrar böyle bir şey."

"Vay canına," dedi fısıltıyla. "Fark ettiğini bile düşünmemiştim."

"Hiçbir şey söylemedim," dedi omuz silkerek, "çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bir kere. Nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyordum. Ayrıca Denny Afganistan'dan dönene kadar ona bir şey söyleyemezdim.

Denizcinin evdeki hayatı tam bir enkaz. Ama evet, fark ettim. Ve sonra biraz daha iyi olmaya başladın..."

Ona gülümsedi. "Biraz, ha?"

"Ezilmişlikten kızgınlığa geçtin. Bu bir gelişmeydi."

"Sorunlarımızın seninle hiçbir ilgisi yoktu. Senin hatan değildi. Sonra Doug'la tanıştım ve-"

"Mesele şu Becca. Annemle babama nerede olduğunu ve senin sorumluluğunu kimin üstlendiğini söylemelisin. Ve onlara buraya nasıl geldiğini anlatmalısın - başka seçeneğim yoktu."

Kızgın bir şekilde sertleşti. "Affedersiniz, ama ben kendim için sorumluluk. Denny bana kalmam için bir yer veriyor ama ben yirmi beş yaşındayım ve ben-"

Başını sallıyordu. "Seni bırakıp eve gidiyorum çünkü Denny sana göz kulak olacağını söyledi. Büyüdüğünü biliyorum ama o senin eski sevgilin. Ve nasıl olduğunu biliyorsun.

Annem eski sevgilin hakkında hissediyor. Ona söylemek zorundasın. Ve bunu yarın yapmalısın, çünkü bana seni sorduğunda,

Ona yalan söylemeyeceğim. Hâlâ bana ceza verebilir ya da kamyonetimi elimden alabilirmiş gibi hissediyorum."

Bu onu sırttırdı. Gerçekten de Rich'in kamyonla olan ilişkisi komikti.

"Tamam. Zaten söyleyecektim."

"Doug'a söyledin mi?"

"Çoğunlukla," dedi omuz silkerek. "Ona seninle avlanacağımı söyledim...."

Rich nefesini içine çekti. "Tamam, bu konuda daha fazla şey bilmek istemiyorum. Annem ve babamdan sakladın, önemli kısımları Doug'dan sakladın, sorumluluğu Denny'ye bırakıyorum..." İnledi.

"Herkes her şeyi anlatacağım ama şu anda bileğim kırık olduğu için hâlâ buradayım."

"En azından annemi arayacağına söz ver. Eve gittiğimde beni mahvetmeden önce."

"Tanrı aşkına, yirmi beş yaşındasın! Köprüler inşa ediyorsun! Annemiz konusunda neden bu kadar gerginsin?"

"Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Bana kızgın olmasından nefret ediyorum." Büyük, etli bir elini yüzünde gezdirdi. "Seni terk edersem iyi olacağına emin misin?"

Başını salladı. "Eminim. Sanırım her şey olması gerektiği gibi oldu."

"Ve ayak bileğin artık çok fazla ağrııyor mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

"Tamam, bir şey daha Becca. Eğer bir şey olursa ve bana ihtiyacın olursa, beni arar mısın?"

"Ha? Richie, sen hiç böyle davranmazsın!"

"Evet," dedi bir elini ensesinde gezdirerek. "Patronun, ablanın sen olduğunu düşündüğünü biliyorum ama seni üzgün görmek beni gerçekten rahatsız ediyor. Seni önemsiyorum, biliyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme."

Gülmesini engellemek için parmaklarını ağzına götürdü. "Eğer eminsen, gitmem gerek. Sabah erkenden yola çıkıyorum.

Pazartesi günü işim var."

"Evet. Git," dedi. "Ve hey, Rich? Teşekkürler. Bu gerçekten güzel bir kardeşlik davranışydı."

"Öyle mi? Buna alışma." Ayağa kalktı. "Bir sorunun olursa beni ara. Tamam mı?"

"Tamam."

"Jack ve Vaiz sana da göz kulak olacaklarını söylediler."

"Teşekkürler."

Eğildi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Bir hafta kadar sonra görüşürüz."

"Dikkatli sür."

Çünkü Rich'in saat 4:00 gibi yola çıkması gerekiyordu. San Diego'ya uzun bir günde gidebilmek için bardan erken ayrıldı. Dirk ve Troy'un ertesi gün o kadar uzağa gitmeleri gerekmiyordu; Sacramento yaklaşık beş saatlik bir yoldu. Denny Becca'nın dairesine yerleştikten emin olduktan sonra arkadaşlarıyla takılmak için Riordan kulübelerine doğru yola çıktı.

Sonunda içeri girdiğinde Becca bir süredir uyuyordu. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Gözlerini sıkıca kapamıştı. o yarı karanlıkta soyunurken. Onun soyunmuş halini görmenin bile aklını başından almasından korkuyordu. Adam şişme yatağının üzerinde hışırdarken kıpırdamadan durdu. Kadın, "Her şey yolunda mı Denny?" demeden önce uzun süre dönüp durmuş gibi görünüyordu.

"Ha?"

"Sesin gerçekten huzursuz geliyor," dedi. "İyi misin?" "Sadece rahatlamaya çalışıyorum," dedi.

"Neden bu gece o şeyin üzerinde ben yatmıyorum, böylece sen de kendi yatağında güzel bir uyku çekebilirsin," diye teklif etti.

"Bir saniye içinde iyi olacağım. Bu yatak iyi." "Benim için hiç sakıncası yok...."

"Şşşt," dedi. "Uyumaya devam et."

Ama onun varlığının tamamen farkındaydı. Kadın Derin derin içine çekti; onun kokusunu alabiliyordu ve o muhteşemdi. Kollarını ona dolamak, ona sarılmak, onu öpmek istedi, Onu tatmak... Onu çok özlemişti.

Becca'nın bu noktadan sonra nereye varacaklarına dair hiçbir fikri yoktu ama bir şey onun için çok açıktı: Doug'a karşı dürüst olmak zorundaydı. Aldatmayacaktı; yanlış yönlendirmeyecekti. Ve Doug'ı bir daha asla kalıcı bir bağlılığa doğru hızla ilerliyorlardı, oysa aslında o ne yapacağını anlamaya çalışıyordu. eski erkek arkadaşıyla olan ilişkisiydi.

Bu da sabah çok rahatsız edici iki telefon görüşmesi olacağı anlamına geliyordu.

Becca, Denny ile tanıştığı günü hayal ediyordu. Rich, Pendleton Kampı'ndan bir hafta sonu izindeyken Denny'yi ailesiyle birlikte akşam yemeğine getirmişti. Becca hafta sonu için üniversiteden eve dönmüştü.

Göz göze geldiler ve hepsi bu kadardı. Adam kıza sıırttı, kız da ona gülümsedi. Rich, "Oh, kahretsin! Böyle bir şey olacağını tahmin etmeliydim!"

O andan itibaren, eğer aynı odadalarsa, birbirlerine dokunuyorlardı. Rich'i terk ettiler ve birlikte yalnız kalmaya başladılar. Her gün telefonda konuştular, Bazen günde birkaç kez. Aralarında neredeyse anında tutku oluşuyordu. Hayattaki her şey hakkında konuşuyorlardı; saniyeler içinde histerik kahkahalardan ciddi bir hararete geçebiliyorlardı.

İlk kez seviştiklerinde her şey mükemmeldi. İlk seferinde biraz beceriksizdiler, ama tamamen birbirlerinin vücutlarıyla sarhoş olmuşlardı. O zamana kadar Birkaç kez sevişmişlerdi, tam bir uzmandılar. Denny ona erkekleri öğretti; ona bir erkeği tatmin etmekten daha kolay bir şey olmadığını söyledi, bu yüzden onu kendisini memnun etmeye odaklanmasına yardım etmesi için cesaretlendirdi. Onu rahatlatı; ona güven verdi. O kendini deneyimsiz ve beceriksiz hissederken, adam ona bir tanrıça gibi davranıyordu. Her sevişmeleri bir öncekinden daha iyiydi.

Şafak vakti uyandı, gözleri anılarla ve özlemle buğulanıyordu.

Küçük odada düşün aktığını duydu ve minnettar oldu. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Adam banyodan çıktığında, kadın onunla yüzleşmeye hazırdı. Adamın çıplak göğsüne bakmamak için konsantre olması gerekiyordu.

"Seni Dirk ve Troy ile kahvaltıya götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Hemen gidiyorlar mı?"

"Önce kahvaltı için Jack'in yerinde buluşmayı planlamıştık."

"Neden ben giyinirken sen önden gitmiyorsun? Sanırım aşağı kaymadan önce birkaç telefon görüşmesi yapsam iyi olacak. merdivenler."

Kazağını, botlarını ve ceketini giydi. "Yardım istiyorsan Jack'i ara, senin için geri geleceğim."

"Teşekkürler," dedi solgun bir gülümsemeyle.

Hafifçe kaşlarını çatı. "İyi misin Becca?"

"Birazdan aşağıda olurum." Başucundaki saati kendisine doğru çevirdi. Pazar sabahı hâlâ erken bir saatti -şansı yaver giderse sesli mesaj bırakmak zorunda kalmayacaktı. "Hadi şimdi git. Ben gideyim."

O gittikten sonra hemen işe koyuldu. Önce annesinin cep telefonunu aradı. Beverly Timm açtığında "Selam," dedi.

"Cabo nasıldı?"

"Cabo nasıl, demek istiyorsun. Muhteşem! Yıllardır aklıma gelen en iyi fikir bu! Birkaç saat içinde havaalanına doğru yola çıkacağız, öğleden sonra da eve dönmüş olacağız. Cape Cod nasıl?"

"İşte bu yüzden arıyorum. Son dakikada fikrimi değiştirdim ve Rich ile Virgin River'a geldim. Avlanmak için."

"Sen ne?" Beverly gerçekten kafası karışmış gibi bir sesle sordu.

"Tamam, Cape Cod hakkındaki fikrimi son dakikada değiştirmedim ama neredeyse değiştiriyordum. Denny'yi görmek istedim."

Ölü sessizliği ona cevap verdi, o da aceleyle devam etti.

"Doug'ın ciddileştiğini hissediyordum," dedi Becca. "Denny ile aramızdaki bu travmatik olayın bir şekilde çözüldüğünden emin olmam gerekiyordu. Denny'yle ilişkimizi sürdürmeye çalışmanın ne bana ne de Doug'a haksızlık olacağını biliyordum. bitmemiş bir iş varsa. Bilmem gerekiyordu." "Çözüldü mü? Ne demek bu?"

"Emin değilim," dedi Becca. "Geçmişte mi? Sert değil Duygular mı? Bitti ve sonunda gerçekten devam etme zamanı mı? Bilmiyorum anne. Tek bildiğim, Doug'la birlikte olmama rağmen, kendimi hâlâ aramızda ne olduğunu merak ederken bulduğum.

ve Denny. Bunu istemiyorum. Merak etmek istemiyorum."

"Peki, o küçük kasabaya gidip kendini onun kollarına mı attın?" Beverly biraz acı bir şekilde sordu.

"Hiç de değil. Ancak kendimi Rich'in kamyonetinden attım ve bileğimi kırdım. Atelim ve koltuk değneklerim var.

İçinde

Aslında, cerrahi bir prosedür geçirdim ve sonra da atel takıldı. Ve şimdi Rich eve dönüyor, ben ise bir hafta daha burada sıkışıp kaldım. Denny, doktor dikişleri aldıktan sonra beni eve bırakacağını söyledi."

Yine sessizlik. "Pekala, şunu doğru anlamama izin verin,"
Beverly

sonunda dedi ki. "Biz senin Doug ile birlikte olduğunu düşünüürken, sen Denny'yi görmek için Virgin River'a gittin ve şimdi

ve kardeşinle eve gelemiyor musun?"

"Rich'in yarın çalışması gerekiyor. Daha fazla oyalanamazdı."

"Becca, Tanrı aşkına! Ne düşünüyorsun?"

Bir nefes aldı. "Düşünüyorum da, bu benim hayatımın geri kalanı. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım. Beni terk eden bir adam için yıllarımı merak ederek ya da kara kara düşünerek geçirmeyeceğim ve benim için doğru kişi olduğundan emin olmadığım bir adamla ilerlemeyeceğim. Ben de böyle düşünüyorum. Bazı şeyler tamamlanmalı."

"Peki Denny ile olan bu şey tamamlandı mı?"
diye sordu, sesi alaycıydı.

"Size şunu söyleyeyim, biraz ilerleme kaydettik. Şimdi onun yaşadığı bazı şeyleri anlıyorum. Afganistan'a gitti. Bu geziyi yapmamış olsaydım asla bilemeyeceğim şeyler."

"Peki sana söylediği bazı şeyleri anlıyor mu?"
"

"Benim için daha önemli olan şey, anne, hepimizin acıları geride bırakarak ilerleyebilmemiz."

"Ama Becca, sen çok farklısın," dedi Beverly.
"Birbiriniz için asla doğru kişi olmadınız. Sen bir aileden geliyorsun.

tamamen farklı geçmişler ve aileler. Sen ve Doug sana çok uygun görünüyor; aileleriniz birbirine benziyor, anne babanız ve kardeşleriniz var, ikiniz de üniversiteye gittiniz, benzer ilgi alanlarınız var. Ve eğer bana söylemediğin bir şey yoksa, Doug sana hiç kötü davranmadı. Doug'ın senin için çok daha uygun olduğunu hemen anladım."

"Sanırım bu kelimeyi daha önce de kullanmıştın. Uygun."

"Onunla tanıştığım anda anladım ki, bu daha çok senin ilgini çekmesini beklediğim tipte bir adam. Evlenmek için. Benzer hedefleriniz var. Ailesi istikrarlı. Başarılı."

"Komik. Doug çok benzer bir şey söyledi...."

"Gördün mü?" Beverly söyledi.

"Dedi ki, 'Becca, sen bir avukatın karısı gibi görünen bir kadınsın.'"

"İşte böyle. Gerçekten, hiçbir soru olmamalı. Bir yıldır Doug'la birliktesin! Sen ve Denny uzun zaman önce ayrıldınız. Neden Rich ile eve gelmedin?" diye sordu.

"Çünkü doktor bu fikre karşı çıktı," dedi. "Çok uzun bir yolculuk, atelin altında şişme tehlikesi ve hatta Kan pıhtılaşması. Cuma günü doktoru göreceğim. Denny dedi ki

Beni eve bırak, ama tabii ki her zaman uçağa binebilirim."

"Peki nerede kalacaksın?"

"Denny'nin dairesinde."

"Aman Tanrım," dedi zayıf bir sesle.

Becca kendine rağmen güldü. "Garajın üstünde tek odalı bir ev. Kullanmama izin veriyor."

"Peki nerede kalıyor? Boş ver, bilmek istemiyorum. Becca, bu büyük bir hata. Doug asla anlayın! Kim ondan bunu bekleyebilir ki?"

"Anne, bunu Doug anlasın diye yapmadım. Sonunda anlayabileceğim umuduyla yaptım. Dediğim gibi, bu hayatımın geri kalanı. Emin olmak istiyorum."

Dokuz

İşin tuhafı, annesiyle yaptığı bu konuşma Doug'a ne yaptığını anlatmasını çok daha kolay hale getirmişti. O da Beverly'nin kaç kez büyük bir rahatlama ile, "O senin için çok daha uygun!" dediğini sayamıyordu. Ama bugün ilk kez bu ifadeyi Doug'inkiyle yan yana koyuyordu.

Bir avukatla, hatta bir senatörle evlenmek için doğru kadınsın.

Doug çok dikkatli bir planlamacıydı. Hukuk fakültesine başladığından beri babasının hukuk firmasında çalışmayı hedefliyordu. Derneğini dikkatle seçmişti; güçlü olmak için doğru siyasi bağlantılara sahip olmak istiyordu. İyi bir Northeastern soyundan geliyordu. Hukuk alanında çok para kazanmak ve belki de siyasete girmek gibi hedefleri vardı. Evet, ona iyi davranmıştı. Ama onun müstakbel eşini bir erkeğin atını seçtiği gibi seçiyor olabileceği düşüncesinden kurtulamıyordu.

Uykulu bir şekilde cevap verdi. "Seni uyandırdım," dedi kadın. "Daha çok erken," dedi adam.

"Elimden geldiğince telefonu kullanmak zorundaydım. Seninle çok önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Düz mü? Doug, Rich bu sabah gitti ve ben hâlâ koltuk değneklerimle buradayım."

"Uh-huh," dedi ve esnedi.

"İşte sana söylemediğim ama şimdi söylemek zorunda olduğum şey- ve telefonda olduğu için üzgünüm. İnan bana, kırık ayak bileğim olmasaydı, seninle yüz yüze konuşuyor olurdum. Sana söylemediğim şey, Rich ile gelmeye karar vermemin nedenlerinden biri de üç yıl önce ayrıldığım eski erkek arkadaşımın burada olması."

Tekrar esnedi. "Çok komik Becca."

"Hayır, Doug. Şaka yapmıyorum. İkimizin ciddileştiğini hissetmeye başlamıştım. Sonsuza dek sürececek bir ilişkiye çok yaklaştık. Evlilikten bahsediyordun.

hukuk fakültesinden mezun olmak ve Doğu'ya geri taşınmak ve-" "Eninde sonunda," dedi. "Ancak bu olasılığın

Hukuk fakültesinden sonra. Onun bizimle ne ilgisi var?"

"Bizimle değil, Doug. Benimle birlikte. Onu uzun zamandır görmemiştim ama pek çok kez gerçekten ne olduğunu merak ettim. Geriye dönüp baktığımda, sadece anlamayan bir aptal mıydım yoksa en başından beri birbirleri için hiç uygun olmayan iki insan mıydık, hiç emin olamadım. Ve seninle ilerlemeden önce emin olmam gerekiyordu."

"Bu çok saçma," dedi. "Yıllardır ondan haber alamaman sana bir ipucu vermedi mi? İşte cevabınız bu."

"Ama ondan haber aldım. Bunu sana söylemiştim," dedi. "Deniz Kuvvetleri'nden geri döndü ve bir şans daha istedi ama o kadar kızmıştım ki onu gönderdim. Bu seninle tanışmadan hemen önceydi. Dinle, senden çok şey istediğimi biliyorum.

Bunu anlıyorum ama gelecekle ilgili akıllıca bir karar vermeden önce geçmişle ilgili birkaç şeyi çözmem gerekiyor. Eğer küçük bir soru bile varsa... Bundan on yıl sonra kendimi doğru şeyi yapıp yapmadığımı soran bir eş ve anne olarak bulmak istemiyorum. Erkekler bunu yapar mı bilmiyorum ama bazen kadınlar ellerinden kaçanı, sahip olamadıklarını romantikleştirir ve bu da her türlü belaya yol açabilir. Tek bilmek istediğim, ne kadar acı verici olsa da ayrılığımızın kesinlikle doğru şey olduğudur."

Bir kahkaha attı. "Kadınlar," dedi alaycı bir tavırla. "Yani, bir haftadır oradasın. Bu sana şu küçük soruyu cevaplamak için bolca zaman vermiş olmalı. Onu göndermekte haklı mıydın? Ne olacak Becca?"

"Doug, kafamızın oldukça karışık ve berbat olduğunu öğrendim. Sanırım birbirimizi nasıl bu kadar kötü incittiğimizi anlıyorum. Annesinin ölümü onu çok etkiledi.

Senin ve benim aksime, onun hiçbir yerde başka bir ailesi yoktu ve-

"Yani," dedi, onun sözünü keserek. "İkiniz şimdi tekrar bir araya mı getiriyorsunuz?"

"Hayır, sadece ona ne olduğu hakkında konuştuk. Bana ne olduğu konusuna hiç girmedik bile. Ve ona bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim."

Doug, "Orada erkek arkadaşınla değil de onunla birlikte olmanı oldukça ilginç buluyor olmalı," dedi. "Bu biraz fazla değil mi sence de?"

İç çekti. "Öyle, bunun farkındayım. Ama biz yapmadan önce

Bir tür bağlılık, bu eski ilişkinin halledilmesi gerekiyor. Bu bir aşk değildi, Doug. Çok ciddiye."

"Hayır," dedi. "Hayır, bunu kabul etmiyorum. Sen biriyle kaçamak yapıp yapmadığını görmek isterken kıpırdamadan oturmayacağım.

Doğru adamı. Ya o aptal küçük kasabadan çıkıp eve dönmenin bir yolunu bulursun ya da işimiz biter. Bitti, Becca!

Çünkü bu tamamen uygunsuz!"

Uygun. Vay canına, bu kelime sürekli karşıma çıkıyordu. Ama bu bağlamda doğru kelime değildi. Annesinin ve Doug'ın kastettiği şey, bunun pek rahat olmadığı. Tam olarak istediklerini yapamıyorlardı. Ama size evlenme teklif etmeye hazırlanan adamı sevdiğinizden emin olmak muhtemelen sadece uygun değil, aynı zamanda mantıklıydı.

"Tanrım, Doug, sanırım bu benim bile kendime sormadığım bir sorunun cevabı. Bak ne diyeceğim, bunu ikimiz de düşünelim."

"Eve gelmeni istiyorum," dedi.

"Benim için ev San Diego'dur," dedi. "Sen Los Angeles'ta yaşıyorsun, yani buradan gitmemi istiyorsun."

"Aynı şey. Burada ateşle oynuyorsun. Buna katlanmayacağım."

Bir an için düşündü. Ne de olsa bu meydan okumayı o yaratmıştı. Bir erkek arkadaştan istenecek çok şey vardı. "Sanırım anladığımı söylemeliyim Doug. Ve özür dilerim. Bu

eski ilişki hala garip bir şekilde bitmemiş gibi hissettiriyor. Bunu çözmem gerek. Hoşça kal."

Telefonu kapattı.

Ve bir köpek gibi hissettim.

Yapması gerekeni yapmıştı ama her şeyi yanlış yapmıştı. Asıl planı bir hafta boyunca Denny ve kendisi hakkında bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Çünkü mesele Denny'nin onu isteyip istememesi değildi. Eğer hâlâ bırakamıyorsa, Doug'dan ayrılmalıydı. Bu ona haksızlıktı. Ama sonra bileğini kırdı ve işler değişmeye başladı... biraz daha karmaşıklaştı...

Telefon çaldı ve Doug'ı aradığında numarayı gizlemediğini fark etti; numara Doug'ın arayan kimliğinde görünüyordu. "Alo?"

"Anneme evlenme teklif edeceğimi söyledim!" Doug öfkeyle söyledi. "Anneme Noel'de bizimle olacağını, tüm aileyi tanıyacağını, evet diyeceğini ve düğün hakkında konuşacağını söyledim! Beni aptal yerine koyuyorsun!"

Kaşlarını çattı. Yüzüğün yakında çıkacağından şüphelenmişti ama adam Noel'i ailesiyle geçireceklerinden bahsetmemişti. Hatta bunu ona sormamıştı. "Doug, Noel'i birlikte geçirmekten bahsetmiştik ama Şükran Günü'nde evde olduğun için benim ailemle olacağını düşünmüştüm. Ayrıca neden annenle bir düğün hakkında konuşmam gereksin ki?"

"Boston ya da Cape Cod'da yaşayacaksak neden San Diego'da evlenelim ki? Şimdi ne demem gerekiyor? Eski erkek arkadaşına geri döndüğünü mü? Liseyi zar zor bitirmiş bir eziğe mi?"

"Vay be," dedi. "Sanırım bu iyi bir şey şimdi ortaya çıktı. Bir şeyin beni engellediğini biliyordum ama ne olduğundan emin değildim. Şimdi en azından Denny olmadığını biliyorum. Daha önce göremediğim için üzgünüm Doug. Sanırım bu bir veda."

Tekrar kapattı. Ama bu sefer pişmanlık duymuyordu. Bu kez belki de ucuz atlattığını düşündü.

Onu hep karmaşık olmayan biri olarak düşünmüştü, çünkü öyleydi. Doug'la çok fazla seçenek yoktu. Çünkü onun planları vardı.

Becca, Troy ve Dirk ayrılmadan önce bara inebildi ve vedalaşabildi. Garip duygularını saklamaya çalıştı ama hayatı bir sıçrama yapmıştı. Aslında buraya bir evlilik teklifini kabul etmeye hazır olup olmadığından emin olmadığı için gelmişti ama Doug'la ilişkisinin bu şekilde biteceğini tahmin etmemişti.

Çocuklar gittikten sonra Paige'in son dakika daveti üzerine kiliseye gitti ama ayine katılmak yerine zamanını kilisenin kreşindeki küçük çocuklarla geçirdi. Onları kovalamakta pek iyi değildi ama onlara kitap okumakta ya da yere oturup blokları dizmekte veya onlarla top yuvarlamakta harikaydı.

Denny de dahil olmak üzere birkaç müdavimle birlikte barda öğle yemeği yedi, ancak Denny alışılmadık derecede sessizdi. Biraz mesafeli görünüyordu, bu da muhtemelen kızın biraz gergin olduğunu fark etmesini engelledi. kendini tuttu. Kendisi Jilly'nin çiftliğini kontrol ederken onun da birkaç saatliğine tek başına idare edip edemeyeceğini sordu. Arkadaşlarıyla geçirdiği hafta muhtemelen orada yapılacak çok şey bırakmıştı. "Tabii ki." dedi. "Lütfen, ne yapman gerekiyorsa yap, ben tamamen iyiyim."

O gittikten hemen sonra kıyamet koptu.

"Becca, annen telefonda," dedi Paige. "Seninle konuşmak istiyor."

"Annem mi?"

"Devam edin ve büyük odamızda alın - hepimiz ya mutfaktayız ya da dışarıda ağacın süslenmesine yardım ediyoruz. Sen de biraz mahremiyetiniz olsun."

"Annem mi?" dedi tekrar. "Buraya mı çağırdı?"

"Sesi biraz üzgün geliyordu."

Telefonun başına geçip alo dediğinde annesi ona çıkıştı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Ağır ağır oturdu. "Emin değilim. Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Doug'dan Denny için mi ayrıldın? Sende hiç Kendine ne yaptığının farkında mısın? Sana bu kadar kötü davranan aptal bir genç adam için neleri feda ettiğinin?"

"Dur," dedi Becca. "Ben öyle bir şey yapmadım. Doug'a da aynen sana söylediğim şeyi söyledim - bir çocuk sahibi olmamın benim için önemli olduğunu Gelecekle ilgilenmeden önce geçmişle ilgilenmeliydim. Peki bunu nereden biliyorsun? Ve bu numarayı nasıl buldun?"

"Doug beni aradı, Tanrı'ya şükür. Hâlâ zaman var Becca. Üzgün ama kendine gelecektir. Onu aramalısın, özür dilemelisin, düşünmediğini söylemelisin-"

"Beni burada nasıl buldun?"

"Doug'ın bana verdiği numarayı aradım ama cevap veren olmadı. Kardeşiniz sonunda cep telefonunu açtı ve bu numarayı deneyebileceğimi söyledi."

"Senin şu anda uçakta olman gerekmiyor muydu?" Becca sordu.

"Evet! Birazdan uçağa bineceğim! Beni dinliyor musun?" "Evet. Seni gayet net duyuyorum," dedi.

"Ama ben beni dinlediğini düşünüyorum. I-"

"Hayatının fırsatını tepiyorsun! Doug'la evli olsaydın senin için bir daha asla endişelenmek zorunda kalmazdım! Denny için tüm bunlardan vazgeçiyor olamazsın! Elinde ne var?"

Beş yaşında bir Nissan kamyonet. Bir grup iyi arkadaş. Sevdiği birkaç iş. Onu mutlu eden bir hayat.

"Uçağına binmelisin anne," dedi. "Seninle bu konuda konuşmayacağım. Bu benimle Doug arasında. Ya da... Doug'la benim aramdaydı."

"Becca, aptallık etme!"

"Anne, veda ediyorum. Seni birkaç gün içinde arayacağım. Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm ama bilmelisin,

Çok rahatladım. Doug Carey ile evlenmek istemiyorum."

"Hayat küçük bir Külkedisi hikayesi değildir, Becca. Mutlu olmak için doğru numara terlikten daha fazlası gerekir. Güvenlik! Bu-"

Bir bip sesiyle kesildi.

"Telefonu kapatmak zorundayım anne. Başka bir arama var.

bu hatta geliyor ve bu benim telefonum değil. İkimiz de daha sakin olduğumuzda birkaç gün içinde arayacağım." Sonra da telefonu kapattı.

"Middletons," diye cevap verdi.

"Becca, sen misin?" Doug sordu.

"Bu numarayı nereden buldun?" diye sordu.

"Kardeşinden."

Koca Zengin'i öldürmek için sebepler birikmeye başlamıştı.

"Kızgındım," dedi Doug. "Beni hazırlıksız yakaladın ve kızdım. Bunu hiç beklemiyordum. Hâlâ kızgın olduğunu bilmiyordum.

Eski sevgiliye takıldım. Bunu halledeceğiz. Sen eve dön, ben hafta sonunu izin alıp seninle geçireyim, her şeyi konuşuruz ve çözeriz."

"Fikrimi değiştirirsem seni ararım ama bunun olacağını sanmıyorum."

"Becca, bir yıldır birlikteyiz!"

"Biliyorum. Biliyorum. Gerçekten işe yaramasını istedim ama ne kadar denediysem de olmadı. Hissetmiyordum Doug. Çok fazla kuşku vardı. Çok derine inmeden önce bunu öğrendiğime sevindim. Gerçekten üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Sen harika bir adamsın, harika bir avsın. Doğru kadın senin onu bulmanı bekliyor."

"Bunu iyice düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var! Gerçekten bu kadar aptal olamazsın!"

İçini çekti, alınmamıştı bile. Her seni seviyorum dediğinde ne kadar beceriksiz hissettiğini hatırladı.

"İhtiyacın olan

Sana tamamen, bütünüyle ve ödün vermeden aşık olan biri. Doug, özür dilerim. Ben olmak isterdim ama değilim."

Bağlantıyı kesti.

Telefon hemen çaldı. Arayanın kimliğine baktı ve karşısındaydı. Koca Richie. "Seni öldüreceğim!"

"Ne? Bu benim suçum değil ki!"

"Bu numarayı anneme ve Doug'a sen verdin! Deli misin sen? Benden nefret mi ediyorsun?"

"Doğru mu yani? Doug'dan ayrıldınız mı?"

"Beni de en az senin kadar şaşırttı," dedi. "Niyetim bu değildi ama ona burada Denny'yle birlikte olduğumu söylemem gerektiğini düşündüm... Yani onunla değil ama buradayken bir şeyler öğrenebileceğimi umduğumu... Neyse boş ver, bunu açıklamaya çalışmaktan yoruldum. Sonuç olarak, önemli bir şey öğrendim ve tam zamanında. Doug'ı sevmiyorum. Sevdiğimi de hiç sanmıyorum."

"Yani," dedi Rich, "ava gitmek istediğin konusunda bana neredeyse yalan söyledin."

"Evet, bunun için üzgünüm. Yine de avlanmayı merak ediyordum ve sanırım aslında sinekle balık tutmayı öğrenmek istiyorum. Biliyorsun o büyük yelken balığını derin deniz balıkçılığında yakaladım ve-"

"Becca!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi şakaklarını ovuşturarak. "Annem bir avukattan vazgeçtiğim için bana kızgın, Doug ondan vazgeçmeyi düşündüğüm için bile bana kızgın ve ben Virgin River'da eskiden sevdiğim bir adamla sıkışıp kaldım, Şu anda oldukça mesafeli görünüyor. Ve sen benim bulunabileceğim herhangi bir numara veriyorsun!"

Rich, "Seni Doug'la hiç görmedim," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun? Beni hep onunla görüyorsun. Doug'dan hoşlanıyorsun."

"Evet, o iyi biri. Senin için ondan hoşlandığımdan emin değilim." "Ha?"

"Bana öyle gelmedi... Bilmiyorum. Belki de hâlâ sana ve en iyi arkadaşşıma falan takılıyordum. Seni Doug'la göremedim."

"İşte bu ilginç. Özellikle de seni hassas biri olarak görmediğim için. Ya da sezgisel. Ya da bilinçli, çoğu

zamanın."

"Senin tarafında olan tek kişiye hakaret etmemeye çalış Becca." "O zaman bana nedenini söyle. Eğer Doug'ı seviyorsan, neden benim için onu sever misin?"

"Emin değilim," dedi Koca Richie. "Belki de kışına soktuğu o sopadır..."

Kendine rağmen güldü. "Kardeşlik çubuğum aracılığıyla önemli bağlantılar mı?"

Rich gülerek, "Muhtemelen," dedi.

"Ya da sadece lise eğitimi almış bir adam için benden vazgeçer misin?"

"Bunu o mu söyledi?" Rich sordu. "Eminim bunu gerçekten söylemiştir, değil mi?"

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Becca.

"Gördün mü, Doug'ın olayı bu. Havalı olabiliyor. Eğlenceli olabilir. Ve gerçek bir pislik olabilir. Arada bir, sikliğini bastırmakta zorlanıyor."

Tekrar güldü. "Sanırım bu sana en yakın hissettiğim an."

"Aynı yaşıyız," diye ayık bir şekilde bilgilendirdi onu.

"Benim hiç özel biri olmadı. Özel olabileceğini düşündüğüm pek çok kızım oldu ama olmadı. Bir keresinde seni ışıldarken görmüştüm çünkü tamamen yakalanmıştın... O zaman ne olduğunu bilmiyordum. Sonra gittiğini gördüm ve anlamaya başladım. Sonra seni Doug'la gördüm ve orada değildi. Onu kazanan yapacak her şeye sahipti. Ama onda yoktu.

seni aydınlatan şeylerden herhangi biri."

"Richie," dedi, duygulanmıştı ve neredeyse ağlamak üzereydi.

"Herkes çıldırmaya başlayana kadar, güvenli oynayacağını düşünmüştüm. Avukata gitmenin bir yolunu bul, şakan olsun ya da olmasın.

Sorun şu ki Denny'nin nerede durduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Siz de benim kadar doğru kişiyi arıyor olabilirsiniz."

"Sorun değil. Bu güvenli oynamaktan daha mantıklı."

"Peki Becca?"

"Evet?"

"Bana bir daha yalan söyler ve beni böyle kandırırsan, bunu ödeyeceksin!"

Aşk hayatında payı olduğunu düşünen herkes aradıktan sonra Becca öğleden sonrasının çoğunu dışarıda geçirdi. Çok sayıda gönüllü ve kiraz toplama makinelerinde bolca zaman gerektiren bir iş olan ağaç budama işinin geri kalanını izliyordu. Jack'in barının verandasındaki yerinden kasabaya bir kez daha baktı. Ağacın etrafı gülümseyen, gülen, koşturan insanlar -çocuklar ve yetişkinler- ile çevriliydi. Birkaçının sokakta yaşadığını tahmin etti, eldivenli ellerinde dumanı tüten kupalar tutuyorlardı.

Kasabaya döküntü mü demişti? Bir hafta içinde dost canlısı, misafirperver, gösterişsiz bir kasaba görünümüne bürünmüştü. Basit ve tatlı bir yerdi. Ve bir kasaba projesi olan o ağaç harikaydı. Sonunda tamamlanmış, kırmızı, beyaz ve mavi toplanmış süslenmiş, lamine edilmişti. Askeri birlik rozetleri ve altın cicili bicili ipler. Gün ışığında muhteşemdi; gece gökyüzüne karşı aydınlatıldığında muhteşem olurdu.

Denny akşam yemeği saatinde döndü ve Vaiz'in yahnisi ve büyük, resmi Noel ağacı ışıklandırması için bir araya geldiler.

yan ilahiler. Birçok insan bara uğrayıp kara karşı kemiklerini ısıttı. Denny o günün çoğunu

Barın arkasında zaman geçiriyordu ve o bile adamın son derece meşgul olduğunu görebiliyordu. Onunla fazla vakit geçiremeyecek kadar meşguldü.

Yemek boyunca pek konuşmamıştı. Becca bunun nedeninin sevgilisine veda etmek zorunda kalması olduğuna inanmak istedi.

Dostları, bir süredir görmediği ve kim bilir ne zamana kadar bir daha göremeyeceği arkadaşları. Dün geceki davranışlarından, huzursuzluğundan ve uyumakta zorlanmasından sonra, bir hafta daha onunla kalmak konusunda ciddi tereddütleri olduğundan endişelenmeye başlamıştı.

Açık sözlü olmak, endişelerini ya da sorularını doğrudan dile getirmek onun tipik özelliği idi. Ama Denny'yle olan eski ilişkisine dair hatırladığı bir şey vardı; ona aynı anda iki defadan fazla neyin yanlış olduğunu soramıyordu. en çok.

Bu yüzden, adam saat sekiz sularında ona eve kadar eşlik ettiğinde ve sonra kapanışa kadar yardım etmek için Jack'in yerine geri döndüğünde bile buna izin verdi.

Ağır bir iç çekişle kendine bir banyo hazırladı, her ihtimale karşı Denny'nin telefonunun fişini çekti, sonra da ödünç aldığı kitapla yatıyordu. Denny saat onu biraz geçte geri döndüğünde, ışığı hâlâ yanıyor, kucağında açık bir kitapla uyuyakalmıştı. Kapı sesini duyunca birden uyandı. Kapıyı kapatıyorum.

"Özür dilerim," dedi. "Seni uyandırdım."

"Sorun yok. Kitap okurken uyuyakalmışım. İstersen ışığı kapatabilirsin. Ya da açık bırak, umurumda değil."

Bir an için kapının içinde ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Önemli değil," dedi. Ceketini çıkardı ve kapıya astı. kapının hemen içindeki peg. Sonra odadaki tek sandalyeye oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini birbirine kenetledi ve başını öne eğdi.

"Tanrı aşkına!" dedi birden. "Nedir bu Seni rahatsız mı ediyor? Havalı yatakta uyumamı mı istiyorsun? Çünkü seve seve yaparım!"

Hemen başını kaldırdı. "Hayır, hayır. Biz iyiyiz." Ayağa kalktı, eşya dolabına gitti ve içinden birkaç giysi çıkardı. Sonra banyoya yöneldi ve kapıyı arkasından kapattı.

Duşun aktığını duydu ve yatağa uzandı. "Belki bir kız arkadaş vardır," diye mırıldandı kendi kendine. "Belki de öyledir. Ben engel oluyorum." Kitabını yatağın üzerine koydu.

yatağın yanındaki masaya uzandı ve arkasını dönerek banyo kapısına doğru ilerledi. Çok uzun bir duştu. Evet, diye düşündü. Büyük olasılıkla buralarda bir kız vardı. ve şimdi arkadaşları gittiğine göre

ona geri dönecekti. Becca için işlerin yolunda gitmemesi Denny'nin hayatının durduğu anlamına gelmiyordu. Kadın onu göndermişti ve o da burada, dağlarda yeni bir hayata başlamaya çalışıyordu.

Adamın odaya geri dönmesi uzun zaman almış gibiydi ve kadın bilerek dönüp ona bakmadı.

"Becca?" diye sordu usulca.

"Hmm?"

"Işığın sönmesine hazır mısın?"

"Elbette," dedi. Yarın bu konuyu açmak için doğru zamanı bulacağım, benim yanımda bu kadar rahatsız davranmasına neden olan her neyse onunla konuşacağım.

Etrafı karıştırdı, giysilerini kaldırdı, yatağının yanındaki ışığı söndürdü, havalı yataklı yatağına süründü, sonra rıhtımdaki bir balık gibi çırpındı. Derin bir iç çekti, yarın doğru ana kadar bunu başarabileceğinden emin değildi. Yatağının yanındaki ışık yandığında, on dakika daha onun yatak jimnastiğini dinledi.

aniden açıldı. İrkilerek dönüp ona baktı.

"Bak, sanırım ben Jack'e gideceğim. Eğer burada tek başına iyi olacağını düşünüyorsan."

Yatakta doğruldu. "Jack'in mi?"

"Onun misafirhanesi. Muhtemelen mahremiyeti kullanabilirsin...."

"Sana neler oluyor böyle? Bütün hafta boyunca hiçbir sorun yaşamadık ve birdenbire bir şey seni yemeye başladı. Ve uyumana izin vermiyor! Ve benimle ilgili! Kız arkadaşın mı var? Bir kız arkadaşın var ve onunla vakit geçirmek istediğini söylemenin bir yolunu bulabilir misin?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı, o güzel anlamlı kaşları birbirine yaklaştı. "Kız arkadaş mı?"

"Hayatım boyunca senin sorununun ne olduğunu anlayamadım!"

"Kız arkadaş mı?" dedi tekrar. Yavaşça koltuğa oturdu yatağının kenarında. "Becca, kız arkadaş falan yok. Onu buluyorum"

Bir nevi... Seninle yalnız kalmak zor." "Bütün hafta benimle yalnızdın!"

"Evet, ama çocukların hepsi buradaydı. Hepsinin gideceğini, sabah Rich'in gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacağımı anladığımda... İşte o zaman gerçekten... zorlaşmaya başladı," dedi, kelimeyi acıyla vurgulayarak.

"Zor olan ne?" diye sordu. Uzandı ve onun koluna dokundu. "Tanrım, donuyorsun!"

Derin bir nefes aldı. "Soğuk duş, Becca."

"Ne için?" diye sordu, gerçekten afillamıştı. Adam gözlerini devirdi ve kadın tam olarak neyin zor olduğunu anladı. "Ah! Ama Neden?"

"Çünkü Becca... Bana bunu söyletecek misin?"

Kendini yatakta biraz yukarı itti. "Bence daha iyi olur, çünkü ben kendimi senin bir kız arkadaşın ve benimle bu kadar zaman geçirdiğin için kendini suçlu hissediyordun."

"Sorun sensin Becca. Seninle ve kırık bileğinle yalnız kalmak ve fazla yaklaşamayacağımı, yoksa aklımı kaybedebileceğimi bilmek beni perişan ediyor. Her sabah çocuklarla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmek kafamın dik durmasını sağlıyordu. Ama onlar gitti, sadece sen ve ben kaldık. Sen, ben ve senin Erkek arkadaşım! Ve burada seninle yalnız kalabileceğimi sanmıyorum. Tamam mı?"

Mavi gözleri kocaman açılmıştı ve ona bakarken dudakları hafifçe aralanmıştı. Sonunda "Ciddi misin?" dedi.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ben Jack'e gideyim," dedi ve ayağa kalktı.

Onun buz gibi elini tuttu. "Jack'e gitmek zorunda değilsin."

"Evet, korkuyorum. Çünkü uykuya dalabilsem bile uykumda yürüyeceğimden ve gecenin bir yarısı ellerinin dolu olacağından korkuyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Gitmeni istemiyorum. Özellikle de bu nedenle."

"Dinlemiyor musun? Yıllardır kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim. Yirmi dakikalık soğuk bir duş aldım ve hala..."

Gözleri aşağıya doğru kaydı ve işte oradaydı, adamın sefaletinin kanıtı. Uyurken giydiği eşofman altından belli olan bir ereksiyon. "Aman Tanrım," dedi, ona gülümseyerek. "Bununla soğukta dışarı çıkmak istemezsin. Kendine zarar verebilirsin."

"Komik," dedi. "Kırık bir bileğin var! Adı her neyse ondan bahsetmiyorum bile."

Başını iki yana salladı. "Artık adı her neyse yok."

"Ha?"

"Tam olarak planlamamıştım ama bugün onu aradığımda ayrıldım." Tekrar başını salladı. "Bu doğru değildi, Denny. Onunla birlikte olmamam gerekiyordu. O da benimle birlikte olmak istemiyor."

"Neden?" diye sordu nefes nefese.

"Başlangıç olarak, çok fazla şüphem vardı." Omuz silkti. "Şimdi fark ediyorum ki hiçbir zaman tam olarak doğru hissetmedim."

Uzandı ve saçlarını şakağından geriye doğru düzeltti. "İyi misin?" diye sordu.

"Daha iyiyim," dedi. "Bugün kardeşimle konuştum. Şaşırdı ama Rich bile beni onunla birlikte göremediğini söyledi... Doug'la. Düşünebiliyor musunuz? Rich."

Denny kısa bir süre güldü. "Rich Timm mi?"

diye sordu. "Aynısı. Neyse, bu kadar."

Denny'nin gözlerinde bir tür şaşkınlık ifadesi vardı. "Hala kırık bir bileğin var..."

"Evet," dedi ve onu kendine doğru çekti. Elini ağzına götürdü ve avucunu öptü. "Buna dikkat etmeye çalış, olur mu?"

Bir an için direndi, kızın yüzünü inceledi. Düşünüyordu. Düşünerek. "Vay be," dedi. "Emin misin?" O da başıyla onayladı.

On

Denny soğuk ellerini kızın üzerine koyarak yüzünü çerçeveledi ve parmaklarını saçlarının arasına soktu. Onu öpmek için eğildi, önce kısa bir süre. Sonra ağzı onunkine karşı daha sert oldu. O

Dudaklarını diliyle araladı ve kadın ona istekle açıldı.

Tanrım, o tat! Hatırladığı ve sevdiği tat buydu. Onu bir an için anlamsızca öptü ve sonra bir dizi yatağın üzerine geldi, sonra ikincisi, sonra da onun üzerine bindi. Dudakları onun ağzında, yanağında, kulağında, boynundaydı. Kadın onu içine çekti; adamın nefes alış veriş düzeni düzensizleşti ve heyecanlandı.

Onun açık ağzının içine doğru güldü.

"Komik mi?" diye sordu, biraz uzaklaşarak.

"Çok üşümüşsün."

"Bu uzun sürmez..." Tekrar peşinden gitti, ağzını sertçe kendi ağzına doğru çekti; dili araştırdı ve derinlerde bir yerden inledi.

Onun için hem eve dönmek hem de yepyeni bir deneyim yaşamak gibiydi.

Kadının küçük, sıcak ellerinin tişörtünün altından kayarak göğsünü ve sırtını okşadığını hissetti. "Tanrım, buranın altında bile üşümüşsün."

"Isıt beni," dedi, sesi yumuşak ve boğuktu. "Ne yapacağını biliyorsun...."

Tişörtü yukarı kaldırdı. "Bence bu olmadan daha çabuk ısınırsın."

Gömleğini kafasının üzerinden yırtacak kadar uzun bir süre için ondan uzaklaştı. Adam onu öpücüklere boğmaya devam ediyordu ama kadın ona bakmayı başarmıştı; yumuşak saçlarla kaplı geniş göğsüne ve dümdüz karnına.

Onu öperken sırtını okşadı ve sert poposunu hissetmek için küçük ellerini eşofmanının bel bandının altına kaydırıldı. Adam pijamasının düğmeleriyle uğraştı, tatlı zamanını aldı ve kendini Virgin River'a sıcak pijamalardan daha seksi bir şey getirme öngörüsüne sahip olmasını dilerken buldu.

Sonunda pijamanın üstünü açtı ve sadece ona baktı. "Becca," dedi fısıltıyla. "Ah, Becca, dünyanın en güzel vücuduna sahipsin."

Elleri göğsünün üzerinde gezindi. "Gördün mü?" dedi usulca. "Şimdiden daha sıcaksın..."

Yatak örtülerini geri çekti ve bacaklarının arasına diz çöktü. Elleri şimdi sıcacıktı, göğüslerinin üzerindeydi, onları örtüyor ve birbirine bastırıyordu. Boynundan aşağıya, köprücük kemiğinden göğsüne doğru öptü ve sonunda bir meme ucunu ağzına aldı. Bu his, kadının ona karşı eğilmesine neden oldu ve emerken, kendini ona doğru bastırdı. Elini eşofmanının altından öne doğru kaydırarak ona uzandı ve en gururlu üyesini avucunun içine aldı. Adam ürperdi. "Tanrım," dedi. "Oh, adamım... Bebeğim, sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Kadının iniltisi adamın kulaklarına müzik gibi geliyordu. Pelvisini ona doğru bastırdı, aç. İstekliydi. Daha sert emdi. Parmakları pijamasının bel bandının altından geçirdi ve aşağı doğru kaydirmaya başladı. "Bu konuda bana yardım etmelisin bebeğim.

Bileğinize dikkat etmeliyiz...."

"Yavaş ve nazikçe, Denny. Doktora utanç verici bir şey açıklamak zorunda kalmak istemeyiz."

Hınzırca, mutlu bir şekilde kıkırdadı ve yavaşça pijamalarını indirdi. "Utaniyor musun, tatlım?"

"Hiç de değil," diyerek poposunu kaldırdı ve kaymalarına izin verdi. Sağlam bacağını dışarı attı ve adam diğerini atelinin üzerine çekerken sabırla bekledi.

"Evet, bunu yapabiliriz." Sonra durdu ve kızın yüzüne odaklandı. "Emin misin Becca?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Şaka mı yapıyorsun? Elbette eminim. Ya sen?"

Cevap vermedi, sadece tekrar öpücüğün içine daldı, açık ağzını kendi ağzıyla kapattı, dilini ağzına çekti ve onu tattı. Parmakları onu kızdırmak, test etmek, kendisine hazır olup olmadığını görmek için aşağıya doğru hareket etti. Kadın hazırdı.

onu boğacaktı; neredeyse orada kendini kaybediyordu. İniltisi o kadar derin ve alçaktı ki, içinde gürlediğini hissetti.

"Becca, bebeğim, seni bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Eşofmanını kalçalarına kadar çekiştirdikten sonra onu kendisine doğru itti.

Nefes nefese kalmış, eğilmiş, adama doğru yükseliyordu. Adamın büyüklüğü onu heyecanlandırıyordu. Sonra elini hareket ettirdi, böylece onu doğru yerden okşuyor, onu daha da ateşlendiriyordu. Daha da yakınlaştırıyordu. Bunların hepsi cinsel hafızalarının bir parçasıydı, birbirleri hakkında öğrendikleri şeyler, yıllar süren ayrılıktan sonra bile unutulmamıştı. Ve onu kendisine doğru çekerken inlemesi bir sızlanmaya dönüştü.

Kendini hafifçe ona doğru bastırdı, zar zor biraz girdi, sonra durdu ve devam etmeden önce gözlerinin içine derin derin baktı. "Seni hâlâ seviyorum bebeğim. Seni asla seni sevmeyi bıraktı...."

"Oh, Denny, seni çok özledim...."

Arabayı eve sürmeden hemen önce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Ah, buraya daha önce de gelmişti! Dünyası dönmeye başladı. Hissettiği her şeyi onunla da hissedeceğini biliyordu. Onun yüzünü izledi. Alt dudağını ısırды, usulca inledi. Elleri kalçasının sert kaslarını buldu ve onu daha derinden içine çekti. Sonra ona doğru kalktı, onu içinde sıkıca tuttu ve ayak parmakları kıvrılana kadar her şeyi sıkıştı. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım...." diye haykırdı.

"İşte benim kızım," dedi. Ve bu, kendi zevkiyle zonklayarak ona sertçe binmeden önce toplayabildiği tüm sevecenlikti. Bunun hiç bitmeyeceğini düşündü ve doruk noktasına ulaştığında güçsüz düşmüştü. Zor nefes alarak

yüzünü onun boynuna yasladı ve

Onu kucaklarken, dudaklarını yanağında hissederek yumuşak öpücükler kondurdu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Artık üşümüyorsun."

Kıkırdadı. Yüzünde küçük bir damlama hissetti ve ona bakmak için geri çekildiğinde gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını gördü. Onları parmaklarıyla sildi. "Tatlım, ağlıyorsun. Çıldırdım... Seni incittim mi? Bebeğim, çok özür dilerim!"

Duygularını burnuna çekti ve gözlerini kırpıştırarak kapattı, başını hafifçe salladı.

"Becca? Pişmanlık mı?"

"Hayır, öyle değil. Bunu seninle bir daha asla hissedemeyeceğimden korkuyordum."

"Ah, bebeğim... Tüm hatalarım için özür dilerim."

"Ben de öyle. Ama bu sefer bunu konuşmalıyız, Denny. Hepsini."

Ona hafif bir öpücük verdi, ama kendini ondan çekmeye ikna edemedi. "Her şey hakkında konuşacağız, tatlım. I söz veriyorum."

Her şeyi konuşacaklarına söz verdiler ama hemen değil. Birbirlerine yakın durdular, ten tene, ara sıra okşuyor, öpüyor ve yeryüzüne iniyorlardı. Ve bu samimi yakınlığı paylaşırlarken, Becca'nın aklına üç yıl önce ayrı düşmeden önce yaşadıkları tam bir netlikle geldi, Denny bir sevgiliden daha fazlasıydı, onun en iyi arkadaşıydı. Kendisi USC'de, o San Diego'da olsa bile, Denny onun dayanağı, dümeniydi. İhtiyacı olduğunda onun için bunu yapamamış olması onu üzüyordu, Çünkü tamamen ona güveniyordu. Onunla her gün konuşur, ona her şeyi anlatır, nadiren önce onunla konuşmadan bir karar verirdi. Yazdığı bir ödev için hangi konuyu seçeceği gibi onunla çok az ilgisi olan kararları bile.

Sonra annesi hastalandı ve aniden ortadan kaybolana kadar hayatından çekilmeye başladı.

Şimdi merak ediyordu, acaba bütün konuşmayı o mu yapıyordu ve çok az mı dinliyordu?

"Bir kız arkadaşım olduğunu düşündüğüne inanamıyorum," dedi Denny. Hâlâ onun içinde o mükemmel yerdeydi, ancak şu anki durumuyla pek bir şey başaramayacaktı yakınlığın rahatlığının ötesinde.

"Bir tane bile olmadığına inanamıyorum," dedi. "Üç yıl içinde mi?"

Başını salladı ve onun boynuna sokuldu. "Erkek arkadaşların vardı," dedi.

"Hayır," diye düzeltti. "Neredeyse hiç dışarı çıkmadım. Sonra yaklaşık bir yıl önce adı her neyse onunla tanıştım."

"Ve sen buraya mı geldin?" Denny sordu. "Sanırım.... o kısmı anlamadım."

Küçük bir kahkaha attı. "Bu şekilde birbirimize bağlı olmadığımız zaman daha çok konuşuruz. İkimizin de kafasında başka birini istemiyorum." Parmaklarını adamın sakallı yanaklarında gezdirdi. "Eğer bunu tekrar deneyeceksek, sen ve ben, bu sefer daha dürüst olmalıyız. Hakkında her şey."

"Tekrar deneyeceğiz," dedi. "Ve bu sefer doğru yapacağız. Şimdi gitmene izin veremem. Ve daha dürüst olacağız, ama sonra." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. Sonra kalçalarını biraz oynattı.

İçine girdi, onu doldurdu. Ağzının köşesini, sonra diğer köşesini, sonra boynunu, sonra göğsünü öptü. Sonra biraz çaresiz bir fısıltıyla, "Lütfen daha sonra konuşabileceğimizi söyle...." dedi.

Adamın dudakları meme ucunun etrafına dolandığında nefesi kesildi. Ne zaman nefesini bıraktı, onunla birlikte gelen tek şey fısıltısıydı. "Sonra görüşürüz."

Gece boyunca sadece uyukladılar, elleri ve dudakları nadiren uykuda yakalandı. Denny onunla sevişmediği zamanlarda ona sarılıyor, onu ne kadar sevdiğini, istediğini, hayatında ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fısıldıyordu. Becca'nın en derin uykusu, sabah uyandığında Sabah olduğunda Denny'yi yatağın kenarında oturmuş, tamamen giyinmiş ve saçlarını yavaşça yüzünden uzaklaştırırken görünce biraz şaşırdı.

Gözlerini yavaşça açtı, esnedi ve mırıldandı. "Yorgun musun bebeğim?" diye sordu.

"Biraz yorgunum ama üzgün değilim. İstedğim zaman uyuyabilirim."

Kahkahası alçak ve derindi. Onu tekrar öptü. "Sana kahve yaptım."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bugün pazartesi ve benim bir işim var. Muhtemelen bu da iyi bir şey - eğer seninle birkaç gün yatakta kalabilirsem seni yıpratırdım. Ama bir haftadır misafirim var ve çiftlikte hiç vakit geçirmediğim için bazı işlerim birikti. Öğle yemeği için dışarıda kalmak yerine, seninle Jack'in evinde buluşacağım. Nasıl olur?"

"Bu mükemmel," dedi. "Yorulmadın mı?"

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," dedi gülümseyerek. "Yaklaşık bir hafta böyle devam edersem hâlâ yorulmamış olacağım. Ama ölmüş olabilirim." Ona sırtıttı. "Gitmeden önce bana söyleyebileceğin bir şey var, sadece bana biraz güvence vermek için. Hâlâ doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

Başını salladı. "Güvendesin."

"Benim için sakıncası yok, biliyorsun. Ama kendimizi hamile bırakmak muhtemelen iyi bir fikir değil," diye şaka yaptı. Sonra ciddileşti. "Becca, bacağın iyi mi? Seni incitmedim, değil mi?"

"Ben iyiyim. Cuma günü tekrar doktora gideceğim. Eminim beni seyahat etmem için serbest bırakacaktır." Denny'nin yüzünde bir ifade belirdi. hemen ve doğru yorumladı. Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Bu toparlanıp gitmem gerektiği anlamına gelmiyor, Denny. Bekleyen bir işim yok."

koltuk değnekleri üzerindeyken bir tane bulma şansım yok. Zamanımız var."

Bunun üzerine gülümsedi ve ona bir öpücük daha verdi. "Tanrım, seni terk etmekten nefret ediyorum."

Kadın ona güldü. "Sanırım balayları bu yüzden var. Sen işine git. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Becca uyuyabilecek kadar yorgundu ama uyuyamadı. Yapması gerektiğini bildiği bir şey vardı: annesini aramak. Birkaç gün içinde arayacağını söylemiş olabilirdi ama neredeyse iki kez telefonu annesinin yüzüne kapatmıştı. Bunun alevlenmesine izin veremezdi. Annesiyle her zaman aynı fikirde olmayabilirdi ama onu seviyordu. Annesine bir fincan kahve getirdi.

yatağın başucundaki masaya koydu, telefonu fişe taktı ve aradı.

"Merhaba anne," dedi. "Aramızda kırgınlık olmasını istemiyorum. Özellikle de bir erkek yüzünden."

"Ya da erkekler," dedi Beverly.

"Bana hâlâ kırgınsın," dedi Becca.

Beverly derin bir iç çekti. "Hayal kırıklığına uğradım.

Korkarım

uzun vadeli düşünmeniz gerekirken tamamen romantizme veya romantizm fikrine dayalı bir karar verdiniz. Pratik olarak. Çünkü romantizm uzun sürmez."

"Lütfen korkma anne. Dürüst olmak gerekirse, Doug hakkında o kadar çok kuşku vardı ki, hayatım için kaçtım. Hayatında yaptığı bazı şeyleri takdir ediyorum ama onu sevmiyorum. Ve sana ne kadar mantıklı gelirse gelsin, sevmediğim bir adamla evlenmeyeceğim."

Beverly yine içini çekti. "Tabii ki yapmamalısın," diye yumuşadı. "Senden hiç böyle bir tepki görmemiştim. Bir yıldır görmedim. Şok oldum."

"Seni seviyorum anne, ama lütfen benim için neyin en iyi olduğunu bildiğime güven. Şöyle düşün: Eğer çuvallarsam, bu en azından benim çuvallamam olur, senin tavsiyene dayalı bir hata olmaz."

Beverly kendine rağmen güldü. "Evet, işte bu. Ama şunu söyleyebilir miyim Becca? İster benim tavsiyemle ister kendi içgüdüleriyle olsun, tek

istediğim senin mutluluğundu. Lütfen buna inan."

"Teşekkür ederim anne. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Keşke içgüdüleriniz benim en iyi tavsiyemle biraz daha uyumlu olsaydı."

Becca güldü.

Becca öğle yemeği için bara gittiğinde, etrafına bir göz attığında Denny'nin henüz orada olmadığını gördü. Barda, gülümseyen Jack'in önünde yerini aldı.

"Zevkiniz nedir?" diye sordu.

"Diyet kola?" diye sordu. "Denny öğle yemeğine geliyor. Sipariş vermeden önce onu bekleyeceğim."

"Tamamdır," dedi. Kolayı önüne koyduğunda başını hafifçe eğdi, biraz şaşkın görünüyordu ve "Bugün sende farklı olan ne? Farklı bir şeyler var."

"Tanrım, bilmiyorum," dedi. Bir elini sarı saçlarının arasında gezdirdi. "Ben farklı bir şey yapmadım."

Başını hafifçe salladı. "Hayır, farklı bir şey var, ben sadece... Ah! Ne olduğunu biliyorum! Sen aşıksın, olan bu!" Kızardı.

Jack kıkırdadı ve çubuğu sildi. "Sana takılıyorum. Denny, Jillian'ın çiftliğine giderken bara uğradı.

O kadar büyük sırtıyordu ki, onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu söyleyene kadar peşini bırakmayacaktım. İkinizi konuşturmak için arkadaşlarından kurtulmanın yeterli olduğunu söyledi ve belki de eski anlaşmazlıkları giderebilirmişsiniz gibi görünüyordu. ve ilişkinizi tekrar bir araya getirin. Seni kandırdım, değil mi?"

Ona gülümsemekten kendini alamadı. "Olmalısın Kendinden utan!" dedi. "Beni utandırmaktan korkmadın mı?"

"Hayır. Benim Denny hakkındaki düşüncem, bir kızın ondan daha iyisini bulamayacağı yönünde. O dünyanın tuzu biberi. Çok takdir edilir

buralarda."

"Uyum sağlıyor," diye tercüme etti.

"Denny özeldir. Ama uyum sağlamak için çok fazla şey gerekmiyor Becca. Buradaki insanlar çoğu zaman oldukça rahattır. İyi komşular, hepsi bu."

"Sanırım bundan daha fazlası var. Sadece çok fazla ziyaretçiniz olmadığı için mi? Çünkü herkes çok misafirperver görünüyor. Birbirlerine yardım etmeye hevesliler."

"Oh, herkes değil. Her kasabada olduğu gibi bizim de çürük elmalarımız var. Onlara geniş bir alan bırakıyoruz. Ama iyi geçinmek isteyenler için hemen hemen herkes elinden gelenin fazlasını yapmaya hazır. Çoğu insan üç nedenden biri için buradadır; ya burada büyümüşlerdir ve burada yaşamak hiç akıllarına gelmemiştir. ya da buraya çiftlik, çiftçilik, belki tomrukçuluk ya da ormancılık veya arama-kurtarma gibi devlet işleri gibi belirli bir kariyer için geldiler. Geri kalanlar da biraz benim gibi görünüyor; ben sadece bu koşuşturmadan kurtulmak istiyordum. İyi bir avcılık ve balıkçılık arıyordum ve bunu yaparken geçimimi sağlayacak bir yola ihtiyacım vardı. Evlenmek ve bir aile sahibi olmak planlarımda hiç yer almadı." Başını eğdi ve ona göz kırptı. "İyi ki açık fikirli olabiliyorum."

"İyi bir şey," dedi.

"Dağlarda eski bir deyiş vardır; üç yıl dayanırsan asla gitmezsin."

"Nedenmiş o?"

Jack bara yaslandı. "Her zaman kolay bir hayat değil. Burada tecrit edilmiş durumdayız. Sadece erzak almak bile çok zor ve acil bir durumla karşılaşırsak, bunun üstesinden gelmeye hazırlıklı olsak iyi olur. Burası hiçbir şekilde zengin bir yer değil, ortalama gelir oldukça düşük. Doğanın da burada eli ağırdır; sert kışlar, orman yangınları, kar yığınları eridiğinde seller."

"Bunun nesi bu kadar iyi?" diye sordu.

"Etrafınıza bakın. Özellikle geceleri yukarı bakın. Oldukça büyük bir gökyüzümüz var. San Diego'dakinden çok daha fazla yıldız var. Bir de

manzara doğal kaynaklar ve güzellikler açısından zengindir.
Ve her şeyi biraz daha büyük yetiştiriyoruz. Marihuana bile."

"Bunu duymuştum," dedi gülerek.

"Virgin River yetiştiricilere çok fazla yardımcı olmuyor. Hayatı mümkün olduğunca karmaşık olmayan bir şekilde yaşamayı seviyoruz."

Bu yorum Becca'nın hayatındaki karışıklıkları düşünmesine neden oldu. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı ama sorunlar hâlâ devam ediyordu: İşi yoktu, San Francisco'da bir apartman dairesinde çok az parası vardı. Diego ve ödenmesi gereken kira, yüzlerce kilometre uzakta yaşayan hayatının aşkı. Ve onu sevdiğini söylese de, bu kasabayı da sevdiğini biliyordu. Bu kasabada sonunda hep aradığı şeyi bulmuştu.

"Az önce üzerinden bir bulut geçti," dedi Jack.

"Sanırım o kelimeydi, karmaşık olmayan. Kırık bir bileğim var, eve dönecek bir işim yok ve Denny burada yaşıyor. çok uzakta yaşamak...."

Jack, "Bunlar bugün hakkında hiçbir şey yapamayacağınız şeyler olduğu için, doğru giden şeylerin tadını çıkarmaya çalışın," dedi.

O anda, içinde bulunduğu durumdan en çok keyif aldığı kişi kapıdan içeri girdi. Şapkasını çıkardı ve gözleri ona dikilince ışıldamaya başladı. Haklısın, diye düşündü. Yanına otururken yanağına sahiplenici bir öpücük bıraktı ve elini tuttu.

"Öğle yemeği mi?" Jack sordu.

"İki," dedi. "Teşekkürler. Bugün günlerden ne?"

"Pulled-pork sandviçleri. Ben alırım. Sonra da sizi yalnız bırakayım."

On bir

Öğle yemeğinden sonra Denny, Becca'yı caddenin aşağısına götürdü ve koltuk değneklerini tutarken onu dik merdivenlerden yukarı taşıdı.

Vaiz'in evinde kalabilirdi ve hatta

Orada uyukluyordu ama bunun yerine en azından birkaç saatliğine yolundan çekilmeyi tercih etti. Ve Denny onu garajın üstündeki tek odalı küçük dairede yalnız bıraktığı için çok heyecanlıydı. Kapıyı daha yeni kapatmıştı ki koltuk değneklerini onun elinden çekip aldı, onu etrafında döndürdü ve yatağa yatırdı, dudakları onunkilere yapışmıştı. Yanına uzanana kadar onunla birlikte yuvarlandı, ona sokuldu. Daha ceketlerini bile çıkarmamışlardı ki, adamın nefesi sert ve hırıltılı gelmeye başladı.

"Senin çalışman gerekmiyor mu?" diye sordu nefes nefese bir fısıltıyla.

"İzin almayı düşünüyorum," dedi ve onu öpücüklere boğabilmek için gömleğini boynundan çekip çıkardı.

"Seninle ilgili şunu hatırlıyorum... Her zaman çok tutkuluydun. Bu normal mi?"

"Bilmiyorum ama sanırım artık buna takılıp kalacaksın."

"Zavallı ben..." diye fısıldadı, onu kendine yakın tutarak. "Eğer seni kovalarsam senin için sorun olmaz.

Doksan mı?"

"Sadece doksan mı?"

"Bu sabah işe gitmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Öğleden sonra geri dönmeyi düşünmek ne kadar zor."

"Ben de daha sonra burada olacağım." Bu onu yavaşlatıyor gibi görünmüyordu. Elleri hareket ediyordu.

"İşine git, Dennis."

"Ugh..."

"Bana çalıştığın yeri gösterecek vaktin olacak mı?" diye sordu.

Başını onun boynundan kaldırdı. "Görmek ister misin?"

"Patronun için sakıncası yoksa yaparım."

"Çok heyecanlanırdı. Seni yarın götüreceğim. Bir kitap getir - bir turdan sonra sabah işimi halletmemi beklemen gerekecek." İsteksizce doğrulup oturdu. "Şimdi gidiyorum, ama sonra görüşürüz." Gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

"Fikrini tekrar değiştirmeden gitsen iyi olur." "Biraz kestir Becca. Dinlen." Koltuk değneklerini yatağa uzandı ve kapıya doğru yöneldi. "Seni gecenin yarısına kadar ayakta tuttum. Uyu artık."

Yapmak istediği de tam olarak buydu. Yorganın köşesini üzerine çekti ve yüzünde bir gülümsemeyle hemen kendinden geçti. Uyandığında saat neredeyse öğleden sonra üçtü. Kendini yukarı çekti, gerindi ve komodinin üzerinde duran ciltsiz kitaba uzandı.

Dışarı çıkmak istemesi uzun sürmedi ve aklına gelen tek şey Jack'in eviydi. Caddeye indiğinde Danielle ve Megan'ın yürüdüğünü fark etti.

kiliseye girdi. Çocuklara çekilerek, gizliden gizliye yardım edebileceği başka bir etkinlik olmasını umarak onları takip etti.

Kilisenin kapısından içeri girdiğinde sesler duydu. Mabede çıkmak için birkaç merdiveni aşması gerekti. Orada, kilisenin önünde, papazın karısı Paltolarını çıkaran kızlarla konuşuyordu. "Hey," diye seslendi Becca onlara.

"Becca!" dedi ikisi de gülümseyerek.

Koridordan aşağı doğru ilerledi. "Daha fazla okul sonrası proje mi?" diye sordu.

"Korkarım bugün olmaz," dedi Ellie. "Otobüs onları az önce bıraktı ve benim de yapacak işlerim var. Ben Noah'ın eşiyim ve kilisenin sekreteriyim. Ben ofisteki işlerimi bitirirken kızlar da konferans salonunda ödevlerini yapacaklar.

Trevor ve Jeremy bodrumdalar, umarım beladan uzak dururlar."

Becca, "Ev ödevlerine yardım edebilirim," dedi.

"Sorun çıkarmak istemiyoruz Becca," dedi Ellie.

"Muhtemelen yapacak daha iyi işleriniz vardır."

Becca güldü. "Şey, kayak yapmaya gidecektim ama hava benim için biraz soğuk."

"Peki ya Denny?"

"Denny çalışıyor. Akşam yemeğinde görüşürüz.

Gerçekten, ev ödevlerine seve seve yardım ederim.

Matematikte ve

heceleme ve okuma. Neredeyse el işlerinde olduğum kadar iyiyim!"

Danielle coşkuyla gülümsedi, ama Megan'ın gözleri gözlerini kaçırdı ve açıkça üzgün görünüyordu. Becca parmağını çenesinin altına koydu ve bakışlarını geri çekti.

"Ne? Yardım etmek istemiyor musun?"

Megan omuz silkti. "O kadar iyi değilim, hepsi bu." "Neyde?" Becca ısrar etti.

"Hemen hemen her şey. Ben o kadar zeki değilim."

"Buna bir an bile inanmıyorum," dedi tatlı bir sesle. "Eğer yardım edersem, belki en iyi konularınızı bulabiliriz. Neredeyse her şey biraz koçlukla kolaylaşır ve pratik yap!"

"Bence bu iyi bir fikir," dedi Ellie. "Hadi kızlar. Becca'ya konferans salonunu gösterin."

"Yaşasın!" Becca dedi ki. "Hadi öğretmen ve öğrencileri oynayalım!"

Kızlar ödevlerini dağıttıktan ve Becca bacağını destekledikten sonra, Danielle'in sadece ödevini yapmakla kalmayıp belki de sınıfının önünde olduğunu görmesi yaklaşık on dakika sürdü. Bir yaş küçük ve henüz üçüncü sınıfa giden Megan ise zorlanıyor gibiydi.

Becca dikkatini kızlar arasında bölüştürmeye çalışsa da, Becca gerçekten de tüm numaralarını Megan'ı cesaretlendirdi. Ona hecelemede ve okumada yardımcı olacak birkaç basit alıştırma gösterdi. "Eğer bu kelimeyi on kez kopyalarsan, kendi sesinle Yazarken kafanı kullanıyorsan, eminim hecelemeni

istediğimde

mükemmel olsun." Ve, "Bu toplama ve çıkarma işlemlerinin çoğu sadece pratik yapmak ve ezberlemek için." Ve, "Bir süre birlikte okuyacağız, kelimeleri seslendireceğiz ve her geçen gün daha da kolaylaşacak."

Ancak bir sorun vardı. Danielle Becca için sahne alacağı için heyecanlıyken, Megan

Küçük bombalar iyiye işaret değildi. Sınıfta kalacağını söyledi. "Tabii ki kalmayacaksın, bu ödevi gayet iyi yapıyorsun!" Öğretmeninin ondan nefret ettiğini söyledi. "Eminim bu konuda yanılıyorsun. Senden nefret etmesi imkansız.

-Çok hoşsun!" Becca söyledi. Ve onu öldüren, çok aptalım.

Becca ilk başta ebeveynlerden ya da kardeşlerden şüphelendi. Evin içinde aptal ve salak gibi sözcükler havada uçuşuyor ve bu da küçük benlik saygılarını zedeliyordu. Ama sonra fikri değişti.

Becca, Megan'ın bazı kâğıtlarına bakıp bakamayacağını sordu. İçinde en az bir haftalık çalışma olan bir klasörü vardı. Aslında sekiz yaşındaki bir çocuk için çok fazla iş vardı. Sayfaları çevirdi ve hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Mükemmel olmayan tüm kâğıtların üzerinde öğretmenin acı verici olumsuz ifadeleri vardı. Yapabilirsin Bundan daha iyisini yap! Buna çalışmak lazım! Bu heceleme testini yap.

Yine! Geç oldu! Asık suratlar!

Mükemmel olan sayfalarda ise hiç yorum yok. Sadece bir harf notu. A. B. Ne artı, ne eksi. Yıldız yok, mutlu yüzler yok, övgü yok. Çocuğu iyi yaptığında cesaretlendirmek için hiçbir çaba yok. Sıfır olumlu pekiştirme.

Becca'nın içine bir kurt düştü. Bu ona ne yazık ki tanıdık geliyordu. Onun için beşinci sınıftaydı, sonra da lise üçüncü sınıftayken. Acımasızca olumsuz davranarak onun üzerinde etki bırakan birkaç öğretmen. Beşinci sınıf öğretmeni ona altıncı sınıfa geçmek istiyorsa kendini geliştirmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Çok uzun sürmedi. Bir üst seviyeye terfi edememe ihtimalinin yüksek olduğuna inanmadan ve her seferinde midesi ağrımadan önce

sabah okuldan önce. Sınıftaki erkekleri kayırdığı anlaşılan lise İngilizce öğretmeni Becca'nın ailesine onun "üniversiteye uygun olmadığını" söyledi. Aile arasında yapılan şakaya göre Beverly Timm silahlı olmadığı için şanslıydı! İkisi de cehennemden gelen öğretmenler; ikisi de uzun kariyerlerinin tadını çıkardılar. Yılan gibi acımasızdılar ve yardım etmek için hiçbir çaba göstermediler.

Becca her iki seferde de öğretmenlerinin kendisinden nefret ettiğine inanmıştı.

Sonunda öğrendiği şey, onun haklı olduğuydu! Ancak öğretmenler aslında neredeyse tüm öğrencilerinden hoşlanmıyordu ve öğretmeye de bayılmıyorlardı.

Becca kendisi de bir öğretmen olduğunda, daha yakından bakabilmişti. Neyse ki iyi öğretmenlerin sayısı kötülerden fazlaydı ama zarar verenlerden kurtulmak zordu. Olumsuz etkileri o kadar bilinçaltında, o kadar yaygındı ki. Çok güçlü!

Neyse ki Becca için, cesaretlendirmeleri ve olumlu pekiştirmeleriyle hayatında önemli değişiklikler yapan birkaç öğretmen olmuştu. Günün sonunda, Becca liseden iyi notlarla mezun oldu, ancak birincilik için yarışmaya yakın bile değildi.

okul birincisi. Üniversiteden 3.2 not ortalamasıyla ayrılmıştır - tamamen saygıdeğer bir performans.

Öğretmenliği hakkında çok iyi eleştiriler almıştı, ancak onun için en anlamlı geribildirim, çoğu onu etkilemek için çabalıyor gibi görünen çocuklardan geliyordu. Ve ona teşekkür eden ikinci sınıf öğrencilerinin ebeveynleri vardı. Bunu çok ciddiye alıyordu.

Lorraine Thickson çocuklarını almaya gelene kadar üçü de ev ödevleri üzerinde çalıştı. Pembe garson üniformasının üzerine giydiği ceket ve omzuna astığı kocaman çantasıyla konferans salonuna girdi. "Ellie ev ödevi üzerinde çalıştığınızı söyledi," dedi selamlama amacıyla.

"Öyleyiz," dedi Becca. "Ne kadar zeki bir kızınız var. Bu haftanın çalışmalarına daha yeni başladık ve o neredeyse heceleme sınavına hazır!"

"Oh, bu çok güzel!" dedi, kollarını kızına açarak. Eğildi ve "Git kardeşini bul ve ceketini al tatlım" dedi.

Megan kaçıp Danielle de onu takip edince Becca, Lorraine ile yüzleşti. "Ellie'ye bir şey yapıp yapamayacağımızı soracağım.

Okuldan sonra yine birlikte ev ödevi yaparız. Senin için sorun olur mu?"

Yüzünde bir şaşkınlık ve tereddüt ifadesi belirdi.

"Bacağımı kaldırmaktan başka yapacak bir şeyim yok," dedi Becca. "Ve çok eğlenceliler. Christopher'a sorsam mı acaba?

o da bize katılmak istiyor."

Lorraine utangaç bir ifadeyle, "Çok nazıksınız," dedi. "Öğretmen sürekli onunla çalışmamı istiyor ama bu neredeyse imkânsız. Beşten beşe çalışıyorum ve-"

Becca'nın çenesi düştü. "Beşten beşe mi? Sabahtan akşama kadar mı?"

"Fazla mesai işe yarıyor. Kocamın bir işi vardı ve gün boyunca iki küçük oğlanla evde. Akşam yemeğini yiyip ev işlerini hallettiğimde, Megan yatmaya gitti. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum ama Frank'in buna sabrı yok."

Becca başını sallayarak, "O kadar yardıma ihtiyacı yok," dedi. "O zeki biri. Sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı var. Kâğıtlarına baktım, gayet iyi gidiyor.

Kâğıtlarında bir öğrenme sorunu olduğuna dair beni uyaracak bir şey yok, gerçi sadece bir haftalık kâğıtlarını gördüm."

Lorraine, "Çok zor bir yıl geçirdi," dedi.

"Bana babasından bahsetti. Üzgünüm, zor olmalı. Umarım yakında her şey daha iyi olur."

"Teşekkürler," dedi Lorraine. "Minnettarım."

"Ee? Sorun olur mu? Okuldan sonra küçük bir ev ödevi kulübü yapabilir miyiz?"

"Eğer Ellie için sorun değilse, kesinlikle sorun olmaz. Hatta çok minnettar olurum."

"Bunu kontrol edeceğim. Onun için sorun olmayacağını hissediyorum.

o."

Becca akşam yemeği için Denny ile barda buluştu. Küçük işletmesinde gerçek bir yemek pişirme olanağı olmadığından ve akşamlarının çoğunda barda yardım ettiği düşünüldüğünde, neredeyse tüm yemeklerini orada yemesi mantıklı geliyordu.

şükran Günü haftası boyunca burası oldukça sakindi; kasaba halkının ailevi yükümlülükleri vardı. Ama tatilden sonraki bu Pazartesi akşamı, yerel halktan birkaç kişi vardı. Mel de oradaydı; Becca, Jack'in karısı ve çocuklarının haftada en az birkaç kez, çoğu zaman da daha fazla akşam yemeği yediğini öğrendi. Jack'in kız kardeşi Brie ve kocası Mike da küçük kızlarıyla birlikte gelmiş ve bu bir aile meselesi haline gelmişti.

Ve başkaları da vardı-Paul Haggerty ve ailesi. Denny'nin ev sahibesi Jo ve kocası. Vaiz eve gitmeden önce bir fincan kahve içmek için uğradı. Caddenin karşısındaki dkkndan Connie ve Ron akşam yemeği için dışarı ıktılar. Paige, Dana ve Chris ile birlikte arkadaşlarıyla oturmak için mutfaktan ıktı. Bira ifti de uğramıştı. Yerel bir meyve bahçesinin sahibi bira içmek için uğradı. Mel Sheridan'ın birlikte çalıştığı doktor, akşam yemeği için evine gitmeden önce birkaç dakikalığına uğramıştı. Kapı her açıldığında Becca dışarıdaki dev ağacın hafif ışıltısını görebiliyordu.

Becca her biriyle tanıştı. Denny onu San Diego'dan bir ğretmen olan sevgilisi olarak tanıttığında sohbet başladı.

Birisi, "Uzun zamandır buraya bir ğretmen getirmeye çalışıyoruz," dedi.

"Biz mi?" Jack sordu. "Yaşlı Hope McCrea bakıyordu ama başka kimsenin baktığını bilmiyorum ve Hope artık yok."

"Hareket etti mi?" Becca sordu.

"Bir bakıma," dedi Jack. "br tarafa gitti. ld."

"Oh," dedi Becca. "ok özür dilerim."

Becca, Denny'nin onu küçük odasının mahremiyetine geri götürmek için can attığını söyleyebilirdi ama bu kasaba hakkında birkaç şey öğreniyordu ve bardan çıkarılamıyordu. Çocuklar, hatta birinci sınıf öğrencileri bile okula gitmek için başka kasabalara taşınıyordu. Her yaştan çocuk birlikte biniliyordu. Şoför önce en küçükleri bırakıyor, sonra diğerlerine geçiliyordu.

ortaokul, sonra da lise. Kasabanın dış mahallelerindeki çiftlik sahipleri ve çiftçiler çocuklarını otobüse bindirmek için Virgin River'a götürüyor, otobüs de onları okula götürüyordu, bu nedenle bazı çocuklar için her iki yol da en az bir saat sürüyordu. Megan gibi çocuklar için bu on saatlik bir gün olabiliyordu. Ve bu, hiç de kolay bir zaman geçirmeyen bir çocuk içindi.

Görünüşe göre buradaki insanlar uzun günler geçiriliyordu. İlk uyarı Lorraine Thickson'dan gelmişti. Çiftçileri ve çiftlik sahiplerini dinlediğinde hepsinin erkenden işe başladığını, çok fiziksel günler geçirdiklerini ve erkenden yattıklarını görmüştü. Sonra Mel ve doktor Cameron Michaels vardı; kasabaya hizmet ediyorlardı ve 7/24 nöbetteydiler. Jack dışarıda bırakılmayacaktı. "Cry me a nehir," dedi. "Burayı altıda açıyorum ve asla dokuzdan önce kapatmıyoruz. Kar fırtınası olmadığı sürece. Ben yaşamak için

şu kar fırtınaları! En iyileri günlerce sürer!"

"Ben onlar için yaşamıyorum," dedi Mel. "Büyük bir fırtınadan yaklaşık dokuz ay sonra bebeklerimiz olur... bir sürü bebek."

Bar onun doğru söylediğini doğrulayan kahkahalarla doldu.

"Bir okul için bastırıyordum. En azından küçükler için olanlar," dedi Jo Fitch Becca'ya. "Kendi lisemizi değerlendirecek kadar büyük bir kasaba olmadığımızı biliyorum ama o altı ve yedi yaşındaki çocukların günün yarısını otobüste geçirdiğini görmekten nefret ediyorum."

"İlçe dinliyor mu?" Becca sordu.

"Elbette," dedi Jo. "Bize otobüsü verdiler. Molly otuz yıldır o otobüsü kullanıyor."

"Siz de onun yolundan uzak durmak

isteyeceksiniz," diye söze girdi biri ve bütün topluluk güldü.

"Seni işe alabiliriz Becca," dedi Jack. "Hope'un önce ebe, sonra da kasaba polisi ararken söylediği gibi,

"Düşük maaş, kötü çalışma saatleri. Ama en azından bizimle birlikte kar yığınları ve orman yangınlarıyla mücadele edebilirsin!"

Herkesle birlikte o da ona güldü - elbette şaka yapıyordu. Bu dağların güzelliği ama okyanusta yaşamamayı hayal bile edemiyordu. Çocukluğundan beri sörf yapıyor ve yelken açıyordu. Aslında, Cape'i düşündüğü tek şey buydu. Cod'un bir avantajı vardı.

Adını duyunca yine dikkati dağıldı. "Becca'nın fikriydi." "Benim fikrim neydi?" diye sordu.

"Tüm tatil filmlerini birlikte izliyoruz," dedi Mel. "Noel tatili için okullar kapandığında Küçükler için bebek bakıcıları, Paige'in büyük odasında buluşacağız. Filmleri o sipariş ediyor. Bar için süslemeleri yarın hazırlayacağım, koltuk değneklerin olmasaydı sen de yardım edebilirdin. Ve bu yıl, tam zamanlı bir vaizimiz ve tam zamanlı bir vaiz eşimiz olduğu için, bir çocuk gösterisi düzenleyeceğiz. Karakterleri sıralamaya başladılar bile."

"Koyunları getirebilirim," diye teklif etti Buck Anderson.

"Teşekkürler, Buck," dedi Jack, "ama birkaç koyuna ihtiyacımız var.

develer. Etrafta bunlardan var mı?"

"Kendimize bir boğa bulduk ama o kötü tarafta...."

Bu büyük arkadaş grubu güler, şakalaşır ve planlar yaparken, bar insanlarla dolmaya başladı ve Denny servise yardım etmek için yanından ayrıldı. Kısa süre içinde mekan tıklım tıklım doldu.

"Vay canına," dedi Becca Mel'e. "Barın bu kadar kalabalık olabileceğini hiç düşünmemiştim. Geçen hafta sessizdi."

"Mesele ağaç," dedi. "İnsanlar ağacı görmek için kilometrelerce uzaktan geliyor. Jack buna içerlemiş gibi davranıyor - bu çok fazla iş. Ağaçları dikmek için sezon boyunca her zamankinden daha fazla mesai harcıyor ama bu çok özel bir ağaç ve onunla gizliden gizliye gurur duyduğunu biliyorum. Bilge adamların her an gelmesini beklediğini söylüyor. Şu yıldız. Hayatınızda daha önce hiç bu kadar inanılmaz yıldız?"

"Her şey inanılmaz."

"Bu bar hem sıcak hem soğuk çalışıyor. Jack burayı esas olarak kasabanın içkili mekanı olarak ve mevsimlik avcı ve balıkçılara hizmet vermek için inşa etti. Şimdi o muhteşem ağaç sayesinde yoğun sezonlarına Noel'i de ekliyor. Peki, tatil planlarımızdan bazıları için buralarda olacak mısınız? Mesela

film günü, kurabiye değişimi ve belki de çocukların gösterisi?"

Omuz silkti. "Hızlı bir yere gitmiyorum. Cuma gününe kadar doktoru görmeyeceğim. Beş hafta daha koltuk değnekleri olmadan yürüyemeyeceğim. Ayrıca, küçük bir Ev ödevi kulübü. Çok fazla şey yapamam ama ev ödevlerine yardım etme konusunda çok iyiyimdir."

"Gerçekten mi? Bu nasıl oldu?"

"Bu öğleden sonra bara doğru gidiyordum. El işi partimizdeki küçük kızlardan birkaçının kiliseye girdiğini gördüğümde yapacak bir şey ya da bir arkadaş arıyordum. I

onları takip ettim. Ellie Kincaid, kendisi ofiste işlerini bitirirken onlara ödevleri üzerinde çalışmalarını söyledi ve ben de yardım ettim. İyi vakit geçirdik ve düzenli olarak bir araya gelmeye karar verdik. En azından tatile kadar her gün."

"Ah, Becca. Bu harika. Çok cömertsin." "San Francisco'da neredeyse her gün okula geç kalırdım. Diego. Her zaman biraz desteğe ihtiyacı olan birkaç çocuk vardı. Ama..." Kadın devam etmeyince sesi kesildi.

"Ama ne?" Mel sordu.

"Ben özel bir okulda öğretmenlik yaptım. İstedğim için bazı günler geç saatlere kadar kalıyordum ama çocuklarımin çoğunun ailesi özel öğretmen tutabiliyordu ya da daha kısa çalışma haftaları vardı, bu yüzden çocuklarına evde yardım etmek için zamanları vardı. Buradaki aileler uzun günler ve haftalar geçiriyor gibi görünüyor..."

"Gerçekten de öyle," dedi Mel. "Bu kasabada gerçekten de bir köyü." Sonra gülümsedi. "Bu fikre katılan bu kadar çok kişi olduğu için çok şanslıyız."

Denny, Becca'ya zaman kazandırmak için onu erkenden uyandırdı.

Sabah tımarını ve kahvaltısını yapıp sekizde çiftliğe varabilecekti. Denny bir fincan kahve yapmış olmasına rağmen, Jack'in yüksek kahvesini içene kadar oldukça yavaş hareket ediyordu.

içindeki oktan. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Jack'e. "Dün gece ağacı görmek için kasabaya gelen onca insanla birlikte geç saatlere kadar kalmak zorunda kaldın ve bu sabah düpedüz neşelisin!"

"İyi bir gece uykusu alma konusunda yorum yapabilirim ama.... bu konuda bir şey söylemeyeceğim."

Becca Denny'ye baktı ve ikisinin de yüzü biraz güldü. Jack güldü. "Omletlerinizi getireyim. Bugün İspanyol omleti var. En sevdiklerimden biri."

Denny'ye doğru eğildi. "Kasabadaki herkes bütün gece tavşanlar gibi seviştığımızı biliyor mu?" diye sordu ona.

"Hayır, tatlım. Bilmiyorlar. Varsayıyorlar. Ve doğru varsayıyorlar...."

"Ew..."

"Aldırma. Burayla ilgili bulacağınız şeylerden biri de hiçbir şeyin fark edilmemesi. Ya da söylenmemiş!"

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

Güldü. "Buna alışıyorsun. Hatta hoşuna bile gidiyor."

Becca kahvaltı boyunca bunu düşündü. Sonra arabayla şehirden çıkıp onun çiftliğine gittiler. Ne beklediğinden emin değildi ama bulduğu şey kesinlikle bu değildi. Denny arabayı ağaçların arasından geçen uzun bir yola, el değmemiş durumdaki devasa eski bir Viktorya dönemine doğru sürdü. Kar yağışı

Birkaç gündür aralıklarla yağıyordu ama hafif bir kardı ve yollarda hızla eriyordu. Eve yaklaştıklarında "Bu da ne?" diye sordu.

"Jilly'nin evi," dedi. "Burayı arazisi için satın aldı. Sadece on dönümlük bir arazisi var ama yadigâr meyve ve sebzeler yetiştiriyor - çok büyük bir ürün değil ama eşsiz bir ürün. Ve sadece bir buçuk yıldır geliştiriliyor. Kışlık bitkiler ve fideler için seralarımız var.

Buralarda büyüme asla durmaz ama ağırlaşır ve hafifler."

"Peki evde kim yaşıyor?"

"Jillian ve Colin, onlar bir çift. O bir ressam. Eskiden orduda helikopter pilotuydu ama şimdi emekli oldu ve vahşi yaşam portreleri çiziyor. Jilly eskiden büyük bir pazarlama yöneticisiydi. Virgin River'a kaçtı ve Bahçe. Çocukken büyük büyükannesi ona nadir ve şaşırtıcı şeylerin nasıl yetiştirileceğini göstermiş. Bir yönetici olarak nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama bir çiftçi olarak mucizevi."

"Ve seni bir çiftçiye mi dönüştürdü?" Becca sordu.

"Her seferinde biraz. Buradaki ağır işlere yardım ederek başladım, ama her gün bana yeni bir şey ve şimdi buranın küçük ortağım. Ürünleri yetiştiriyor, bir kısmını üst düzey restoranlara gönderiyor, geri kalanı ise şef olan kız kardeşinin mutfağına gidiyor ve orada çeşniler, soslar, salsalar, Hint turşuları... her türlü şeyi üretiyor. Etiket Jilly Farms." Evin yanına yanaştı ve park etti. Arka verandanın önünde arkası açık bir golf arabası duruyordu. "Karda ne kadar uzağa gidebileceğimizi bilmiyorum ama bir deneyelim."

Onu golf arabasına taşıdı. Onu arabaya bindirirken arka kapı açıldı ve bir çift verandaya çıktı. "Merhaba," dedi kadın. Genç ve güzeldi, tulum ve bot giyiyor, başında da bir şapka var. Arkasında, elini omzuna koymuş, uzun boylu, yakışıklı bir adam duruyordu.

"Jillian, Colin, Becca'yla tanışın," dedi Denny.

"Gardenmobile ile çok uzağa gidebilecek miyim?"

"Umarım öyledir," dedi Colin. "Ona çivili lastikler taktırdım." Sonra sırtıttı. "Seni tekrar görmek güzel Becca."

"Oh! Bu sensin! Geldiğimiz o ilk geceden beri!"

"Benim. O zaman koltuk değneklerin yoktu. Nasıl hissediyorsun?"

"Beceriksiz," dedi gülerek. "Denny'nin beni gezdirmesine izin verdiğin için teşekkürler."

"Bu benim için bir zevk. Çiftliği göstermeyi ne kadar çok sevdiğimizi biliyor," dedi Jillian. "Etrafta biraz döndükten sonra

Size evi göstereceğiz - en harika eski evdir."

"Sabırsızlanıyorum," dedi. Ve bir de baktı ki, bahçe arabası sarsılarak hareket etti ve Denny onu kocaman bir bahçenin yanından, ağaçların arasından geçirerek, isli kaplarla ısıtılan başka bahçelere ve seralara götürüyordu.

Becca çiftlikten, Denny'nin bu süslü ürünler ve bunları yetiştirip pazarlama işi hakkında bildiği her şeyden büyülenmişti. Denny ürünlerini anlatırken ve hatta ona nadir bulunan meyve ve sebzelerin resimlerini gösterirken gözlerindeki gururlu ışık Becca'nın ilgisini çekmişti. Parmakları yumuşak, koyu renkli toprakta gezinirken, bir meyveyi çekip çıkarırken o kadar rahattı ki narin fideleri görmesi için. Seraları ve araziye geldikten sonra onu eve geri getirdi. Verandanın önünde durdu ve şöyle dedi: "Burayı ilkbahar ve yaz aylarında görene kadar bekle. Şu karla kaplı çalılardan oluşan duvarın tamamı çiçeklerle kaplı. Ön yol boyunca bir düzine elma ağacı ve ön ve arka bahçeleri bölen bir sıra böğürtlen çalısı var. Buradaki arılar biraz sıktır ama dost canlısıdırlar. Bal işine girmeyi düşünüyoruz - balda iyi para var!" Becca düşündü, bahar mı? Yaz mı?

Ve sonra düşündü ki, bununla çok gurur duyuyor!

"Bana evi göster," dedi.

Park etti ve onu bahçe arabasından çıkardı. O da onu mutfağa taşıdı ve ona bir sandalye buldu, sonra koltuk değneklerini almak için geri döndü.

Jillian mutfağın yanındaki odadan elinde bir dizüstü bilgisayarla çıktı. "Colin'in yaz boyunca arazide çektiği fotoğrafları görmek isteyebileceğinizi düşündüm. Bazılarının fotoğraflarını çekmişti.

broşürler için kullandığım mahsulümüz." Dizüstü bilgisayarı Becca'nın önüne koydu ve dijital resimlere göz atmasına izin verdi.

"Muhteşem," dedi tomatillo, minik pancarlar, biberler, domatesler ve brüksel lahanalarının sahnelenmiş fotoğrafları için. Balkabaklarıyla dolu bir el arabası, çiçeklerle dolu arazinin resimleri, hatta üzerinde Jilly Farms etiketi bulunan kavanozların ve sosların resimleri bile vardı.

"Bu bir operasyon," dedi.

Jillian gururla, "Burası ticari bir çiftlik ve işlenmiş gıda hattı," dedi.

"Etkileyici," dedi.

"Keşke koltuk değneklerin olmasaydı," dedi Jillian.

"Colin'in erkek kardeşi ve karısı ile kız kardeşim ve kocası daha sonra bize gelecekler - Noel ağaçlarımızı keseceğiz. Onları çoktan ayıkladık - bahçelere yer açmak için arazide hala yeterince köknar ve çam var."

"Hiçbir şeyi kaçırmıyor Jillian, onu kasaba ağacını bulmaya götürdük."

"Bunu kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Ona evin geri kalanını da gezdirecek misin, Denny?"

"Evet," dedi. Denny koltuk değneklerini duvara yasladı ve Becca'yı evin içinde dolaştırıp merdivenleri çıkabilmesi için ayağa kaldırdı. Üç katlı, yüksek tavanlı, on bir odalı geniş bir evdi, beş yatak odası, bir Bir uçta Colin'in stüdyo olarak kullandığı büyük güneşlenme odası, diğer uçta ise televizyonlu aile odaları vardı. Denny'nin onu yukarı taşıyacak kadar güvenli bulmadığı tek yer evin çatısıydı. "Bütün bahçeleri, seraları ve ağaçların tepesinden komşu çiftlikleri görebiliyoruz. ve üzüm bağları. İyileştiğinde sana göstereceğim."

Yine aynı şey oldu: Virgin River'da bir gelecekleri varmış gibi bir yorum.

"Bu ev harika. Böyle bir evde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

"Jo'nun verimliliğinde bu kadar uzun süre kalmamın nedenlerinden biri, neredeyse bedava olması ve bir ev için para biriktiriyor olmam. Güzel bir ev. Annemin evinin satışından biraz param var, artı kazandıklarım. Jillian maaşımı artırıyor, ondan tam fayda sağlıyorum ve o geçen yazın sonunda bana bir ikramiye verdi. O zamandan beri Jack's'te çalışıyorum...."

"Jack'in yerinde çalışma saatlerin nedir?" diye sordu.
"Bunu söylemek biraz zor."

Onu sırtına alıp mutfağa götürürken güldü. Onu mutfak sandalyelerinden birine oturttu ve ayağını destekledi.
"Söylemesi zor çünkü gerçekten düzensizler. Yardım etmeye başladım ve onun parasını almayı reddettim. Bana bedava oda verdi.

Buraya geldikten sonra uzun bir süre yatılı kaldım. Ödemem gereken çok şey var. Ama bu onu kızdırdı. O gururlu biri. Aynı zamanda cömerttir. Sevdiği tek bedavalar verdiği bedavalardır.

Bu yüzden bir tasarruf hesabı açtı ve içine para koydu. Genelde akşam yemeği için oradaysam ve yer çok meşguldü, ama sonra birkaç kez yardım etmem için beni aramak zorunda kaldı ve bana başından beri ödeme yapıp yapmadığımı söyledi.

beğendim ya da beğenmedim, bu yüzden tartışmayı bıraktım. Ayrıca, o ev için para biriktiriyordum."

Kollarının onu nasıl sardığını, onu sevdiğini söylemesinin nasıl bir his olduğunu düşündü ve dilini tuttu. "Ne tür bir ev düşünüyorsun, Denny?"

"Buralarda büyük araziler üzerinde çok sayıda ev var. Ama Paul Haggerty'nin inşa ettiği evler de var. Bugünlerde seni Jack ve Mel'in evine götüreceğim. Birkaç dönümlük harika bir ev ve ön verandasından sonsuza kadar görebilirsiniz. İnşa edilmesine yardım etti. Bu da maliyeti düşürdü. Ben de bunu yapmak isterdim, evimin inşasına yardım etmek." Güldü. "Sanırım cevabım, bilmiyorum. Henüz bu konuda ciddileşmedim. Ama sen bende ciddileşme isteği uyandırırıyorsun."

On iki

Ev ödevi kulübü yedi çocuğa ulaştı, bunlardan yaklaşık üçü sınıfa liderlik edebilirdi. Danielle, Christopher ve Juliet kendi yaş gruplarının ilerisindeydi. Ancak Megan, Maron, Mary ve Zoe'nin biraz daha yardıma ihtiyacı vardı. Tesadüfe bakın ki, Megan ve Maron aynı üçüncü sınıfta okuyorlardı. ve çok az teşvik, çok fazla olumsuz pekiştirme, düşük öz saygı ve çok az güven gibi aynı sorunları yaşıyordu.

Becca her gün kulüplerine gitmeyi dört gözle bekliyordu.

Ellie ondan Noel arifesi için çocuklarla birlikte doğuş gösterisini düzenlemesine yardım etmesini istedi ve hafta sonu öğleden sonraları bir araya geldiler - Meryem ve Yusuf, üç çoban, üç bilge adam ve bir sürü küçük melek. Birden fazla prova için uygun olup olmayacağından emin olamıyordu ama dayanamadı. Ayrıca, Megan Meryem olacaktı! Bu bile kızın kendine olan güvenini artırmıştı.

Cuma günü atel çıkarıldı, dikişler alındı ve atelin yerine yumuşak, çıkarılabilir bir bot giydirildi. Doktor, "Artık ayağını ıslatabilirsin," dedi. "Ama duş almanızı önermiyorum. Dengenizi kaybedip ayağınıza ağırlık vererseniz, başladığınız yere geri dönebilirsiniz. Tabii şanslıysanız!"

Yine de ayak bileğini oynatmasını söyledi. Üzerine ağırlık vermedi ama sivri başparmağıyla alfabeyi yazıyormuş gibi yapması istendi. A. B. C. Ve böyle devam etti.

"Bu acıtıyor!" dedi.

"Sadece sert ve ağrıyor. Gevşeyecektir. Günde beş ya da altı kez yapın. Bu sizi bir sürü kalp ağrısından ve fiziksel

Terapi. Seni tekrar görecek miyim yoksa San Diego'ya mı dönüyorsun?"

Denny'ye baktı. "Ben buralarda takılacağım. Bir süre daha. Belki bir hafta daha. Noel gösterisine yardım edeceğim."

Denny'nin güzel kahverengi gözlerindeki parıltıyı fark etmemiş olamazdı.

Becca cumartesi öğleden sonraki gösteri provası için kiliseye doğru ilerlerken barın önüne park etmiş tanıdık bir araba gördü. Son model bir BMW. Yanında Doug duruyordu. Elleri siyah London Fog elbise ceketinin ceplerine dalmıştı. Kadın Sokaktaki çamurdan ve eriyen kardan kirlenmiş parlak siyah ayakkabılarını görüyordu. Kırmızı bir balıkçı yaka giymiş ve Gri yün pantolon. Çok şık ve profesyonel görünüyordu.

Yavaşça ona doğru ilerledi. "Seni gördüğüme şaşırmalı mıyım?" diye sordu ona.

"Seni eve bırakayım Becca. Yolda konuşabiliriz. İşleri yoluna koymak için bize zaman tanımak üzere birkaç gün San Diego'da kalacağım."

Başını iki yana salladı. "Eve gitmeye hazır değilim Doug. Ve ortada çözülecek bir şey yok. Bence sahip olduğumuz şey, eğer istiyorsak, sıradan bir arkadaşlık."

"Bununla ilgilenmiyorum," dedi. "Evlilik hakkında konuştuk! Bir şansı daha hak ediyoruz."

"Beni zorlayan evlilikle ilgili konuşmalar oldu Doug. Bunun olacağını hissetmiştim. Evet demeyeceğimi biliyordum. Nedenini bulmam gerekiyordu."

"Peki ya sen?"

Ciddiyetle başını salladı.

Yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Tekrar ona baktı. "Uyuşturucu falan mı aldın? Çünkü bundan hiç bahsetmemiştin!"

"Bence belki birçok ipucu vardı, ama sen bir fark edemeyecek kadar plan yapmakla meşguldüm. Buraya kadar boşuna geldiğin için üzgünüm. Gerçekten. Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Ve berbat planlarınız için."

Başını iki yana salladı. "Düşündüğümde çok daha farklı biri çıktın."

"Yaptım, değil mi? Bunun için özür dilemeyeceğim." Biraz geri çekildi. "Dağdan aşağı çok dikkatli sürün. Yollar kaygan olabilir."

Ona doğru bir adım attı ve kasıtlı olarak kontrollü ve alçak bir sesle, "Becca, Cape Cod yerine bu taşra çöplüğünü gerçekten seçemezsin! Farkına bile varmadan kot ceketler, ekose etekler, savaş botları giyiyor ve saçlarınızı örüyorsunuz!"

Hoşgörüyü gülümsedi. "Ve beni Başkanlık Açılış Töreni'ne götürmeye utanırsın. Gitmem gerek Doug. Çocukların Noel gösterisine yardım etmek için kiliseye gidiyorum."

Bununla birlikte, yavaşça kiliseye doğru ilerlemeye başladı.

Arabanın kapısı açılıp kapanırken, kontak çevrilirken ve araba caddede ilerlerken onun arkasında olduğunu duydu.

Kendisine yaklaşan ayak seslerini duydu ve omzunun üzerinden bakınca Denny'nin ona yetiştiğini gördü. "Bu O mu?" diye sordu.

Başını salladı, sonra yürümeye devam etti. "Onu sen mi gönderdin?" diye sordu.

"Tabii ki. O iş bitti. Tamamen ve tamamen. Başlamak için o kadar da fazla değildi."

"Sizi bir şey olduğuna ikna etmek için buraya kadar geldi."

"İşlerin planlandığı gibi gitmesine alışkın."

Denny bir an sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Bu harika bir araba."

"Biliyorum. Ama ben arabada kimin olduğuna odaklanmış durumdayım."

Becca'nın büyük şaşkınlığına rağmen Megan Salı günü okuldan sonra ev ödevi kulübüne gelmedi. Maron onun sınıfında olduğu için, "Megan bugün hasta mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi küçük kız. "Bir kaza geçirdi ve babası gelip onu almak zorunda kaldı."

Becca'nın nefesi kesildi. "Ne tür bir kaza? O iyi mi?"

"Sadece altına işedi. Ama bu onu çok ağlattı."

"Oh, hayır! Zavallı Megan! Sanırım bu hemen hemen herkesin başına geliyor. Sanırım küçük bir kızken benim de başıma gelmişti. Umarım çok üzülmez."

Maron omuz silkti. "Kızların sırasındaydı. Ama kıpırdanmaya devam etti, bu yüzden Bayan Anderson onu sıranın sonuna koydu. İki kez."

Becca yanaklarının önce ısındığını, sonra da kızardığını hissetti. Herhalde hikâyenin devamı vardır, diye düşündü. Bir ikinci sınıf öğretmeni olarak bu sorunla pek çok kez karşılaşmıştı. Böyle acil durumlar için hemşire odasında yedek iç çamaşırı bulundurulardı. Çocuklar kendilerini kaybedebilir ya da aktivitelerine o kadar kaptırırlardı ki çok uzun süre beklerlerdi. Aynı sıklıkta, birisi kusardı ve görünüşe göre bunun olmak üzere olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Bu ilkokulda olan bir şeydi. Ve Megan sadece sekiz yaşındaydı.

Becca, tuvalet için bekleyen küçük bir kız kıpırdanıyorsa onu asla sıranın sonuna koymazdı!

Bu sadece sormaktır! "İhtiyacın olduğunda tuvalete gitmek için izin alamaz mısın?" Becca sordu. "Elini mi kaldıracaksın? İzin ister misin?"

Maron yine omuz silkti. "Sayılır."

"Sayılır mı?"

İçini çekti. "Her saat başı tuvalet molamız var. Zamanı geldiğinde mola vermezseniz, boyayabilir, resim yapabilir ya da sessizce konuşabilirsiniz, ama sonra bir sonraki zamanı beklemek zorundasınız.

Ve sonra sırada konuşmak, oynamak, itmek ya da gülmek

yok... ya da başka bir şey. Megan gerçekten gitmesi gerektiğini söyleyip duruyordu."

Becca kaşlarını kaldırdı. Bazı kurallarda yanlış bir şey yoktu; bu küçüklerin kendi sınırlarını ve sınırlarını belirlemelerine yardımcı olmak iyi bir fikirdi. Ama tuvalet molasını geçmeleri halinde "oyun zamanı" vermek çok cazipti.

"Eminim Bayan Anderson kaza yüzünden kendini çok kötü hissetmiştir." "Bence tüm sınıf onu her zaman kötü hissettiriyor."

Maron söyledi. Başını salladı, sonra hecelediği kelimeleri kopyalamaya geri döndü.

Çocuklardan pek bir şey öğrenemezsin, diye düşündü Becca. Bu öğretmenin mutlu bir insan olmadığı çok açık görünüyordu.

Çocuklar bugünlük evlerine gittikten sonra Becca Denny'nin etkinliğine doğru yol aldı. İçeride duşun aktığını duydu. Telefonu aldı ve annesini aradı.

"Beşinci sınıftaki öğretmenimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Adı Bayan Anderson mıydı?"

Beverly gülerek, "Hayır," dedi. "Johnson, sanırım. Hatırladığımdan emin değilim ama yüzünü asla unutmayacağım."

"Ben de. Küçük kızlarımdan birinin öğretmeni de buna çok benziyor. Çok cezalandırıcı, çok mutsuz, çuvaldadığında heyecanlanır. Öğretmeni onu tuvalet sırasının arkasına itip duruyordu çünkü çok fazla kıpırdanıyordu ve bir kaza geçirdi."

Beverly'nin nefesi kesildi.

"Bu küçük kız çok zor bir yıl geçirdi. Babası bir tomruk kazasında yaralandı, kolunu ve işini kaybetti ve Aile zor durumda. Onu biraz rahat bırakabileceğini düşünebilirsiniz."

"Küçük kız çok mu üzgün?"

"Ev ödevi seansımıza gelmedi, o yüzden sanırım cevap muhtemelen evet. Ve aklıma ne geldi biliyor musunuz? Beşinci sınıfın çoğunda gözyaşları içindeydim, öğretmenin benden nefret ettiğine inanıyordum, altıncı sınıfa asla geçemeyeceğime inanıyordum. Perişan haldeydim ve sorunlu bir ev hayatım bile yoktu! Her türlü avantaja sahiptim ama mahvolmuştum."

"Ama sahip olduğun řey řu Becca: dűnyanın en iyi altıncı sınıf  đretmeni Bayan Dallas. Okul başlamadan önce onunla buluştuk ve beşinci sınıfın ne kadar zor olduğunu anlattık.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa

şaşırdım. Herkes o öğretmenin hayatta kalmasının zor olduğunu biliyordu ama yapabilecekleri bir şey yoktu.

Sanırım Bayan Dallas

sizin için ekstra çaba sarf etti. Öğretmenlik yapmak istemenizi sağlayan zor  ğretmen değil, size ilham veren harika öğretmendi!"

Denny belinde bir havluyla banyodan  ıktı. Ona bir öpücük verdi ve sonra sessizce giyinmeye başladı.

"Sanırım beni kurtardı," dedi Becca. "Biliyorsun, son birkaç yılda çok büyük veletlerim oldu, ama en kötü çocuğa bile bu kadar kötü davranmazdım!"

Beverly güldü. "Yapmasan iyi olur Becca. Senin gibi genç bir  ğretmen için sahip olmadıklarına değil, sahip olduklarına odaklanman çok önemli."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Birkaç berbat öğretmeniniz oldu ama çok daha fazla harika, ilham verici öğretmeniniz oldu. Ve genç de olsa öğretmenlik kariyerinize baktığınızda, bunun mükemmel öğretmenler tarafından şekillendirildiğini göreceksiniz. Onlardan çok şey öğrendiniz. Pek çok yönden onlar gibi oldunuz.  ğretmenliği    almak için se mediniz, olabildiğince olumlu bir etki yaratmak için seçtiniz!"

"Ah, anne," dedi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Beverly güldü. "Aynı fikirde olmamamız sizinle gurur duymadığım anlamına gelmiyor Becca. Ve ben de seni gerçekten  zlemeye başladım."

"Yakında görüşeceğiz," diye söz verdi Becca. "O tarafa gittiğimde sana haber veririm."

"Karda ve buzda dikkatli olun!" Beverly söyledi.

Telefonu kapattığında Denny'nin giyinmiş olduğunu ve sandalyede oturup onu beklediğini gördü.

"Kulak misafiri değildim," dedi. "En azından bilerek yapmıyordum. Ama anneni özleyorsan özür dilerim. Eve gitmen gerekiyorsa bana ne zaman gideceğini söyle. Seni bırakabilirim."

"Ve sonra seni özleyeceğim," dedi. "İki taraf da kazanamaz."

"Bununla yüzleşmeliyiz tatlım," dedi. "Her şeyi konuştuk ama bundan sonra nereye gideceğimizi konuşmadık."

Doğruldu ve dikkatini verdi.

"Sırada ne var bilmiyorum ama ne olursa olsun, sen ve ben olmalıyız. Birlikte. Sonsuza kadar. Seninle evlenmek istiyorum, Becca. Eğer sen de bunu istiyorsan, halletmemiz gereken bazı şeyler var. Coğrafi bir durumumuz var. Ve sanırım ikimiz de bu konuyu konuşmayı erteliyoruz."

"Biliyorum," dedi çok yumuşak bir sesle.

"Burada iki işim ve iyi bir fırsatım var Becca.

San Diego'ya dönmek için bir işiniz olmadığına göre belki bunu deneyebilirsiniz. Muhtemelen iyi bir iş bulabilirsin. İstersen buralarda bir yerde öğretmenlik yapabilirsin ama istemezsen sana destek olabilirim. Ve bu ekonomide iyi iş bulmak gerçekten zor olduğundan, iki maaş çekinden vazgeçmemeliyim.

Unutmayın, benim diplomam yok."

Bu onu neredeyse yutkunmaya itti, Doug'ın ne yaptığını düşündü.

dedi ve kendini yeniden kızgın hissetti. "San Diego'da bir işim olmayabilir ama tüm hayatım orada." Başını iki yana salladı. "Burada hiçbir şeyim yok. Kimsem yok ama sen."

"Burada daha çok iyi arkadaşın olacak," diye söz verdi.

"Herkes sizi seviyor. Bir kere tanıdığınızda burası harika bir yer. Açıklaması zor ama burada her şey bir ekip çalışması. Kimsenin sahipsiz bırakılmaması insana ilginç bir güven veriyor. Bir şeye ihtiyacım olsa hemen yardıma koşacak on beş kişi sayabilirim. Ve yardım etmekten mutluluk duyacağım iki kat fazla insan sayabilirim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Aileden daha çok ailemdi."

"Oh," dedi zayıf bir sesle.

"Eğer deneyebilirsen," diye tekrarladı. "Bir şans ver. Bir düşün. Bakalım senin için de benim için olduğu kadar iyi olacak mı? Yani, bizim için..."

"Denny, annen öldüğünde, ayrıldığımızda ve sen Afganistan'a gittiğinde sana ne olduğunu konuştuk ama bana ne olduğunu konuşmadık ve konuşmalıyız. Korkunçtu. Yemek yemedim, uyumadım, depresyondaydım, notlarım düştü ve mezun olmak çok zor oldu. Korkuyorum, Denny. Ya bu yere bir ve sen yine fikrini değiştirirsen? Ya burada seninle olmak için bildiğim ve sevdiğim her şeyi bırakırsam ve sen Daha önce olduğu gibi ayrılmamızın neden daha iyi olduğuna dair derin bir neden bulabilir misin?"

"Vay canına, tatlım, yapmayacağım, yemin ederim. Bunun aptalca bir hata olduğunu hep biliyordum. Hemen pişman oldum. Bundan ders aldım. Bana güvenebilirsin. Seni çok seviyorum."

"Sana güveniyorum," dedi. "Ve seni seviyorum da. Ama bu konuda kendimi biraz daha güvende hissetmem zaman alacak. Eve gitmek istiyorum. Her şeyi iyice düşünmek istiyorum. Sevdiğim her şey ve herkes orada... sen hariç herkes."

"Tamam," dedi. Bunu sessizce söyledi ve gülümsedi ama bu zayıf bir gülümsemeydi. "Gelecek hafta plan yapalım, ben Jilly'nin çiftliğini hallettikten ve sen de elindeki işleri bitirdikten sonra.

Kadınlar ve çocuklarla planlanmış. Cumartesi günü gösteri provan, Pazar günü de bekârlığa veda partin var, değil mi? Seni Noel'e kadar eve götüreceğim. Olur mu?"

"Teşekkür ederim," dedi. Ama adamın kalıp kalmayacağını sormaya korkuyordu.

Becca ve Denny akşam yemeği için Jack'in yerine gittiler ve barda oturdular. Yaralı bacağını sallayabildiği için artık daha kolaydı. Yemeklerini yer yemez Denny yardım etmeye başladı.

barın arkasında, mutfakta, masaların etrafında. Mekan

toplanmıştı. Mel sözünü tutmuş ve Noel süslerini ortaya çıkarmıştı. Şöminenin üzerine yığılmış çam dalları ve her yerde parıldayan ışıklar vardı.

"Dışarıdaki ağacı çok seviyorum," dedi Jack Becca'ya. "Ama muhtemelen Melinda'nın beni ikna etmesine izin vermemeliydim."

"Neden?" diye sordu.

"Şuraya bak," dedi. "Salı gecesi ve Sadece ayakta duranlar. O ağaçlar kasabaya ışık saçmaya başlayana kadar tatillerde hiç böyle kalabalıklar olmazdı. Bu insanların çoğunun askeri geçmişi var. Kırmızı-beyaz-mavi ağacı görmeye gelin, gelecek yıl eklenmek üzere birim yamaları bırakın."

Etrafına bakındı. "Hepsi oldukça mutlu görünüyor. Noel çantasında fazladan birkaç dolar olmalı. Huh?"

"İşten şikayet edemem," dedi. "Sadece saatlerden. Yapacak işlerimiz var. Noel sepetleri gibi."

"Ah. Buna 'şehir hindileri' de dahil mi?" "Ha?"

"Ev ödevi grubumdaki küçük kızlardan biri babasının 'kasaba hindisi' dediği şeye içerlediğini söyledi. Muhtemelen onu tanıyorsunuzdur - bir ağaç kesme kazasında kolunu kaybetmişti?"

"Evet, bu Frank. Tam bir huysuz. Kazadan önce böyle olmaması çok kötü. Eskiden çok tatlıydı. Çok eğlenceliydi. Ama şimdi? O kadar da değil. O sadece genç bir adam. genç bir aile. Bahse girerim otuz iki yaşındadır."

"Sanırım onu bir kez burada görmüştüm. Ve karısıyla tanıştım.

Açıkçası, biraz daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm."

"Bir kamyon durağında günde on iki saat çalışsaydık hepimiz biraz daha yaşlı olurduk," dedi Jack. "Frank kendi deyimiyle kasabanın hindisine istediği kadar kızabilir ama eminim çocukları kızmıyordur. Gerçekten güzel bir Noel paketi alacak."

"Bu tür şeyleri çok yapar mısınız?"

Jack omuz silkti. "Elimizden geldiğince yardım ediyoruz. Burada hepimizi meşgul edecek kadar çok şey var. Ama sepetleri sadece Şükran Günü ve Noel'de yapıyoruz. Vaiz Noah ile bir araya geldik ve yardıma muhtaç insanların bir

listesini çıkardık.

yardıma ihtiyacı vardı. Hiç kimse bu listeye isim koymak için papaz, kasaba doktoru ve eşimden daha donanımlı olamaz." Çenesini ovuşturdu. "Dışarıda muhtemelen bilmediğimiz daha fazla ihtiyaç sahibi insan olması beni rahatsız ediyor. Yaşlılar için endişeleniyorum. Etrafta bazı insanlar var Elli yıldır ya da daha uzun süredir burada olan dağlar ve çoğu hayırseverliği kabul etmiyor. Eğer hastalanırlarsa, kendilerini iyi hissedene ya da ölene kadar bir yere sığınırılar."

"Ew. Ne kadar ürkütücü bir düşünce."

Ona sıırttı. Sonra sırtışı soldu. "Ve çocuklar -Ben hep çocuklar için endişelenirim. Yaşlılar yardım istemezken, çocuklar isteyemiyor. Gözümüzü dört açıyoruz ve elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

Gülümsedi ve "Yine de, tüm bunlara rağmen, insanlar burayı büyüleyici buluyor gibi görünüyor" dedi.

"Büyüleyici mi? Bundan emin değilim." Bara yaslandı. "Başkası adına konuşamam ama burada kendimi işe yarar hissediyorum.

İhtiyacım var. Katkıda bulunabildiğim için takdir ediliyorum ve insanlar bunu bana hissettiriyor. Başka pek çok yerde ortadan kaybolabilir ve neredeyse hiç özlenmeyebilirim."

"Buna inanamıyorum."

"Doğru ya da değil, burada bana güvenildiğini biliyorum."

O

Barın aşağısına bakınca elini kaldırmış onu çağıran bir müşteri gördü. "Bana bir dakika müsaade edin."

İçki servisi yapmak için bara doğru ilerlerken, Denny'nin mutfaktan bir masaya yemek getirdiğini gördü. insanlarla dolu bir masa. Yerliler olduğunu tahmin etti, çünkü hepsi onunla gülüyor, şakalaşıyordu ve o da sanki sonsuza dek arkadaşmışlar gibi karşılık veriyorlardı.

Denny'nin kastettiği buydu. Kendini işe yarar hissediyordu; kendisine ihtiyaç duyulduğunu biliyordu. San Diego'dayken bundan hiç emin olamamış olmalıydı.

Bar çok yoğun olduğu için Denny, Jack ve Preacher'ın kapanışa kadar yardım etmek istemelerine rağmen ona gitmesini, kız arkadaşıyla vakit geçirmesini söyledi. O da bir

Becca'yı eve götürmek ve merdivenleri güvenli bir şekilde çıktığından emin olmak için on beş dakika ara verdim.

"Umarım çok fazla sorun etmezsiniz, bir saat, belki bir buçuk saat daha çalışacağım. Çocuklar işi bırakmamı söyledi ama Paige çocuklarla meşgul.

Sen yatmaya hazırlanırken, anneni ararken ya da belki biraz kitap okurken ben sana yardım edebilirim."

"Teşekkürler. Tika basa dolu bir barda oturmak istemiyorum." "Vay be, o kadar kalabalık olduğunu pek görmüyoruz. Belki

Av sezonunun zirvesi. Ya da bir yangın olduğunda ve itfaiyeciler dağlara girip çıkarken buradan geçiyorsa. Jack bu çocuklara çok iyi bakıyor."

"Onlarla ilgileniyor mu?"

"Kasabanın ihtiyaçlarıyla ilgilenen herkes ücretsiz hizmet veriyor. Buna kolluk kuvvetleri, itfaiyeciler, doktorlar ve diğerleri de dahil. Bunun işleri dengede tuttuğunu söylüyor."

"Nasıl?"

Denny omuz silkerek, "Bu onun sunabileceği bir şey," dedi. "Onlar da verebileceklerini veriyorlar."

"Ona mı? Ücretsiz kolluk kuvvetleri veya itfaiye gibi mi? Çünkü bu vergilerden çıkıyor, değil mi? Aslında bize bir fatura gelmiyor."

Denny usulca güldü. "Birkaç yıl önce bu dağlarda büyük bir yangın çıktı, kasabanın çok yakınına kadar geldi. Bar hâlâ ayakta. Bu büyük bir fatura olurdu." Yürümeyi bırakmaları için kızın kollarından birini çekti. Onu yavaşça geri çevirdi ve sokağın aşağısına doğru baktılar.

Noel ağacı. Ağacın etrafındaki ışıklar siyah gökyüzünün altında yansırken, tepesindeki yıldız sokağın aşağısındaki yolu aydınlatıyordu. "Şu şeye bak," dedi. "İnanılmaz bir şey Kasabadan bir grup adam bütün bunları gerçekleştirebilir."

Becca, ağacın yanı sıra evlerin de Caddeyi kaplayan süslemeler, ışıklar

Evlerin saçaklarını kaplayan, oturma odalarında resimli pencerelerin arkasında parıldaayan ağaçlar, kapılardaki çelenkler, duman bacalardan kıvrılıyordu. Burası şirin bir Thomas Kincade köyü değildi, orası kesin. Aksine, eski bir kasabaydı. karakteri kırışıklıklarından ve çatlaklarından belli olan bir kasabaydı. Evler iyi kullanılmış ve bazıları diğerlerinden daha bakımlıydı, ancak cadde geniş, ağaçlar uzun ve karanlık dağlar görkemli bir şekilde yükseliyordu.

Bir motor sesi ve Noel Baba'nın kızağını akla getiren çan şingirtıları duyuldu ve Denny hızla köşeden traktörle çekilen bir arabanın gelip geçmesi için tam zamanında onu yoldan çekti. Üzeri samanla kaplıydı ve içinde gülen çocuklar ve birkaç yetişkin vardı.

"Hey, Denny!" diye bağırdı biri.

O da bir elini kaldırdı ve geçip gitmelerini izledi. Sonra Becca'yı çevirdi ve cadde boyunca onun yanında yürüdü.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Yerel çiftçilerden biri. Torunları var, o yüzden sürekli kızakla gezdiriyor. Ya da araba gezintisi demeliyim." Merdivenlerin dibine geldiklerinde onu kollarına aldı ve yolun geri kalanında yukarı taşıdı. Etkinliğin içine girdiklerinde ona bir öpücük verdi. "Çok uzun sürmez. Çok uzun sürmez.

barda takılıyorum, bu kesin."

"Acele etme," dedi, onun gidişini izlerken.

Kapı arkasından kapandı ve kadın bir süre orada öylece durdu. Sonra, o dönmeden önce rahat bir banyo yapmak ve dinlenmek için vakti olmasına rağmen, tuvalete gitti. ve annesini aradı. "Anne, bana babama aşık olduğun zamanın hikayesini anlatsana..."

Beverly, Alex Timm'e yirmi bir yaşındayken aşık olmuştu. Philadelphia'da bir Ordu-Donanma mağındaydı. George Washington Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisiydi ve bu büyük bir olaydı.

Oyun. Beverly'nin babası donanmadaydı, bu yüzden o takıma bağılıydı ve bir grup kız arkadaşıyla birlikte Virginia'dan gelmişti.

"Babanın gemisi Baltimore'da havuzdaydı ve o da maça üniformasıyla -o güzel donanma beyazlarıyla- gelmişti. Bunu kızıma anlatmamam gerektiğini biliyorum, özellikle de Bu kadar saçma bir şekilde romantik olmayı bırakıp kafanızı kullanmanızı tavsiye ediyorum ama sanırım onu gördüğüm anda aşık oldum. O ve arkadaşları maçtan sonra beni ve kız arkadaşlarımı dışarı çıkardıklarında kesinlikle kendimi kaybetmişim. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. O... nasıl desem?

Gallant. Komik. Yakışıklı. Ve birkaç haftalığına kıyı izinde."

"Ama hemen anladınız?"

"Öyle sandım," dedi. "Ama birkaç hafta sonra ve sonraki iki yıl boyunca aralıklarla ayrı kaldık. Uzun mesafeli bir ilişki."

"Sana ne zaman evlenme teklif etti?" Becca sordu. "San Diego'da görevdeyken. San Diego'ya uçtu. Virginia'da. Sadece birkaç günlük izni vardı. O zaman bana benden daha fazla uzak kalmak istemediğini ve Virginia'ya atanmak için elinden geleni yaptığını söyledi. Ama olmadı ve onunla evlenmem için bana yalvarmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. O zamana kadar mezun olmuşum ve bir gazetede oldukça istikrarlı bir işim vardı. Ve farklı kıyılarda yaşıyorduk. Bu yüzden ona bir şans vermemi ve San Francisco'ya dönmemi istedi.

Diego'yla

birlikte." "Ve sen yaptın."

"Hemen değil. Düşünmem gerekti. Ben Virginia'da doğdum! Ve ailem bu fikre tamamen karşıydı, eski kafalıydılar. Önce bir flört, bir yüzük ve bir düğün var. Zor bir karar değildi, korkutucu bir karardı."

"Karar vermen ne kadar sürdü?" Becca bu hikâyeyi birkaç düzine kez dinlemiş olmasına rağmen sordu.

Beverly, "Üç hafta," dedi. Sonra da güldü. "Sanırım bu size yirmi üç yaşında pek de iradeli olmadığımı gösteriyor. Ayrılmak için hazırlandığımda babam, 'Hiç kuşkun olmasın, bunu benim onayım olmadan yapıyorsun,' dedi."

"Bu kadar büyük bir değişiklik yapmak senin için zor olmadı mı?"

"Elbette," dedi Beverly. "Ve bu büyük bir alışma süreciydi. San Diego, Virginia'ya hiç benzemiyordu. Yeni arkadaşlar edinmek zorunda kaldım, babanın arkadaşlarını. Ailem olmadan bir düğün planladım. Aslında babam nişanlımla birlikte yaşama fikrine o kadar karşıydı ki, düğün masraflarını karşılamayı reddetti. düğün." Biraz güldü. "Bir süre, Virginia'da olmadığı sürece katılmayacağını söyledi ama annem ayak diredi. Harika ve korkutucu bir zamandı."

Annesi konuşmayı kesti ve sessizlik ikisini de sardı. Harika ve korkutucu, diye düşündü Becca. Bu her şeyi özetliyordu.

Denny dairesine girdiğinde sadece banyonun ışığı yanıyordu. Becca yan tarafına kıvrılmış, yorganın içine sokulmuş, saçları yastığın üzerine yayılmıştı.

Soğuk ellerini banyodaki sıcak suyun altına soktu, soyundu ve onun yanına sürünerek sırtına sarıldı. Bir kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Geciktiğim için üzgünüm," diye fısıldadı. "O insanlar gitmek istemediler."

"Hmm," diye mırıldandı.

"Uyuyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı ona karşı kıvrınarak. "Şşş." Bir süre hareketsiz ve sessiz kaldı, yüzü kızın saçlarına yaslanmıştı, tatlı kokusunu içine çekti. "Uyanık mısın?" diye fısıldamadan önce dakikalar geçti.

"Zar zor," dedi.

"Sanırım bir şey yapmayı unuttum..."

Sırt üstü yuvarlandı. "Yine mi gidiyorsun?" Adam ona sırtı ve başını salladı. "Ne yapmayı unuttun?"

"Seninle sevişmeyi unuttum." O sıkıcı flanel pijamalarına rağmen ona doğru bastırırken bile çoktan tahrik olmuştu.

"Beni gerçekten seks için mi uyandırıyorsun?" diye sordu ona.

Başını sallarken sırtı ve onun güzel yüzüne baktı. O yumuşak, pembe dudakları arayıcı bir öpücükle kapladı. "Sana ihtiyacım var," dedi. "Senin içinde olmak istiyorum." Daha önce hiç kimseyi onu istediği gibi istememişti.

Aslında, o

başka hiç kimseyi istememişti. "Lütfen dersem?" diye fısıldadı yanağına doğru.

"Bu kadar kibar olduğun için hayır diyemiyorum...."

"Güzel, bunu unutmayacağım. Davranışlarıma dikkat edeceğim

kez. Hayatımın sonuna kadar." Ve sonra konuşmayı bıraktı, pijamaları uçururken onu öptü....

"Anne?" Becca ertesi gün telefonda konuştu. "Babamla birlikte olmak için San Diego'ya gittiğinde, korkunç bir hata yapıp yapmadığını hiç düşündün mü? Onu sevdiğin halde?"

"Annem ve babam için ağladım mı? Bazen gerçek miydim Kız arkadaşlarım olmadan yalnız mıyım? Cevabım evet. Size söyledim, kolay değildi."

"Bunu nasıl yaptın? Bu kararı nasıl verdiniz ve sonra buna nasıl sadık kaldınız?"

"Şey, çok uzun zaman oldu... ama İncil'den Ruth'un hikayesi vardı. Babam bazen İncil'e çok önem verirdi. Ruth tanıdığı aileyi terk etmiş ve yeni kocasıyla birlikte gitmiş. "Senin halkın benim halkım olacak" demiş. Bunun İncil'e uygun olduğunu biliyorum ama aslında romantik bulmuştum. Tabii o zamanlar, babanın halkının bira içen bir şampiyonu da içereceğini bilmiyordum.

Deniz üssünde, herhangi bir yerde bir maç oynandığında yanından ayrılamadığı birkaç futbol fanatığı arkadaşı evren, bir bowling takımı ve haftada bir kez yemeğe gelebilecek çok ekşi kokulu bir balıkçı arkadaş."

Becca usulca güldü.

"Donanma asteğmeninin maaşı oldukça azdı, San Diego'da bir işim yoktu ve ailem karşı kıyı. Onları seçtiğim adam için terk etmek, onları uzun süre görememek anlamına geliyordu - hava yolculuğu pahalıydı, e-posta yoktu ve uzun mesafeli telefon görüşmeleri pahalıydı." Beverly durakladı. "Neler oluyor? Becca?"

"Oh... sadece düşünüyordum... Denny bu kasabayı çok seviyor...."

Beverly, "Sanırım benim dünkü çocuk olduğumu düşünüyorsun," dedi. "Becca, senin için farklı bir eş istediğimi gizlemedim. Seni Avrupa'ya götürecek kadar başarılı olacak ve çocukları da Yılda bir kez Disney. Ama kalbimin sesini dinlediğimi itiraf etmezsem dürüst davranmamış olurum. Ayrıca, hayatının geri kalanında kız filmlerinde tek başına ağlayamazsın. Bundan hoşlanmayabilirim ama bununla yüzleşmen gerektiğini anlıyorum."

"Kız filmlerinde tek başıma ağlamam!"

"Evet, biliyorsun. Belki onu evine götürebilirsin. Ne de olsa bir zamanlar burası onun eviydi," dedi Beverly.

"Buraya geldiğim için bana çok kızgındın ve şimdi gerçekten anlayabilirmişsin gibi geliyor!"

Beverly, "Ona Noel'de jambon ve hindi yiyeceğimizi söyle," dedi.

Becca gülmesine rağmen yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü.

On üç

Becca "kazadan" sonraki gün Megan'ı görmeyi ummuştı ama Megan ev ödevi için kiliseye gelmemiştir. Küçük kardeşi de papazın evinde takıldığından ya da Kilisenin etrafında dolaşırken Jeremy'ye nerede olduğunu sordu. "Evdeyim, öksürüyorum," dedi.

"Oh, hayır. Hasta mı?"

Omuz silkti. "Sayılır. Köpek gibi havlıyor."

"İyi değil," diye onayladı Becca.

Lorraine işinden eve dönerken Jeremy'yi almaya geldiğinde Becca Megan'ı sorabildi. Lorraine onu evde tutuyor, öksürük şurubu ve Tylenol veriyor ve tavuk çorbası içiriyordu. "En büyük endişesi, Cumartesi öğleden sonraki gösteri provasını kaçırmak zorunda kalırsa Mary olamayacak olması!"

Becca, "Eğer şarkı söyleyen meleklerden biri olsaydı, antrenmanı kaçırmaması riskli olabilirdi," dedi. "Ama Meryem'in yemliğin yanında oturmaktan başka bir şey yapması gerekmiyor. Ellie ve Jo ile tekrar kontrol edeceğim, ama bence kaçırma bile rolü güvende.

Cumartesi, bulaşıcı olmadığı sürece. Ve lütfen, iyileşene kadar antrenmana gelmesine izin vermen için seni ikna etmesine izin verme. Her nesi varsa? Kimse paylaşmak istemez!"

"Vay canına! Bu onun uzun zamandır sahip olduğu en özel şey. Ona bundan vazgeçmesi gerektiğini söylemekten nefret ediyorum."

"Hayır, ona bunu söyleme. Ona dinlenmesi ve tavuk çorbası içmesi gerektiğini söyleyin."

Cuma günü tatil öncesi okulun son günüydü ve Cumartesi öğleden sonra Noel Arifesi Doğuş Gösterisi için kilisede bir prova vardı. On

Pazar günü, bazı kadınlar Paige'in evinde Noel filmlerini izlemek için bir araya geldi. Becca barın mutfağından geçip odalarına girdiğinde

tonlarca yiyeceğin birikmesiyle kısa sürede durduruldu.

"Vay canına, sele mi hazırlanıyorsun?"

"Noel kutuları," dedi Vaiz. "Eskiden bunu daha fazla yerimiz olan barda yapardık ama ağaçtan beri bizi meşhur etti ve şehirde çok fazla ziyaretçimiz var, bunu mutfakta ve servis odamızda yapıyoruz."

"Ne zaman çıkıyorlar?"

"Noel arifesi önümüzdeki Cuma günü ama yarın dağıtıma başlayacağız. Neredeyse tamamı bozulmayan ürünlerden oluşuyor, böylece insanlar saklayabilir ya da hemen yiyebilir. Bu Mel'in fikriydi.

"Aç insanlara yiyecek götürüyorsanız, bırakın

yesinler!" "Hindi verdiğinizi sanıyordum?"

"Bazıları, yaklaşık bir düzine. Ama konserve jambonlar da işe yarar.

Fırın sorunu yaşayabilecek, yani gaz kullanamayan kişilere kuş teslim etmek istemiyoruz. Etrafta şömine ısısıyla idare eden insanlar var."

"Teslim etmeden önce hepsini bir araya getiriyor musunuz?" "Hayır. Hazır olduklarında teslim ediyoruz.

Çok fazla

insanlar gönüllü oluyor. Sanırım bu hafta sabahların çoğunda orada olacağız. Paige daha fazla kurabiye yapmak için ısrar ediyor - çocuklu aileler var."

Çok şanslıyız, diye düşündü Becca. Eve döndüğümde gönüllülük konusunda daha iyi olacağım.

Mel'in küçük çocukları için bir bakıcısı vardı ve kasaba doktoru da eşi Abby'nin bekârlığa veda partisine katılabilmesi için üç yaşındaki ikizlerinden sorumluydu. Jack'in kız kardeşi Brie birkaç saatliğine geldi ve Jo ile Ellie de uğradı. Jo yanında bazı gösteri kostümleri ve bir dikiş kutusu getirmiş, melek cübbelerini dikmek için yardım istemişti.

Herkesin kucağında bir gösteri kostümü vardı, yemek masasında Noel kurabiyeleri, kahve, çay ve punç vardı ve günün ilk filmi It's a Wonderful

Yaşam. Filmi çok fazla rahatsız etmemek için alçak sesle hafif bir sohbet vardı.

"Jack bu gösteri için neden bu kadar zahmete girdiğimizi anlayamadığını söyledi. Yedi yaşındayken çobanlık yapıyordu ve babasının bornozunu giyiyordu."

"Sana on üç yaşına kadar o eski ekose bornozu giydiğini söyledi mi?" Brie fısıldadı. "Çoban olmadığı zamanlarda bir Jedi savaşıymış."

Jo, "Ellie ve ben tüm bu kostümleri bol, geniş dikişli ve büyük paçalı yaptık, böylece gerektiğinde değiştirilebilir ve her boyuttaki çocuk için her yıl kullanılabilir," dedi. "Oh! Shh! Melek Clarence gelirken konuşmak yok!"

Herkes itaatkâr bir şekilde sessizdi. Sonra yumuşak bir konuşma
filmde George'un hiç doğmamış olsaydı kasabadaki hayatın nasıl olacağını görmeye başladığı bölüme kadar devam etti.

"Aslında tüm bunlara inanıyorum," dedi Ellie. "En küçük bir eylem tüm evrensel düzenin bir parçasıdır ve her şey değişir. Bir iyiliği ortadan kaldırırsanız her şey değişir. Bir iyilik ekleyin ve dalgalanma etkisi yaratın."

"Bu filmi birlikte her izlediğimizde annem de aynı şeyi söylüyor," dedi Becca. "Sanırım ben de buna inanıyorum."

"Pasta yapmak gibi," dedi Paige. "Bir malzemeyi atlarsan aynı olmaz. Becca, eminim anneni şimdiye kadar çok özlemişsindir."

"Onunla her gün konuşuyorum, tıpkı San Diego'da kendi dairemde yaşadığım zamanlardaki gibi." Güldü. "Kimi kandırıyorum, onunla günde iki kez konuşuyorum!"

"Umarım yakında onunla tanışırız," dedi Mel.

Becca boğazını temizledi. "Şey, bilmen gerekir... Denny'den beni Noel'den önce eve götürmesini istedim. Yarışmayı kaçıracağımdan nefret ediyorum ama tatillerde ailemle birlikte olmak istiyorum. Hayal etmesi zor olsa da ben de Rich'i özlüyorum."

"Tamamen anlaşılabilir bir durum," dedi Mel. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

Tekrar boğazını temizledi. "Belki ziyaret için geri dönerim..."

Odadaki tek ses televizyondan geliyordu. Kadınların seslerinin tamamen yokluğu ağırdı. Sonunda Paige, "Denny'yi kaybediyor muyuz?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," dedi çenesini kaldırıp cesur olmaya çalışarak. "Burayı çok seviyor...."

"Ama ben düşündüm ki..." Paige başladı.

Mel onu durdurmak için eline dokundu. "Seninle dalga geçmeyeceğim Becca, bizim kasabamızı seçseydin çok mutlu olurum. Hepimiz mutlu olurduk. Ama ailenin yakınında yaşamak istemenin gizemli bir yanı yok. Bazen Colorado'daki kız kardeşimi çok özlüyorum."

Çok geçmeden film sona erdi. Jimmy Stewart tüm ailesi, arkadaşları ve komşularıyla bir araya gelmiş, Clarence kanatlarını kazanmış ve Becca hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Bu film beni hep ağlatır."

"Beyaz Noel'e gelene kadar bekle..." dedi birisi burnunu sümkürmeden hemen önce.

Noel'den önceki Pazar gecesi, bar diğer Pazar gecelerinden daha yoğunlu. Daha alçak rakımlardan gelen insanlar, muhteşem yıldızın bulunduğu muhteşem ağacı görmek için yukarı çıkıyorlardı ve hemen orada bir bar ve ızgara olduğu için yiyecek ve içecek için uğruyorlardı. Yardım etmek için pek çok el çağırılmış gibiydi. Brie'nin kocası, barın arkasına yardım edebilmesi için yürümeye başlayan kızlarını yanına getirdi; Denny yemeğini ağzına attı ve ardından Paige'in servis yapmasına ve buz getirmesine, mutfaktan temiz bardaklar getirmesine ve bazen de sipariş almasına yardım etmeye başladı. Becca, Brie ve küçük kızla birlikte gözden uzak bir köşedeki masaya oturdu. Denny Yanından geçerken ara sıra dudaklarını yanağına değdiriyordu.

Bir keresinde durdu ve "Her şey yolunda mı tatlım?" diye fısıldadı.

"Tabii, olur. Neden?"

"Bilmiyorum, biraz keyifsiz görünüyorsun."

"O tatil filmlerini çok seviyorum ama beni ağlatıyorlar! Sonra kendime gelmem birkaç saatimi alıyor."

"O zaman siz kadınlar neden onları izliyorsunuz?" diye sordu Brie ve Becca'nın arasına bakarak.

"Çünkü çok harikalar," dedi ikisi de aynı anda. Bir an için kaşlarını çattı ve sonra "Doğru" dedi.

Kadınlar hakkında gerçekten anlamadığı çok şey olduğunu düşündü. Onlar sonsuz bir gizemdi. Gerçekten ağlamayı seviyorlar mıydı?

Ama çok iyi anladığı bir şey vardı: Rebecca'nın bir an önce eve gitmesi gerekiyordu. Huysuzdu. Biraz canı sıkındı.

Brie'nin ayağa kalkıp yürümeye başlayan çocuğunun ceketini giymesine yardım ettiğini görünce Denny saatine baktı. Yedi buçuk. Onların masasına gitti. "Seni eve bırakmamı ister misin, tatlım?" diye sordu. "Biraz saat daha yardım edebilirim, sonra aşağı inerim."

"Bu iyi olur," dedi. "Ben hazırım." Tek ayağının üzerinde durdu, dengesini sağlamak için zayıf bacağının dizini sandalyesine koydu ve ceketini çekti. Koltuk değneklerine yaslandı ve onunla birlikte kapıdan çıktı.

"Bu gece hiç yıldız yok," dedi.

"Sanırım kar yağacak," dedi Denny ona. "Geç saatlere kadar Jack'in yerinde olacağımı sanmıyorum - bugün Pazar gecesi, insanlar yarın çalışıyor. Ve kar yağacağı tahmin edildiğine göre, dışarıdan gelenler erkenden dağdan ineceklerdir."

"Acele etme. Ben iyi olacağım."

"Filmler için hala üzgün müsün?"

"Hayır," dedi gülerek. "Ben iyiyim. Sıcak bir banyo yapacağım, çirkin pijamalarımı giyeceğim ve kitabımla birlikte yatağıma gireceğim."

Onu merdivenlerden yukarı ve küçük odasına taşıdı. "Birazdan görüşürüz. Ve eğer pijamalarını unutursan, benim için sorun değil."

Denny'nin tahmini doğruydu; bardaki kalabalığın birkaç kişiye inmesine daha bir saat vardı. "Devam et Denny," dedi Jack. "Kız arkadaşının yanına dönmek istiyorsun."

Denny barın etrafında yürüdü ve Jack'in karşısındaki tabureye atladı. "Ama önce seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Jack başını eğdi. "Bir sorun mu var?"

"Hem evet hem hayır. Birlikte atış yapmayalı uzun zaman oldu.

Bu gece bunun için iyi bir gece olabilir."

Jack bir şişe ve iki bardak indirdi. Birkaç shot doldurdu ve kadehini kaldırdı. "Neye içiyoruz?"

"Becca ile her şeyi hallettim." Jack sırttı.

"Şerefine!"

İçtiler, sonra bardaklarını yere koydular. "Mesele şu ki, bu iş burada yürümeyecek Jack. Onunla birlikte gidiyorum.

Ailesine ve bildiği tek eve yakın olmak istiyor. I

Ondan bize burada bir şans vermesini istedim çünkü burayı seviyorum. Hiç bu kadar harika işlerim ve arkadaşlarım olmamıştı. Ama sonuçta oradaki herkese çok yakın.

bu kadar büyük bir değişiklik yaptığını görmek."

"Evet," dedi Jack yavaşça. "Bu herkes için değil." "Tekrar kaçmasına izin veremem...."

Jack'in eli omzuna indi. "Biliyorum, Denny. Anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim."

"Öyle mi?"

"Oh, evet. Mel buraya geldiği günden beri Virgin River'dan ayrılmaktan bahsediyordu. Bir şey ya da başka bir şey onu bir süre burada tuttu. Altı ay sonra, onu hamile bıraktım-"

Denny'nin kaşları havaya kalktı. O bunu bilmiyordu.

Jack boğazını temizledi. "Evet, hamileydi ve beni geride bırakmasına izin veremezdim, bu yüzden ona gitmesi gereken her yere gidebileceğimi ama yanında olmam gerektiğini söyledim."

"Kalmasını nasıl sağladın?"

"Olay şu, ben yapmadım. Kararı kendisi verdi. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Cidden, ben ayrılmak beni hayal kırıklığına uğratabilirdi ama gitmem gereken her yere giderdim. Tehlikede olan çok şey vardı. Evlat, gittiğini görmekten ne kadar nefret etsem de, hayatını Sizin için en uygun şekilde birlikte. Sen ve Becca için, eğer istediğin oysa."

"Buna hiç şüphesiz yok, Jack. Onu seviyorum," dedi. "Ama kendimi Jillian'la birlikte o çiftliği büyütürken gördüm ve Böyle güvenli ve sessiz bir yerde bir aile büyütmek."

"Unutma evlat, bir aile için en güvenli yer mutlu bir evliliğin şemsiyesi. Bunun için uzlaşmak gerekecek." Gülümsedi. "Ziyaret edeceksin. Burası ziyaret etmek için harika bir yer. Brie hariç tüm ailem şehir insanı. Onları zor uzak tutuyorum."

"Ziyarete gideceğim," diye söz verdi

Denny. "Buradan ne zaman çıkıyorsun?"

"Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum Jack. Yarın Jillian'a söyleyeceğim, ona yardım için bazı öneriler sunacağım ama bahara kadar gerçek bir sorun yaşamayacak. Sonra eşyalarımı ve kız arkadaşımı toplayıp güneşe gideceğim. Salı sabahı ilk iş yola çıkacağız. Onu Noel için eve götürmeyi ve yarım kalan işlerimi tamamlamak için geri gelmeyi düşündüm, Ama o kadar param yok. Mümkünse baharda gelip çiftliği ziyaret etmek ve kontrol etmek daha iyi olur. Ama yoğun bir dönemde seni ortada bırakıyorum ve üzgünüm. Bana güvendiğini biliyorum."

Jack başını sallıyordu. "Endişelenecek bir şey yok evlat. Buralarda her zaman biraz yardım alabiliriz." Biraz güldü. "Aslına bakarsan senden daha ucuza."

"Hey," dedi Denny, gülümseyerek. "Ben maaş falan belirlemedim!

Bunu tek başına yaptın."

Kıkırdadı. "Kalabalık olursak Mike V., Walt Booth ve Paul Haggerty'yi her zaman arayabilirim. Jillian'a gelince, acele bir şeye ihtiyacı olursa Colin ve Luke var. Ve bir sürü zamanı var."

İlkbahar ekiminden önce muhtemel asistanları gözden geçirin. Becca bunu biliyor mu? Onu eve götüreceğinizi?"

"Elbette," dedi. "Bunu geçen hafta konuştuk ve onu Noel'e kadar eve getireceğimi söyledim."

"Hmm," diye mırıldandı Jack, çenesini kaşıyarak. "Bu konuda çok daha mutlu olması gerekmez mi? Eğer istediği buysa?"

"Bu benim hatam olabilir," dedi Denny. "Oldukça eminim ki

Hala benden şüphe ediyor. Ona Virgin River'ı denemesini söylediğimde, ya burada sahip olduğu tek şey ben olsaydım ve ben

ayrılmamız gerektiğine karar verdi. Elbette ikinci kez bu kadar aptal olamayacağımı biliyordum ama onu tekrar hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağımı merak ettiği için onu suçlayamazsınız. Ben de ona Noel'den önce onu eve götüreceğimi söyledim. Ya sözümü tutup tutmayacağımı merak ederse?"

"O zaman sanırım yapılacak en iyi şey sokağa çıkmak evlat. Kız arkadaşına, seninle aynı safta yer alırsa güvende olacağına dair güvence ver." Elini uzattı. "Yarın bir ara görüşürüz. Vaiz'e yemek pişirmesini söyleyeceğim. sevdiğin bir şey." "Bu harika olur."

"Ve Denny? Eğer bu küçük kasabadan ayrılma fikri seni üzüyorsa, dur ve neden ayrıldığını düşün. Eğer sevdiğin kadını bulduysan, buna değer evlat. Şanslısın. Onu genç bulmuşsun. Önünde uzun yıllar var."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Teşekkürler, Jack."

Denny arkasını döndü ve bardan ayrıldı.

Jack kendine bir kadeh daha doldurdu, gerçi bunu yapmak için henüz erkendi. Bardağını kapalı bar kapısına doğru kaldırdı ve "Hayır. Teşekkür ederim." dedi.

Denny dairesine geri döndüğünde yumuşak ve hafif bir kar yağışı vardı. Kasabanın Noel ağacı, taze bir dantelli kar tabakasının ardında parıldayan ışıklarla harika görünecekti.

Geçen yıl, ağacın tüm ışıklarını toplayabilmek için dallardaki karları temizlemek zorunda kalmışlardı.

Ağacı sökmeye hazır olduklarında birim yamaları. Mel daha sonra onları saydı ve katalogladı; bir tanesini bile kaçırmak neredeyse kişisel bir şeydi.

En üst basamakta botlarının üzerindeki karı tekmeledi, sonra odaya girmeden önce botlarını çıkardı.

Becca yatakta doğrulmuş, sırtını yastıklara yaslamış, bir dizini yukarı çekmiş ve kollarıyla çevrelemişti. O kapalı kapıya yaslanmış, hâlâ botlarını tutuyordu. O kadar güzeldi ki. Yüzü yatmadan önce makyajdan arındırıldığı için pırıl pırıldı - tertemizdi ve sabun ve losyon kokardı ve diş macunundan gelen taze naneli tadı olurdu. Yıllar önce birlikteyken yakınlaşmış ve arada sırada birlikte bir gece geçirmiş olsalar da, daha önce hiç birlikte yaşamamışlardı. Bu küçük ritüelleri onunla paylaşmayı ne kadar sevdiğine şaşırmıştı; rutinleri ona büyük bir rahatlık ve istikrar hissi veriyordu.

Onu sevdiği için nasıl bu kadar şanslı olduğunu anlayamıyordu. Nasıl bu kadar şanslı olduğunu anlamak daha da zordu.

Bir kere kaçmasına izin verecek kadar deliydi.

Botlarını kapının hemen içindeki havlunun üzerine bıraktı ve ceketini çıkarıp askıya astı ve banyoya yöneldi. "Hemen geliyorum, tatlım."

Yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve ellerini ısıtmak için sıcak sudan geçirdi. Boxerına kadar indi. Katlanmış kot pantolonunu ve tişörtünü sandığının üstüne bıraktı. Sonra yatağa bağdaş kurarak oturdu, yüzü ona dönüktü. "Yarın toparlanıp San Diego'ya gitmeye ne dersin? Salı sabahı mı?" diye sordu.

"Bu harika olur, Denny. Teşekkür ederim."

"Sabah ilk iş Jilly Farms'a gidip ona ayrılacağımı söyleyeceğim."

Becca kaşlarını çatı. "Ona henüz söylemedin mi? Geçen hafta beni Noel'e kadar eve götüreceğini söylemiştin."

"Şehirde kendi yükümlülükleriniz vardı ve dürüst olmak gerekirse, ayrılmakla ilgili birkaç şeyi çözmem gerekti."

Sıcaklık böyle düştüğünde seralarda yapılacak çok şey var. Ve Jack...şey, bar o ağaca bakmak için buraya gelen insanlarla o kadar meşgul ki, benim yardımım olmadan nasıl idare edeceğini merak ettim. Ama Jack harika biri. Tamamen anlıyor. Yardıma ihtiyacı olursa Brie'nin kocası Mike gibi bazı arkadaşlarını her zaman arayabileceğini söyledi. Hatta arkadaşlarının benden çok daha ucuz olduğu şakasını bile yaptı."

"Ya Jillian senin yardımın olmadan yapamayacağını söylerse?"

"İhtiyacı olursa Colin ve Luke Riordan var. acelem var" dedi. "San Diego'ya gitmeye karar verdikten sonra orada yapabildiğim kadar çok şey yaptım. Şu anda onun için tek büyük endişe karla ilgili. Evden ve barakalardan bahçelere giden yolların sürülmesi gerekiyor ve seraların çatıları kara dayanamıyor, çökebilirler. Ama tıpkı bardaki Jack gibi, fazladan bir ya da iki ele ihtiyacı olursa, arkadaşları var etrafta."

"Biliyorsun, her zaman bir uçak bulabilirim," dedi. "Yani, eğer burada sana ihtiyaç varsa. Biliyorum, burada taahhütler..."

Elini onun yanağına koydu. "Deli gibi mi görünüyorum? Sen benim öncelikli taahhüdümsün."

"Ben olsam seni tutmazdım, Denny."

Dudaklarına nazik bir öpücük kondurmak için ona doğru eğildi. "Beni tutsan iyi edersin. Buna güveniyorum. Şimdi sana bir sorum var. Kendi dairen olduğunu biliyorum. Yanına taşınmama izin verecek misin? Bu aileni korkutur mu?"

"Ha?"

"Rich'le kalabilirim," dedi. "Ama gerçekten Becca. Seni gözümün önünden çok fazla ayırmak istemiyorum. En son çok uzaklaştığımızda kendimi çok korkuttum. Ailen bu duruma kızar mı? Eğer birlikte yaşarsak? Çünkü bu Orada bir iş bulmak biraz zaman alacak. Merak etme, ben

kiraya yatırabileceğimiz bir miktar para biriktirdik, ama
-"

"Benimle mi yaşayacaksın?" diye sordu. "Kalacak mısın?" "Nereye gideceğim ki?" diye sordu, kafası tamamen karışmıştı.

"Beni eve bırakıp buraya geri geleceğini sanıyordum!"

"Aklına böyle bir fikir nereden geldi?"

"Bilmiyorum. Çünkü burayı ne kadar sevdiğini söylemiştin, çünkü denememi istemiştin, çünkü... çünkü taşınacağını söylememiştin! Noel'de beni eve götüreceğini söylemiştin."

Bir an için ona baktı. "Dinle, eğer sen Bunu bir sonraki seviyeye taşımaya hazırım, eğer birlikte bir ömür planlamaya başlamadan önce biraz daha zamana ihtiyacın varsa, Rich'e kanepesini alıp alamayacağımı sorabilirim. Ama cidden, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz gibi görünüyor, bahse girerim sonunda sende kalacağım-"

Kadından bir kahkaha çığlığı yükseldi ve kollarını adamın boynuna doladı. Sonra ona bir öpücük kondurdu ve bu öpücük hızla eriyerek daha derin, daha talepkâr bir öpücüğe dönüştü. Onların

Başlar eğildi, ağızlar açıldı, diller düelloya tutuştu. Denny onu kucaklamak için hareket etti; elleri pijamasının altından kayarak çıplak sırtını okşadı.

Öpüşmeleri nihayet sona erdiğinde, kadın güldü.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu. "Yatağı paylaşacağımıza şüphe olmadığına göre kirayı da paylaşabiliriz." Kadın kıkırdadı.

"Peki bu komik mi, nasıl?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Anlamadım," dedi. "Eve gitmeyi istemenin benim için yapacağın bir şey olduğunu sanıyordum. Düşündüm ki... İlişkimiz üzerinde çalışmamız gerekecek. iletişim."

"Noel'den sonra toparlanmak ve en azından Jillian'ı bensiz idare edebilmesi için sağlam bir zemine oturtmak amacıyla birkaç günlüğüne buraya gelmem gerekebileceğini düşündüm. Bunlar, Jillian'la ilgili organize

etmeye çalıştığım birkaç detaydı.

Sen ödev kulübünü, yarışma antrenmanlarını falan bitirirken ben de kafamı topluyordum. Ama işin aslına bakarsan, bavul hazırlayacak o kadar çok şeyim yok. Ve sen buraya bir bavulla geldin. Sonuç olarak, mecbur kalmadıkça senden uzakta birkaç gün geçirme fikrine bile katlanamıyorum."

"Güzel, çünkü ben de yapamam!"

"İşte buradayız, iki işsiz insan, ilginç olmalı. Burada yaşadığımdan beri para biriktirdim - mobilyalı bir odada yaşayıp iki işte çalışınca o kadar da zor değil. Bir de annemin evinin satışından gelen para var. O öldüğünde, o para kendi evime gidecekti. Şimdi kendimize ait bir evimiz olacak ama bu o kadar hızlı olmayabilir tatlım. İkimiz de henüz çalışmıyoruz ve San Diego'da emlak çok daha pahalı-"

"Umurumda değil," dedi. "Şirin bir dairem var. Ve bir iş bulacağım. Öğretmenlik işi bulamazsam ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Ofis deneyimim var, garsonluk deneyimim var-"

Onun güzel sarı saçlarını okşadı. "Çocuklarla birlikte olmalısın. Seni onlarla gördüm. Ait olduğun yerin orası olduğuna şüphe yok."

"Olacağım ama öğretmenlik işi bulmak biraz zaman alırsa, aradığım süre boyunca başka bir yerde çalışırım."

"İnanılmazsın, biliyor musun?" dedi. "Eve gitme konusunda neden bu kadar heyecanlı olmadığını merak ediyordum. Kahretsin, bir kez daha ben yaptım - sırf doğru şeyleri söylemediğim için!"

"Ya da ben doğru şeyleri sormadım," dedi. "Dürüst olmalıyım, sormaya korktum. Ağlamak istemedim. benimle gelemeyeceğini söyledi."

"Dinle, önce sen Becca. Bir şekilde bana tekrar güvenmeyi öğreteceğim sana. Şu anda, sadece ilk olduğunu hatırla. İhtiyacın olan şey listenin en başında. Her zaman." Sonra güldü. "Şu Jack, bazen çok zeki oluyor. Biliyor musun? Bu gece ona gideceğimi söylüyordum - gerçekten veda ediyordum - ve ona, bir tür Bu kadar temiz ve güvenli bir yerde bir aile kurma fikri."

Bana, çocuk yetiştirmek için en güvenli yerin aile mutlu bir evliliktir. Seni mutlu edeceğim, Becca, çünkü seni seviyorum. Kalbimin atmasını sağlayan şey sensin."

"Denny," dedi, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla dolmuştu. Başparmağını bir gözünün altına srtt. "Ağlamak istememiştin, hatırladın mı?"

"O zaman her zaman bu kadar harika olma." Burnunu çekti. "şimdi ne olacak?"

Gözleri yaramaz bir parıltıya büründü. "Planlar hazır. Program belirlendi." Kadının düğmelerini amaya başladı. pijama st. "Sanırım seni bir süre çalıştırmam gerekecek. Aslında," dedi, büyük ellerini küçük poposuna koyarak, "kucağıma tırmanırsan o bileğe herhangi bir ağırlık koyarak..."

On dört

Denny'nin sabah erkenden kalkıp ona kahve yapması ve o işe giderken onu yorganın altında kıvrılmış bir şekilde

bırakması rutinine alışmak kolay oldu.

için. Yatağının yanındaki telefon çaldığında, yuvarlanırken saate baktı. Saat sekiz buçuktu. Şaşırmıştı.

O kadar geç uyumuştur ki, gitmek için toparlanmak ne kadar heyecanlıysa o kadar heyecanlıydı. Telefona uzandı ve alo dedi.

"Becca," dedi Jack. "Uyanık mısın?"

"Elbette," dedi Becca.

Jack güldü. "Hayır, değildin. Dışarıya baktın mı?"

"Neden?" diye sordu yatakta doğrulup.

"Gece boyunca yoğun kar yağışı oldu. Oraya inip basamakları temizleyeceğim ve tuzlayacağım.

Evden ayrılmaya hazır olduğunda beni aramalısın. Sokak neredeyse bir metre kar altında. Tartışmaya açık değil. Diğer bacağını da kırabilirsin. boyun."

Bir an için bunu düşündü. "Ne yapacaksın?"

"Seni almak için Preacher'ın kamyonetiyle oraya gideceğim-Denny benimkini çiftliğe götürdü. Kalktığında garaj yolunda bir tümsek göreceksin, o Denny'nin küçük kamyoneti. Seni bara ya da nereye gitmek istersen oraya götüreceğim.

Ve sıkı giyinin. Daha fazla kar yağışı bekleniyor."

"Denny neden senin kamyonetinde?"

"Nissan'ı zincirlerle bile oraya kadar gidemezdi. Kar küreme konusunda öncelikli değiliz, genelde kendimiz yaparız."

"Ne zaman burada olacaksın?" diye sordu.

"On dakika. Adımlarını temizlemem ve tuzlamam yirmi dakikamı alır. İstersen uyumaya devam edebilirsin, ben sadece gürültünün seni korkutmasını istemedim."

"Otuz dakika bana giyinmek ve gitmeye hazır olmak için bolca zaman verir. Ama acele etme. Beni beklemek zorunda kalmanı istemiyorum."

Jack yarım saat sonra Becca'yı karla kaplanmış merdivenlerden aşağı taşıırken, Becca Denny'nin kamyonetinin bulunduğu kar yığınına gördü. O iglo'yu hareket eden bir araca dönüştürmek için çok şey olması gerekecekti.

Becca kayak pistlerine yaptığı tüm gezilerde böyle bir şey görmemişti. Dağlardaki en yoğun kar yağışında bile, karla kaplı küçük bir kasabaya ilk kez geliyordu. İnsanlar kar kürüyor ve evlerden ve araba yollarından kar küreyerek çıkıyorlar, merdivenlerin üzerine çıkıp kürekle karların bir kısmını kazıyorlar

Çatılardan ağırlık atıyorlardı. Çocuklar kartopu atıyor, kaleler ve kardan adamlar yapıyordu. Köpekler karda yuvarlanıyordu. Caddede tam olarak tek bir dar şerit vardı - tek seferde bir araç için yeterli alan.

Becca, kısa süreli bir fanteziyi bastıramadı. Denny'yle birlikte tamamen kara gömüldüler. Küçük odalarında değil. Garajın üstünde ama şömineli ve güzel, işlevsel bir mutfak olan bir evde. Bu şekilde birkaç gün kaybetmekten çok mutlu olurdu....

Jack onu bara götürdü. Her zamanki gibi arka tarafa park etmek yerine, iki metre karda ilerleyerek ön tarafta dar bir yer açtı ve kamyonu çalışır halde bıraktı.

Vaiz, sımsıkı sarınmış bir halde merdivenleri ve sokağa çıkan yolu kürekle temizliyordu.

Jack onu yanından geçirirken Vaiz, "Mutfakta keyfine bak Becca. Bir süre bağlı kalacağım."

"Teşekkürler," dedi gülerek.

Jack onu kapının hemen içine bıraktığında, orada beklenmedik bir hareketlilikle karşılaştı. Konserve kutuları

vardı.

mallar, çuvallar dolusu bozulmayacak malzeme ve çeşitli eşyalar barın ve masaların üzerine dizilmişti. Mel ve Paige barın arkasında durmuş, tasnif yapıyor ve yığınlar oluşturuyorlardı. Dört çocukları ateşin önündeki bir masada boyama yapıyordu. Jack hemen bir yığın kutuları katlayarak şekillendirmeye ve bantlamaya başladı.

"Merhaba," dedi Becca kadınlara. "Noel kutularını hazırlıyor musunuz?"

Paige, "Hepsini hemen teslim etmeye alışmalız," dedi. "Yolda daha fazla hava durumu var."

Becca, "İnsanlar Noel'den önce bunları almazsa çok kötü olur," dedi.

Mel, "Eğer onları alamazlarsa çok kötü olur," dedi. "Bu insanlardan bazılarının bunlara ihtiyaı var. Biz konuşurken bile a olabilirler ve eğer karda mahsur kalmışlarsa yiyecek bulmaları da mümkün değil. Eğer bir gün bile beklersek ve o arka köy yollarından bazılarına inemezsek..." rperdi. "Yerel çiftçilerden biri Cameron'ın arazisine giden bir yolu sürüyor.

Evde. Hummer'ı var, ambulansımız. Kasabaya, kliniğe gidebilmesi gerekiyor. Kalp krizi mevsimindeyiz, buzda kaymalardan, kırık kemiklerden, kas gerilmelerinden, arabaların yoldan çıkmasından falan bahsetmiyorum bile."

"Kalp krizi mevsimi mi?" Becca sordu.

"Yılın ilk dramatik kar yağışı," dedi Mel bir yandan da. bakım kutuları için yiyecek gruplamaları yapmak. "Kürek ekme ve kalp krizi. Dünyadaki tüm uyarılar işe yaramıyor gibi görünüyor. Birkaç yıl önce bir buz fırtınası sırasında bir okul otobüsümüz yoldan çıkmıştı. Jack ve bazı çocuklar tepeden aşağı inerek onlara ulaştı. İlk müdahale ekipleri çocukları teker teker yukarı taşımak zorunda kaldı. Neyse ki kimse ciddi şekilde yaralanmadı ama bu bir felaket olabilirdi. Üç yıl önce, biz bir genç kaybolmuştu ve kasabanın yarısı aramaya çıkmıştı. Oh,

Jack!" dedi ve dikkatini kocasına çevirdi. "Paul Haggerty aradı. 36'dan kasabaya kadar olan yolu kreyecekmiş, böylece hastaneye gitmemiz gerekirse gidebileceğiz. Ve o bir kez

erişimi varsa, inşaat şirketinin yakıt kamyonu ile birlikte bazı ağır ekipmanları kasabaya getirecektir."

"Güzel. Buck Anderson'ın çiftliğinden benzin alabiliriz - ekipmanı için iyi bir kaynağı var - ama oraya ulaşmak sorun olabilir."

Becca ani bir panik dalgası hissetti. "Denny'nin çiftliğe sağ salım vardığından emin olmanın bir yolu var mı?"

"Eminim öyledir, yoksa Jillian arayıp onu sorardı," dedi Mel. "Ama mutfağa git ve telefonu kullan."

Numarası telefonun yanındaki listede olacak. Matlock. Jillian Matlock. Sonra da kendine yiyecek bir şeyler al, bahse girerim kahvaltı yapmamışsındır."

Becca o koltuk değneklerini çok çabuk kullandı.

"Evet," dedi Jillian. "Denny ve Colin dışarıda kar temizleme, küreme ve çatılardan kar kaldırma işleriyle uğraşıyorlar."

seralar. Çoğu, içeriği ısıtan is kaplarından erimişti ama gecenin bir vakti kar ve soğuk

bizi ezdi ve seralara giden yollarımızı kapattı. Kasabada işler nasıl?"

"Çok aktif," dedi. "Herkes çok meşgul görünüyor."

Jillian telefona doğru güldü. "Evet, Doğa Ana bir oyun oynadığında, kasaba bir araya gelerek

Herkesin ihtiyacı olan şey var. Büyük şehirlerde bütün ajanslar iş başında ama burada beklemek biraz uzun

sürebilir. Ayrıca seralarımı kazacak ya da bahçe arabası için yol yapacak bir ajans da yok! Luke ve onun

Yardımcısı Art, evine ve kulübesine giden yol açılır açılmaz yardıma geliyor. Kamyonu için bir pulluk aparatı var. Yavaş ilerliyor ama etkili."

"Yani siz orada iyi misiniz?"

"Oh, evet," dedi Jillian. "Büyük bir kartopu savaşı var Bugünün ilerleyen saatlerinde. Denny bana yeni bir hayata başlamak için güneşe gideceğinizi söyledi. Bundan nefret ediyorum."

Onu kaybedebilirsin ama tebrikler Becca! Her ne kadar

en iyi adamımı benden aldın, sana sonsuz mutluluklar dilerim."

"Teşekkürler," dedi biraz uysalca. En sevdiği oğlunu elinden alıyordu. Bu konuda biraz kötü hissediyordu.

"Onu mümkün olduğunca çabuk buradan çıkaracağım, böylece siz de eşyalarınızı toplayıp fırtına daha da kötüleşmeden yola çıkmaya hazır olabilirsiniz. En azından dağdan indiğinizde daha fazla sorun yaşamayacaksınız. Sadece belki bir sürü yağmur...."

Küçük kamyonun gömülü olması dışında, diye düşündü.

Becca, "Ondan son bir ons yardım aldığınızdan emin olun," dedi.

Jillian güldü. "Çok sportmensin. Bil diye söylüyorum, Denny'den sizi ziyaret edeceğine dair söz aldım. Bir sürü ziyaret!"

"Elbette yapacağız. Denny'ye buraya gelirken çok dikkatli olmasını söyle!" "Dikkatli olacaktır," dedi Jillian.

"Başka bir seçeneği."

Bara döndüğümüzde, köşede yüksek bir yere monte edilmiş olan televizyon hava durumunu gösteriyordu ve sesi sonuna kadar açılmıştı. Kar fırtınası kuzeybatıyı vurmuştu ve en kötüsü dağlardaydı. Sierralar kar altında kalmıştı. Şehrin güneyinde yağmur ve kaçınılmaz sel ve çamur vardı, ta Güney Kaliforniya'ya kadar.

Becca bir çarpma sesi duydu ve barın pencerelerinden birine baktı. Vaiz'in kamyonu odun yığınınına yanaşmıştı ve Jack'in yardımıyla kamyonun arkasını bölünmüş kütüklerle dolduruyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu kadınlara.

"Bugün nereye giderlerse gitsinler yanlarında yakacak odun götürecekler.

Buradaki insanların hayatta kalma içgüdüleri iyidir, ancak Jack ısıtıcının arızalanması ya da propanlarının bitmesi ihtimaline karşı ellerinde odun olduğundan emin olmak ister."

Becca koltuk değneklerine ağır bir şekilde yaslandı, sakat bacağı kalktı. Bu onu çıldırtıyordu! Bunun bir parçası olmak istiyordu. "Yardım etmek istiyorum," dedi. "Bana ne

yapabileceğimi söyle."

Paige ve Mel yaptıkları işi bırakıp ona baktılar. "Pekala," dedi Mel sonunda. "Sanırım çocuklarla birlikte boyayabilirsin..."

"Memnuniyetle, ama onların bana ihtiyacı yok. Senin bana ihtiyacın var.

Yapabileceğim bir şey olmalı."

Kadınlar arasında bir an sessiz bir kararsızlık yaşandı.

"Yemek yapar mısınız?" Paige sordu.

"Birazcık, sanırım."

"Yapmaktan hoşlandığınız favori yemekleriniz var mı? Bir tarifi takip edebilir misin? Bu gece kalabalık olmayacağız ama burada kim varsa yemek yemek zorunda kalacak."

"Bu gece kasabada kalmamız gerekebilir," dedi Mel.

"Kliniğe gidememe riskini almak istemiyorum. Elimde hamileliği ilerlemiş birkaç kadın var." Güldü

Aniden. "Ve bu geceden dokuz ay sonra, patlamaya hazır çok şeyim olacak. İnsanlar bir kar fırtınası sırasında kendilerini eğlendirmek için ancak bu kadar çok yol düşünebilir."

"Yiyecekleri bir araya getirebilirim," dedi Becca.

"Mutfakta yardım edebilirim."

"Güzel," dedi Paige. "Çünkü John'un yemek ve yakacak odun getirip götürürken yemek pişirmeye pek vakti olmayacak. Ve oraya girmeden önce bu bakım kutularını tamir etmem gerekiyor. Seni hazırlayayım."

Becca buzdolabında çözülmüş kıyma buldu. En sevdiği yemek için patates haşladı ve kaşar rendeledi.

Patates güveci. Vaiz'in köfte tarifini buldu.

-Yeterince basit. Yerel çiftçilerden ve bahçelerden dondurulmuş ve konserve sebzeler vardı. Yeşil fasulye buldu ve gerekirse yeşil fasulye güveci yapabileceğini düşündü. Paige bakım kutularıyla işi bittikten sonra tatlılar konusunda ona yardım edeceğine söz verdi.

Becca, spagetti ve köfte gibi sağlayabileceği pek çok şey olduğunu fark etmeye başladı,

ev yapımı peynirli makarna, lazanya, stroganoff ve erişte...

Bardaki gürültü, konuşma ya da kahkahaların arttığını her duyduğunda, kimin geldiğini görmek için kapıyı iterek açtı. Ellie ve Noah Kincaid yardıma gelmişti; Jo ve Nick Fitch geldi. Ardından Paul Haggerty'yi barda, yanakları ve burnu pembeleşmiş, yüzünde kocaman bir gülümseme, elleri ve omuzlarındaki karı fırçalarken buldu. "36'ya kadar sürülmüşsünüz," diye duyurdu. "Bana biraz sıcak kahve ver de

bu sokağın geri kalanını senin için kullanacağım."

Bir süre sonra kafasını bardan içeri uzattığında tanımadığı birkaç adamın gülüşüklerini ve birbirlerine ısındıklarını gördü.

Havaya çıkmadan önce kahve içtik. Sonra Jack ve Preacher geldi, bakım kutularını kamyonu taşıdılar. Neredeyse öğle vakti Denny geldi. Tam içeri girdi.

Mutfakta sırtarak onu soğuk kollarının arasına aldı ve buz gibi burnunu boynuna gömüp yüksek sesle öksürmesine neden oldu. güldü.

Onu serbest bıraktı. "Arabayı kazmaya başlayacağım ve lastiklere zincir takın. Bugün buradan çıkıp güneye gitmeye çalışmamız gerekecek. Bu gece daha fazla hava olacak ve eğer şimdi gitmezsek-"

"Yapamam," dedi hemen. "Çok meşgulüm. Bu insanlar için yemek yapmazsam, kim bilir birlikte yemek yiyecek zamanları olur!"

"İyi olacaklar, tatlım. Sen toparlan, ben de seni toparlanman için daireye götürüyüm."

Telefon çaldı ve otomatik olarak ona uzandı. "Sanırım hava durumuna bir şans vermeliyim," dedi.

Sonra telefonda, "Jack'in" dedi.

"Hey, Becca, ben Jack. Mel'i telefona getirir misin, tatlım?"

"Tabii, bekle." Sallanan kapıya doğru yürüdü. "Mel? Jack telefonda. Sana ihtiyacı var."

Dikkatini tekrar Denny'ye verdi. "Tam olarak planladığımız zamanda yola çıkamayabiliriz, ama bunun bir önemi yok.

Eninde sonunda yola çıktığımız sürece. Değil mi? Ya başka bir yoğun kar yağışı olursa ve Jillian'ın sana ihtiyacı olursa?"

"Onu hallettim. İhtiyacı olursa hazır olmaları için birliklerini çağırdı. Bunu bir düşün Becca, Çünkü Noel'den önce evde olmak istediğini söylemiştin. Noel Arifesi Cuma günü."

"Şükran Günü'nden önce birkaç hediye almıştım ama onlar dışında hiçbir şeyim yok," dedi yüksek sesle düşünerek. "Senin için hiçbir şeyim yok ve bunun özel bir Noel olmasını istiyorum."

Sırıttı. "Olmayacağını mı sanıyorsun? Üzerine fiyonk takmana gerek yok bebeğim."

Sonra Mel'in şöyle dediğini duydu: "Tanrı aşkına, para konusunda endişelenmemeleri gerektiğini bilmeleri gerekirken böyle bir şey olur! Hemen oraya geliyorum." Bir duraklama oldu. "Hayır, gelip beni almanı beklemeyeceğim. Cameron ve ben Hummer'la birlikte geleceğiz. Paige çocuklara göz kulak olur. Isıtıcıyı açmalarını söyle."

"Buharda en kötü olanı bul ve ben de orada olacağım."

Mel telefonu kapattı ve Denny ile Becca'ya baktı. "Thickson'lara gidiyorum. Öksüren, boğazı ağrıyan ve ateşi olan hasta çocukları var. Umarım çok ileri gitmelerine izin vermemişlerdir. uzun."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Becca. "Orası küçük Megan'ın evi."

"Yapamazsın Becca," dedi Denny. "Koltuk değnekleri kullanıyorsun. Eğer bir sorun çıkarsa, mesela Mel karda falan mahsur kalırsa, başımıza bela olursun."

"Muhtemelen haklıdır, Becca," dedi Mel telefon ederken. Cameron Michaels'la hızlıca konuşarak ona Hummer'ı bara çekmesini, böylece Thickson'lara birlikte gidebileceklerini söyledi.

"O zaman beni sen götür," dedi Denny'ye. "Gitmem gerek. Megan'a veda etmeden gidemem zaten. Lütfen?"

"Yola çıkmalıyız..." dedi tekrar.

Becca kilere gitti ve tavuk orbası kutularını çıkardı. Bu, Vaiz'in çocuklar için bulundurduğu bir Şey olmalıydı. Altı teneke kutuyu çalışma masasının üzerine koydu, sonra da bir torbaya aktardı. Poşeti, ocuklara doğru itti.

Denny. "ok geçmeden yola çıkacağız. Her Şey sırayla. Yapacak işlerimiz var."

Becca ocağı ve önceden ısıtılmış fırını kapattı, rendelenmiş patates kasesini buzdolabına koydu ve koltuk değnekleriyle mutfaktan ıktı.

"Denny," dedi omzunun üzerinden. "Haydi!"

orap şapkasını başına geri çekerek onu takip etti. "Evet, efendim!"

Jack telefonu kapattı ve Lorraine'e baktı. "Frank nerede? Gidip ona yardım edelim."

"Bir süre önce kulübeye gitti. Çatıdaki karı temizlemesi ve yakacak odun getirmesi gerektiğini söyledi."

"Hadi yapalım," dedi Jack Vaiz'e. Kapşonlarını yukarı çekip evden dışarı çıktılar, derin karda ayak izlerini takip ederek arka tarafa, terk edilmiş bir mştemilatın yanında bir kulübenin bulunduğu yere gittiler.

Frank bir merdivenin üzerindeydi ve tek koluyla bir kürek kullanarak çürük kulübenin çatısını temizliyordu. Tehlikeli bir Şekilde bir tarafa doğru eğiliyordu. İlerleme son derece yavaştı.

Jack merdivenin dibinde elleri kalçalarında duruyordu. "Frank, dostum, yardım istemeyi öğrenmelisin. Düşüp kalan tek kolunu da kırabilirsin."

"Ne fark eder ki?" diye homurdandı.

"Şey," dedi Vaiz başını kaşıyarak. "Yaklaşık bir..."

Frank onlara baktı. "Zaten kimseye bir faydam dokunmuyor," dedi. "Kar yağmadan önce bu barakayı sağlamlaştırmak için çok uğraştım ve bakın ne kadar ilerledim."

"Bir kola daha ihtiyacın var," dedi

Jack. "Bir bok yok mu?" Frank acı acı güldü.

"Senin protez bir uzuv alman gerekmiyor mu?"

"Bekleme listesi var. Bunu bilmen gerekir. Bana ulaştıklarında artık buna ihtiyacım kalmayacak."

"Nedenmiş o? Büyümeyi mi planlıyorsun?"

"Komik. Götlük yapma."

"Dinle, en yakın iki arkadaşımın yapay bacakları var. Süreçten pek hoşlanmadılar ama bir tanesi artık koşabiliyor. Diğeri, Ricky, sanırım karar verdiğinde o da koşabilecek. Bir kolun daha olsaydı, daha çok iş yapardın. İki kolun olsaydı ve bu kadar zavallı olmasaydın muhtemelen bir iş bulurdun. Şimdi, in o lanet merdivenden. Çatıyı temizleyeceğiz ve Odunları getir. Bütün gün bekleyemem!"

Frank küfretti ama küreği evin çatısında bıraktı. ve aşağı inmeye başladı. "Bu kulübe boktan bir şey ama onsuz yapamam. Aletlerimin yarısını saklıyor ve evde bunun için yer yok."

"Ben karı temizleyeyim," dedi Jack. "Ve Mel'e senin bir kola ihtiyacım var. Belki o sana bir tane bulabilir. Ya da en azından seni listede üst sıralara çıkarır."

"Bunu yapamaz."

"Teknik olarak, muhtemelen yapamaz. Ama çok sinir bozucu biri ve telefon etmeye başladığında insanlar sırf ondan kurtulmak için istediğini yapmaya meyilli oluyorlar." Jack gülümsedi

gururla. Sonra kulübenin kapısını açtı ve içeride etkileyici bir kütük yığınının baktı. "Vay anasını, bunların hepsini sen mi yaptın? Tek elle mi?"

"Biraz zaman aldı," dedi Frank.

Jack başını kaşıdı. "Bütün bunları nasıl yaptın?"

"Biraz zaman aldı," diye tekrarladı.

Jack kendine rağmen güldü. "Frank, eğer zavallı ben tavrını bırakırsan, muhtemelen tam bir sirk gösterisi olursun.

Artık bunu aşalım dostum. Bir kerestecinin kolunu kaybetmesi çok ağır bir durum, ama cidden, orada burada iş var. Aramak için biraz yardım istersen, sana yardım etmekten memnuniyet duyarım.

hissediyorum. O protez kolu aldıktan sonra her şeyde iki kat daha iyi olacaksın."

"Evet. Elbette," diye homurdandı.

Denny ve Becca, Thickson'ların evine giderken daireler çizerek konuştular. Gitmeliydik. Bu acil durum boyunca kalmalıyız. Sonunda geç gideceğiz. Geç gitmek erken gitmekten iyidir... Beklenmedik bir şekilde Becca'nın Kaldığı için tartışmak ve gittiği için Denny.

Hummer'ın hemen yanındaki eve yanaştılar.

Thickson'lar şehrin dışında büyük bir arazide yaşıyorlardı. Küçük bir ev, uzun bir araba yolunun sonundaki büyük bir ağaçlığın içine gömülmüştü.

yeni sürülmüştü. Vaiz'in kamyoneti hâlâ oradaydı, bu da Jack ve Vaiz'in hâlâ orada olduğu anlamına geliyordu.

Denny onu koltuk değnekleriyle birlikte dar verandaya bıraktı ve konserve çorba torbasını almak için geri döndü. İki kez vurdu ve kapıyı açtı. Kapının hemen içinde küçük bir oturma odası/yemek odası/mutfak-bir oda vardı. Hızlı bir bakış Thickson'ların fakir olduğunu gösteriyordu; yerler yara bere içindeki ahşaptı, ipliksi bir halıyla kaplıydı. Gölgesiz lamba, üzeri bezle örtülü bir fiçinin üzerinde duruyordu, aletler çok eskiydi. Mel yerde diz çökmüştü. Küçük, sarkık bir kanepeyi yatak olarak kullanan Megan'ın yanında.

"Çoğunlukla iyiyim," diyordu Mel'e.

"Doktor Michaels kardeşlerinizi kontrol ederken emin olmama izin verin. Ağzını aç ve bakmama izin ver. 'Ahhh' de. Boğazın biraz kırmızı ama korkutucu değil." Sıcaklık sensörünü Megan'ın alnında gezdirdi ve okudu. "Normal. Haklısın - çoğunlukla iyi."

Sonra Megan öksürdü. Sesi bir fokun havlamasına benziyordu. "Bu konuda biraz yardıma ihtiyacın olabilir," dedi Mel.

"Jack nerede?" Denny sordu. Konserve orba torbasını masanın zerine, Jack'in teslim ettiği büyük kutunun yanına koydu.

Mel, "Dışarıda, Frank'e bir konuda yardım ediyor," dedi.

"Gidip bana ihtiyaı olup olmadığına bakayım," dedi Denny ve hemen ortadan kayboldu.

Becca koltuk değneklerinin üzerinde dengede durarak beklerken, Mel Megan'ı kontrol ediyor, göğsünü dinliyor, kulaklarına bakıyordu. Birkaç dakika geçti, sonra Dr. Michaels kafasını oturma odasına soktu. Mel'e, "Sana burada ihtiyaım var," dedi.

Mel yatak odasına girdiğinde Megan Becca'yı fark etti ve küçük yüzü aydınlandı. "Annem seni muhtemelen bir daha gremeyeceğimi söyledi!"

"Hâlâ gitmedim," dedi yaklaşarak. "Nasıl hissediyorsun?"

"oğunlukla iyiyim," dedi. "Ama sanırım küçük çocuklara verdim. Yapmamaya alıştım!"

"Megan, hepiniz aynı anda kapmış olabilirsiniz. Mikropların nereden geldiğini asla bilemezsiniz." Kendini dikkatlice kanepenin kenarına bıraktı. "Hâlâ ksryorsun."

"Eğer ben Mary isem, ksrmeyeceğime söz veriyorum!"

"Hmm," dedi Becca düşünerek. "Mary dışarıda bir ahırda oturuyordu. Muhtemelen ksryordu. Ya da en azından burnunu ekiyordur. Sen ne düşünüyorsun?"

"Olabilir. Gösteriye kalacak mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Eminim o zamana kadar yola ık mış oluruz. Yarın sabah yola çıkmayı planlıyorduk ama hava raporları iyi değil. Bir süre daha mahsur kalabiliriz. gün. Ama Noel'e kadar eve dönüp annem ve babamla birlikte olmayı planlıyorum."

"Ne isterdim biliyor musun?" Megan söyledi. "Keşke burada yaşasaydın."

Becca gülümsedi ve küçük kızın saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum. Sadece ziyarete geldim ama tekrar geleceğim. Söz veriyorum."

"Biliyorum, ama..."

Mel odaya geri geldi. Becca'ya birkaç şişe uzattı. "Ateş için Tylenol, öksürük şurubu yönlendirildi." Sonra eğildi. "Megan, Jeffie ve Stevie'yi röntgen ve ilaç için hastaneye götüreceğiz. Annen de geliyor. Jeremy burada seninle ve babanla birlikte olacak. Muhtemelen küçük çocuklar yarın ya da en geç ertesi gün eve dönmüş olacaklar. İyileşecekler. Bu önlem için. Ateşleri ve tıkanıklıkları kötüleşirse kar fırtınasına yakalanıp burada mahsur kalmalarını istemiyorum. Anladınız mı?"

Megan başını salladı ama gözleri biraz korkmuştu. Becca onun elini sıktı.

"Her şey yoluna girecek. Jack ve herkes, ihtiyacınız olan tüm odun ve yiyeceğe sahip olduğunuzdan tamamen emin olana kadar burada kalacaklar, tamam mı? Annen de küçük çocukların iyi olduğunu haber vermek için seni hastaneden arayacak.

Tamam mı?"

Yine başını salladı.

"Becca, Frank bilgilendirilene kadar çocuklarla takıl. Ona ilaçları ver. Bu küçüklerin ihtiyaçları olanı aldıklarından emin ol. Jeremy'ye ilaç verildiğini ve yatakta kalması gerektiğini söyle. Dört saat içinde daha fazla Tylenol ve öksürük şurubu alacak. Ve eğer yardım edebilirsen havayı solumamaya çalış. Hayır.

hasta çocukları öpmek, ne kadar cazip olursa olsun!"

"Doğru," dedi Becca, tek yapmak istediği Megan'ı kucağına çekip ona sarılmak ve onu rahatlatmaktı.

Mel yatak odasında kayboldu. Birkaç saniye içinde Cameron Michaels battaniyeye sarılı bir çocuk taşıyarak oturma odasına geldi. Hemen arkasından Mel geldi, küçük bir çocuk taşıyordu. Arkalarından Lorraine geldi, ceketinin önü açıktı ve iki doktor çantası taşıyordu. Eğildi ve Megan'ın alnından öptü. "Babana söyle, seni arayacağım. Göğüs röntgeninin sonucunu öğrenir öğrenmez eve gideceğiz. Bunu hatırlayabiliyor musun?"

Megan başını salladı.

"Her şey yoluna girecek Megan," dedi Lorraine. "Dr. Michaels ve Mel ne yapacaklarını çok iyi biliyorlar." "Biliyorum...."

Becca, Lorraine'in hızla kapıdan çıkıp kapıyı kapatmasını izledi.

Tam olarak tanımlayamadığı duygularla doluydu ama bunlardan biri şiddetli bir özlem. Koltuk değneklerini bırakıp yürümek istiyordu; bu çocuklardan birini güvenli bir yere taşımak istiyordu.

Megan'ın elini okşadı. "Biraz çorba getirdim. Senin için ısıtacağım."

On beş

Denny arkasına yaslanıp, Thickson'ların barakasındaki merdivene çıkan Jack'in, Preacher aynı barakadan geri geri çıkarken, kolları yakacak odunla dolu Preacher'ın kafasına bir yığın kar boşaltmasını izledi.

"Hey! Dikkat et!"

"Üzgünüm,
Preach."

Frank Thickson, "Üç kafadar gibi," diye mırıldandı. Vaiz Denny'nin kollarını yakacak odunla doldurdu. "Al bakalım.

Bir işe yara."

"Bana bir yük ver," dedi Frank.

"Madem buradayız ve yardım etmeye hazırız, neden eve dönüp aileyi kontrol etmiyorsunuz? Biz odunlarınızı getiririz."

"İşimin bitirilmesinden hoşlanmıyorum," dedi.

Jack merdivenin üstünden, "Kendine gel," dedi. Sonra da aşçısının kafasına bir yığın kar daha indirdi. Sırıttı. "Üzgünüm, Preach."

"Buraya gel ve odun yap!" Vaiz emretti. "Ben çatıyı temizleyeceğim!"

"Sorun değil dostum," dedi Jack. "Ben hallederim." "Alacaksın!" diye tehdit etti iri adam.

Denny kıkırdadı ve odun yüküyle eve doğru ilerlemeye başladı. Frank onu takip etti ve Denny yavaşladı.

"Söylesene Frank, burada bir sürü arazin var. Hiç bahçen oldu mu?"

"Yaz mevsimi," diye homurdandı.

"Bunu sormamın bir nedeni var. İşimi dışarıda bırakıyorum.

Jilly Farms. Eskiden Hope McCrea'nın yeri idi.

Jillian Matlock çiftçilik yapıyor. Çok ilginç bir iş. Birini arıyor olacaklar-"

"Tek kolu olan biri mi, iki kolu olan biri mi?" diye sordu.

"Jack haklı, kendini aşmalısın. Deniz Piyadeleri ile iki kez kum havuzunda görev yaptım.

Kayıp uzuvları olan talihsiz sayıda adam. Zor olduğunu biliyorum ama ne kadar huysuzsan, yükün de o kadar büyük olur.

olacak. Tek kolunla idare ediyor gibisin ve muhtemelen çok geçmeden bir protez takılacak. En azından Jilly ile konuşabilirsin. En azından deneyebilirsin."

Frank yürümeyi bıraktı. "Denemediğimi mi sanıyorsun?"

Denny durdu. "Deneyip denemediğinden emin olamam. Ama bu kadar kızgın olmasaydın ve yaşadıkların için biraz daha minnettar olsaydın her şeyin çok daha kolay olacağını söyleyebilirim.

kaçırdığınız şeylere kızmak yerine sahip olduğunuz şeylere kızın."

"Oh, öyle mi? Peki ne için minnettar olmam gerekiyor Bay Her Şeyi Bilen?"

Denny iki kaşını da kaldırdı. "Bir bakalım. Çalışan bir beyin, gören gözler, duyan kulaklar, başlangıç olarak iki bacak ve bir kol. Sonra bir eş, dört yakışıklı, akıllı çocuk ve başınızı sokacak bir çatı. Pek çok insan bunlar için sağ kolunu verirdi." Sonra eve doğru yürüdü ve odunları verandaya bıraktı. Başka bir yük almak için geri dönerken Frank'in yanından geçti.

Denny bir ses duydu ve dönüp arkasına baktı. Doktoru gördü.

Michaels ve Mel, küçük çocukları taşıyarak Hummer'a doğru koşuşturuyordu. Eve ve Frank'e doğru geri döndü.

"Burada ne işleri var?" Frank sordu.

Doktor, Frank'e hitap etmeden önce elindeki bohçayı Hummer'ın arkasına kaldırdı. "Sanırım iyi olacaklar Frank, ama hastaneye gitmeleri gerekiyor. İkisi de Röntgen ve antibiyotik tedavisi gerekiyor. Bunun zatürre olmadığından emin olmalıyız. Eğer bu durum göğüslerine yerleştiyse, ki öyle görünüyor, doğru ilaç olmadan burada daha da kötüleşecekler ve başka bir fırtına da yolda."

"Hastane masraflarını karşılayamam!"

"Eğer bunu karşılayamayacak durumdaysanız, yine de tedavi edileceklerdir. Mel, yardım için bazı evrak işlerinde size yardımcı olabilir - bu daha sonra yapılabilir," dedi Cameron.

"Faturaları üzerime yığacaklar, eninde sonunda istediklerini alacaklar. Bu şekilde asla ayaklarımın üzerinde duramayacağım!"

"Frank, bu küçükleri Valley Hastanesi'ne götürmemenin bedelinin bundan çok daha yüksek olabileceğine inanıyorum. İyileşebilmeleri için onlarla ilgilenmeyi amaçlıyorum."

Ardından, başka bir tartışmaya girmeden Cameron Hummer'ın direksiyonuna geçti.

Lorraine Thickson iki doktor çantası taşıyarak kapıdan aceleyle çıktı ve verandayı geçti. "Frank, lütfen Megan ve Jeremy'ye göz kulak ol. Sanırım bu gece çocuklarla kalacağım. Nasıl olduklarını söylemek için seni sonra ararım."

Mel ve küçük çocuklarla birlikte arkaya tırmandı, kapak kapandı ve Hummer geri çekildi. Frank verandanın basamağını tırmanıp eve girdi.

Becca'nın Megan'la içeride olduğunu bilen Denny Başka bir odun yükü fikrinden vazgeçti ve derin karda koşarak eve gitti. Kapıyı açmadan önce botlarındaki karları tekmeledi, tam bu sırada Frank'in öfkeyle, "Lanet olası bir sadakaya ihtiyacım yok!" diye bağırdığını duydu. Bir sesle Kolunu savurarak bakım kutusunu masadan düşürdü ve yiyecekleri yere saçtı. Donmuş hindi iki kez zıpladı; konserve ürünler yuvarlandı.

Becca ocağın başında koltuk değneklerinden destek alıyordu, elinde bir kaşık ve tencerenin dumanı tütüyordu. Gözleri korkudan yuvarlanmıştı. Megan koltukta dimdik oturdu ve "Baba!" diye bağırdı. Sonra ağzını kapattı ve ağlamaya başladı.

Denny eve doğru iki dev adım attı ve Frank'i ceketinin önünden yakalayıp hırlayarak ön kapıdan dışarı çekti. Kapıyı kapattı ve Frank'i kapıya doğru itti. Denny'nin yüzü öfkeden mosmor kesilmişti ve Frank korkmuş olmasa bile biraz

korkmuş görünecek kadar zekiydi.

"Beni dinle, Frank. Dinle! Kızıma bir daha bağıırırsan, yemin ederim pişman olursun! O hiçbir şey ama Kibarlık! Senin zavallı kıcını umursadığından şüpheliyim ama buraya gelmekte ısrar etti çünkü seni seviyor. küçük kız." Frank'in ceketı hâlâ avucunun içindeydi, onu biraz salladı ve tekrar kapıya doğru itti. "O küçük kızın önünde nasıl böyle bir şey yaparsın? O çok seviyor Sen! Öfkeni seni seven kendi çocuğuna mı yönelteceksin? Kim sana güveniyor? O ne düşünecek? Seni çok sinirlendirdiği için o yemeği yemesinin yanlış olacağını mı? O hasta!"

Frank'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Sen kendi işine bak."

"Bu benim işim! Benim kadınıma ve genç masum bir çocuğa düşmanlık edersen, bu benim işim olur! Şimdi, biz Oraya gidiyorum. Yiyecekleri alacağız ve çocuğunuza bağırdığınız için üzgün olduğunuzu söylemenizi istiyorum. Yemek istemiyorsan, umurumda değil. Ama o hasta çocuğa yemek yemesini istediğini söyle. Eğer söylemezsen, tekrar buraya gelir ve tekrar prova yaparız!" Bir an birbirlerine baktılar ve Denny, "Beni duyuyor musun Frank? Çünkü seninle dalga geçmiyorum."

"Duydum."

Denny daha sakın bir sesle, "Kızgın olduğun için etrafındaki tüm dünyaya acı çektirmekle hata ediyorsun. Özellikle de çocuklarınızın yaşadığı

dünyada." Frank yere baktı.

Denny ceketini bıraktı. "İçeri girelim ve barışalım. Sen hatalıydın. Hatalıysan, hatanı telafi edersin. Bu karmaşık bir şey değil." Frank'in girmesi için kapıyı açtı.

Dağınık yiyecekleri toplama işine sessizce devam ettiler. Denny donmuş hindiyi buzdolabına koyup yavaş yavaş çözülmesini beklerken, Frank konserve kutularını teker teker toplayıp fırlattı ve onları kayıp ön kolunun kütüğü ile kolunun arasına sıkıştırdı.

Böylece daha fazla taşıyabilecekti. Bu Denny'nin durup izlemesine neden oldu; adam kesinlikle bazı telafi edici hareketler öğrenmişti! Tavrını biraz düzeltebilirse Muhtemelen iyi olur.

Mutfak yeniden düzene girdiğinde Frank birkaç adım atarak Becca'nın Megan'ın yanına sokulduğu kanepeye gitti.

"Hanımefendi, sinirliliğim için özür dilerim. Şimdiye kadar zor bir kış geçirdik. Megan, tatlım, hadi şu çorbadan biraz içelim."

"Sorun değil baba. İhtiyacım yok." Sonra ağzını kapattı ve öksürdü.

"Hadi bebeğim, biraz istiyorum. Benimle oturur musun?" "Tamam," dedi uysalca. "Küçük çocuklar tuvalete gittiler. hastane, baba."

"Biliyorum tatlım. Doktor çok akıllıca davrandı. Annen orada olacak. Bu gece bizi arayacak." Becca'ya baktı. "Kalıp bizimle çorba içer misin?"

"İsterdim," dedi ayağa kalkıp koltuk değneklerini yerleştirirken. "Ama ben barda biraz yemek yapacağım çünkü Paige ve Preacher herkesin ihtiyacı olan şeyi aldığından emin olmak için dağın dört bir yanına koşturuyorlar.

başka bir büyük fırtına vurmadan önce. Pek iyi bir aşçı değilim ama elimden geleni yapıyorum. Yeterince çorba getirdim, böylece bu gece mutfakta çok fazla uğraşmak istemeseniz bile, siz ve çocuklar bunu içebilirsiniz."

"Çorbanın parasını memnuniyetle öderim," dedi.

Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gerek yok Bay Thickson. Her şey yolunda." Tıbbi tavsiyeye karşı gelerek eğildi ve Megan'ın başını öptü. "İyileşmeni istiyorum, küçük kız!"

Denny ve Becca, Thickson'ların evinin önünde Jack'in kamyonetinde oturmuş, Vaiz ve Jack'in işlerini bitirmesini bekliyorlardı. "Bence en iyisi onların yakasından düşmek," dedi Becca. "Ve umarım Bay Thickson küçük Megan'la arasını düzeltebilir, zavallı sevgilim."

"Ona karşı çok sert davrandım Becca, muhtemelen çok sert davrandım. Kimse kendine acımanın ne kadar güçlü olabileceğini benden daha iyi anlayamaz."

Onun elini tuttu ve sıktı. "İkimiz de uzun bir yol kat ettik."

"Şimdi bir karar vermeliyiz. Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Şu anda gitmek istiyorum ama gitmeyeceğim. Jack'in evine geri döneceğim ve bu gece kürek çeken, çift süren, dağıtım yapan ve yardım eden herkesin karnının doyduğundan emin olacağım.

Hepsi kendilerini bu kasabanın bakımına adıyor ve bana çok iyi davrandılar. En azından bu iyiliğe karşılık verebilirim."

"Yarın dağdan inemeyebiliriz, biliyorsun."

"O zaman ertesi gün ineriz. Ya da bir sonraki. Fark etmez, oraya varırız. Şu anda benim için önemli olan ikimizin de aynı yönde ilerliyor olması."

Jack ve Vaiz son odunları da Thickson'ların verandasına getirdiklerinde, Jack iki bakım malzemesini kutuları Denny ve Becca'ya teslim etti ve onlara teslimat için isim ve adresleri verdi. Çünkü Becca koltuk değneklerine bağlıydı,

Bu kutular taşraya değil, daha ziyade sokakların çoğunun geçilebilir olduğu şehrin kenarına gidiyordu.

Küçük bir evin önünde durdular, sokak numaraları onları tutan çivilerden sarhoş gibi sarkıyordu Rüzgârı dışarıda tutacak kadar güçlü görünmeyen çarpık bir ön kapının yanında. Becca koltuk değnekleriyle mücadele etmek zorunda kalsa da, bu köhne küçük yerde kimin yaşadığını görmeye kararlıydı. Kendi etrafında döndü ve topal ayağını karın üzerinde tutarak tek ayağının üzerinde dikkatlice yere indi. Yürüyüş yolu bir ayaktan biraz daha fazla karla kaplıydı, sokaktakinden daha az. Çünkü büyük ağaçlar koruyucu bir gölgelik oluşturunuyordu. Denny elinde büyük bir kutuyla arkasından gelirken o da dikkatle ön kapıya doğru ilerledi.

Kapıyı açan kadın gençti, belki yirmili yaşlarının başındaydı. Zayıf ve biraz solgundu. Elinde bir Kucağında bebek, omuzlarını ve bebeği örten kaba bir askeri battaniye. Arkasında saklanan ve bacağına asılı olan küçük bir çocuk vardı, belki de iki yaşındaydı.

"Bayan Crane?" Becca sordu.

Kadın saçlarını tek kulağının üzerinden geriye doğru itti. "Ben Nora Crane. Siz kimsiniz?"

"Benim adım Becca Timm. Sana bir Noel hediyesi getirdik. kutu. Bu Denny, istersen senin için mutfağa taşıyabilir."

Utanç dolu bir kahkaha attı ve kenara çekildi ve iki yaşındaki çocuğu da yanına aldı. Yürümeye başlayan çocuk annesinin arkasından baktı, başparmağı ağzındaydı. Becca, Denny'nin içeri girebilmesi için geride durdu ama sonra Becca kapı aralığından içeri adım attı ve kadının kahkahası. Sadece bir odaydı; kırık dökük bir kanepe, iki uyumsuz sandalyesi olan bir masa vardı ve bir ocak olmasına rağmen buzdolabı yoktu.

"Bu eşyaların bazılarını senin için bir yere koymamızı ister misin?" Becca sordu.

"Bırakabilirsin." Sonra sabırsızca bir gözyaşını sildi.

"Sormamın sakıncası yoksa, buzdolabı olmadan yiyecekleri nasıl saklıyorsunuz?"

"Endişelenecek sadece süt var, onu da arka kapının hemen dışında tutuyorum." Gevşek bir omuz silkti.

"Burada çok uzun süre kalacağımızı sanmıyorum."

"Oh. Bebek kaç yaşında?"

"Yaklaşık altı hafta oldu. Bu yemeği kim gönderdi?"

"Kiliseden ve Jack's Bar'dan bir grup insan var. Biri sizin için yolu açabilir mi?"

"Çok da önemli değil," dedi. "Dışarı çıkacağımızı sanmıyorum."

"Nora, birkaç şeye ihtiyacın var mı? Çocuklar için kıyafet? Battaniye?" Etrafına bakındı. "Nasıl tutuyorsun

Sıcak mı?"

"Ara sıra fırını çalıştırıyorum. Bunu kim gönderdiyse teşekkür ettiğimi söyle. Burada olduğumu kimsenin bildiğini sanmıyordum."

"Biri biliyordu. Papaza söyleyeceğim. kazak ve battaniye kullanabilirsin. Belki kışı geçirmenize yardımcı olacak bazı şeyleri nerede bulabileceğimizi biliyordur."

Dudağı hafifçe titredi ve bir kez başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ailen var mı?"

"Artık değil," dedi. "Ben bir..." Biraz gurur bulmaya çalışarak doğruldu. "Artık kimse yok."

"Sanırım yardıma ihtiyacınız olabilir," dedi Becca. "Papaz Kincaid ya da Jack'le konuşacağım, belki biri yardım edebilir."

"Çocuklar için," dedi.

"Kutuda bir konserve açacağı, plastik kaseler, kaşıklar ve birkaç bıçak var."

Tekrar başını salladı.

"Hoşça kal o zaman," dedi Becca. Denny'nin hemen arkasından kapıdan çıktı ve kapının arkasından kapandığını duydu.

Denny Becca'nın önünde durdu, koltuk değneklerini aldı ve belinden hafifçe eğildi. "Haydi, topal," dedi nazikçe.

Kollarını adamın boynuna doladı, ayaklarını kardan kurtarmak için dizlerini büktü ve adam onu sırtına alarak kamyonu götürdü. Oraya vardığında, onu içeri taşımaya yardım etti. Şoför tarafına gitti ve içine atladı.

Yüzü ona dönüktü, solgun ve kederliydi. "Denny," dedi, sesi sadece bir duygu cızırtısıydı.

"Ona yardım getireceğiz," dedi ve kamyonu çalıştırdı. "Görünüşe göre bir sonraki ev sadece birkaç kapı ötede. Benimle buraya geliyor musun?"

"Evet. Evet, yapmalıyım. Bu kasabanın bu kadar fakir olduğunu bilmiyordum!" "Bu kasaba da tüm kasabalar gibi Becca.

Her şeyi. Bazı insanların şansı gerçekten yaver gitmiyor ama yardım edebilecek insanlar yardım ediyor. Bu çok değerli." O

üç evin yanından geçerek aşağı indi. "İşte geldik.

Veranda var, seni verandaya çıkarayım ve kutuyu almak için geri gel."

Becca bu evin daha iyi durumda olduğunu düşündü, yine de biraz boya ve tamirata ihtiyacı olduğu kesindi. Bu kez ev sahibi kapıyı açtığında Becca rahat bir nefes aldı. Gelen yaşlı bir kadındı ve güçlü kuvvetli olmayabilirdi ama zayıf ve hasta görünmüyordu. Şık giyinmişti.

Soğuktan korunmak için omuzlarına bir şal atmıştı. Evi zengin değildi ama bol miktarda sağlam mobilya içeriyordu ve en azından ilk bakışta kapı ve pencerelerin soğuğa karşı iyi bir sızdırmazlığa sahip olduğu görölüyordu. "Bayan Clemens?"

"Evet, merhaba," dedi ve içtenlikle gülümsedi. "Sizi papaz mı gönderdi?"

"Evet, hanımefendi. Sizin için bir kutu şekerlememiz var," dedi Becca. "Mutlu Noeller."

"Teşekkür ederim çocuğum. Onu elinden almaktan mutluluk duyarım.

-Sosyal güvenliğim o kadarını karşılamıyor, özellikle de reçetelerim için! Ama kızım, sokağın aşağısındaki genç kadın için endişeleniyorum! Pastor ona bir şey gönderdi mi?" Denny'nin kutuyla içeri girebilmesi için kenara çekildi.

"Adı ne?" Becca çekingen davrandı. "Kontrol etmekten memnuniyet duyarım."

"Bu Crane. Adını bilmiyorum ama çok kötü durumda!"

Bu ev ile bir önceki ev arasındaki fark şok ediciydi. Bayan Clemens'in mobilyaları eskimiş ve yer yer yıpranmıştı ama ev gibi dokunuşlar da vardı; sandalyelerin kollarına serilmiş örtüler, masa örtüleri, biblolar, biraz yıpranmış ama yine de mükemmel bir şekilde işlevsel olan büyük bir alan halısı.

"Aşağıdaki zavallı kız. Yepyeni bir bebeği olduğunda taşındıklarını gördüm ve kısa bir süre sonra o genç adam bir karavanla taşındı ve her şeyi yanında götürdü. Her şeyi! Mobilyalar, halılar ve hatta buzdolabı. Onunla konuştum, zavallı karısına ne bıraktığını sordum.

ve bana kendi işime bakmamı yoksa üzüleceğimi söyledi." Cık cık etti ve başını salladı. "Utanç verici! Pastor'a ihtiyacı olan genç bir kadın olduğunu söyledim ve onu gördüm

Onun adını yaz. Bir kutu aldığına çok sevindim! Bir kutu aldı, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Becca.

"Çok memnunum! Tüm yıl boyunca Şükran Günü ve Noel kutularını dört gözle bekledim. Ama hindi almış mı?

Çünkü orada geçinecek kadar paraları olduğunu sanmıyorum ve küçük çocuklar var..."

Denny otoriter bir tavırla, "Bunun icabına bakılacak, Bayan Clemens," dedi.

Küçük kadın Denny'nin ön kolunu mengeneyle kavradı. "Bunun hemen halledilmesi gerekiyor," dedi.

ısrarla. "Donarak ölmelerinden korkuyorum. O bebek için endişeleniyorum!"

Denny onun elini okşayarak, "Hemen," diye onayladı. "Hemen."

Kadın rahat bir nefes aldı. Sonra adamın kolunu bıraktı ve okşadı. "Bu iyi," dedi. Sonra arkasını döndü ve bakım kutusunu karıştırmaya başladı. "Dört gözle bekliyorum Bütün yıl buna katlandık," diye tekrarladı. "Dolar artık eskisi kadar uzağa gitmiyor."

Kamyona geri döndüklerinde Becca, "Bu büyük bir sözdü," dedi.

"Bir şeyler ayarlayacak birini bulurum ya da Target'a gitmek için bu kamyonu ödünç alırım. Beslenmeleri ve ısınmaları gerek. Acaba mama ve çocuk bezi var mıdır?"

Becca'nın nefesi kesildi. "Ne kadar kalın kafalıyım? Bunu hiç düşünmemiştim bile!"

"Geçen Noel yardım ettim. Mel, mama ve çocuk bezi ihtiyacını ve hangi kutulara ihtiyaç olduğunu bilen kişiydi. onları da dahil etmeliyiz. Bu konuda konuşulacak kişi o olabilir. Ama çok meşgulse, biz konuşmadan önce dükkana giderim.

daha fazla kar var."

Becca, "Bu gece sıcak ve tok olmalılar, Denny," dedi.
"Sıcak ve dolu olacaklar, tatlım. Söz veriyorum."

Becca saat üçte bara dönmüştü. Denny yanında olduğu halde Nora Crane'den ve onun acil ihtiyaçlarından bahsetti. Paige Valley Hastanesi'ndeki Mel'i aramaya çalıştı ama Mel çağrıya cevap vermiyordu, bu da muhtemelen Virgin River'a dönmekte olduğu anlamına geliyordu.

"Jack kamyonu olmadan bir süre daha idare edebilirse, Fortuna'ya gidip bazı şeyler alabilirim - bebek bezi, mama, Belki bir ısıtıcı. Bu bebek gerçekten çok küçük, Paige. Neye ihtiyacım olacağını yazabilir misin?" Denny sordu.

"Fortuna'ya gitmek zorunda değilsiniz," dedi Paige.
"Klinikte mama ve çocuk bezi var ve burada kasabada bir acil durum dolabımız var - kullanılmış giysiler, battaniyeler, ceketler, bu tür şeyler, ancak sırasında biraz azalma eğilimindedirler.
tatillerde. Şöminesi var mı?" Denny başını salladı.

"Hmm. Belki çocuklardan biri kapı ve pencereler için bir şeyler yapabilir. Paul'u arayacağım.
sızdırmazlık için uygun bir şerit çivileyebilecek ekibinden birini gönderebilir. Bu aşamada, iyi bir koli bandı bile Pencerelerin etrafına yardım et. Ve ona bozulabilecek eşyaları için buzlu bir soğutucu ödünç verebiliriz.
Kışın ortasında arka kapıyı kapatmak. Gidip kazacağım. Dana'nın eski biberonları ve damlatmaz bardakları. Ne var biliyor musun? Eminim barınağa verilmeye hazır kıyafetlerim vardır.

-yürümeye başlayan çocuk ne kadar büyük?"

"Dana'dan biraz daha küçük," dedi Becca. "Ama bu En çok endişelendiğim bebek. O kadının çamaşır yıkayacak durumu yok ve o ev soğuk. Eğer sen güzel ve sıcak tutan herhangi bir bebek kıyafeti vardı..."

"Oh, çok var. Denny, ben bir şeyler toplarken bara göz kulak ol. Peki kadın için?" diye sordu.

Becca omuz silkti. "Elinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kot pantolon giyiyordu ve omuzlarında eski bir asker battaniyesi vardı, onunla kendini ve bebeği örtüyordu."

"Buna izin veremeyiz," dedi Paige ve mutfağa doğru ilerledi.

Becca'nın göğsünde bir memnuniyet hissi büyüdü. Bunun, zor durumdaki bir ikinci sınıf öğrencisiyle geçirdiği başarılı bir güne ne kadar benzediğini düşündü. Talihsiz bir evde bir durak ve onlar için biraz yardım bulma fırsatı...

Neredeyse

Bu küçük kasabaya yaptığı tüm yolculuğun haklı olduğunu hissetti.

Paige'i mutfağa kadar takip etti, bitirmeye hazırdı. yemeğe başlamıştı. Lavabonun bulaşıklarla dolu olduğunu gördü. Paige telefonda Paul Haggerty ile yoksul bir kadının evinin acil onarımı hakkında konuşurken, Becca temizlik işine girmişti. Tezgâha yaslanıp bulaşık makinesini açarak öğle yemeği tabaklarını durulamaya ve yerleştirmeye başladı. Paige'in Paul'e adresi verip teşekkür ettiğini duyunca Becca'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sonra fırını tekrar açtı ve buzdolabında sakladığı her şeyi çıkardı.

Becca'nın büyük bir kalabalık için yemek pişirme deneyimi yoktu ama

Vaiz'in köfte tarifinin kırk kişi için dört somun olduğunu fark etti. Kaynatmak için tencereye daha fazla patates koyarak patates güveci tarifini arttırdı. Bir süzgece donmuş yeşil fasulyeleri doldurdu ve soğuk suyun altında çözdürdü. Dört etli ekmeğe şekil verdiğinde Paige mutfağa geri döndü, kollarında giysiler, havlular ve birkaç battaniye vardı. Gülümsüyordu.

"Sanırım bu işimizi görür, en azından birkaç günlüğüne. Eski bir ısıtıcı da buldum. Uzun zamandır kullanılmamıştı. geri almamız gerekecek. Mel'in mama ve bezleri devralmasını sağlamamız gerekecek tabii. Ve eğer Mel onları alırsa.

Hepsinin aynı anda iyi olduğundan emin olma şansı. Ve

Mel'in elinde yetişkinler için de takviyeler var -Ensure ve benzeri şeyler. Anne için güçlendirici bir şeyler."

"Teşekkür ederim," dedi Becca minnetle.

"Hayır, teşekkür ederim! Aynı anda her yerde olamayız!"

"Paige, bu köfte ne zaman hazır olur?"

sordu.

Paige büyük giysi yığınının üzerinden saatine baktı.

"Hemen yerleştir Becca. Saat beşte erken bir kalabalık için hazır olmalıyız, gerçi bu gece hava koşullarına kimin göğüs gereceğini hayal bile edemiyorum. Geri kalanımız çok daha sonra yemek yiyecek. Servis etmediğimiz şeyleri ısıtıcıda saklayın."

Paige çıkarken Denny mutfağa geldi. "Bir şeye ihtiyacın var mı bebeğim?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum. Ben hallettim."

"Aferin sana. Paul'ün adamlarından biriyle Crane'lerin evine gidip bazı kapı ve pencereleri mühürleyeceğim. Mel için kliniğin kapısına ihtiyacımız olan şey ve adres hakkında bir not yazacağım."

"Kar yağıyor mu?" diye sordu.

"Sadece birazcık. Büyük şeyler muhtemelen daha sonra gelecek."

Ve nedense bu haber onun aptal gibi sırtmasına neden oldu. "Bu seni gülümsetmemeli," dedi Denny.

"Sanırım bir gece daha sıkışıp kaldık."

"Kesinlikle," dedi. "Ve kamyonum her geçen dakika daha da gömülüyor." Gitmek için döndü, ama bir an düşündü ve ona geri döndü, onu kollarının arasına alıp kocaman bir öpücük kondurdu, bir an için nefesini kesti. "Bir gece daha sıkışıp kalmaktan rahatsız değilim," diye fısıldadı, bir parmak eklemine yanağında gezdirerek. "Bu güzel ve yorganın altında sıcak." Ve sonra gitmişti.

Becca telefona gitti ve annesini aradı. "Selam anne. Neler oluyor?"

"İşten çıkıyorum tatlım," dedi. "Hava durumunu izliyordum. Yukarıda durum oldukça ciddi görünüyor."

"Durum ciddi, tamam. Neredeyse kar altında kaldık. Büyük bir fırtınaya hazırlanmakla çok meşguldük. Sen

burada yapılacak her şey hakkında hiçbir fikrim yok. Her şeyden önce, Noel gıda kutularının teslim edilmesi önemliydi - bunlara gerçekten ihtiyacı olan insanlar var ve daha fazla kar yağması bunların dağıtılmasını engelleyebilir. Anne, dağıtımaya yardım ettim ve bu küçük kasabada bazı ihtiyaçların giderilemediğini gördüm.

fark edilmeden." Bebeği ve yürümeye başlayan çocuğu olan genç kadını, kendisi ve küçük Megan için endişelenen yaşlı kadını, kardeşleri hastaneye gitmek zorunda olan ve babası ampütasyonu nedeniyle işsiz olan kadını anlattı.

Annesine o gece bara kim gelirse gelsin yemek yapmaktan bahsetti çünkü aşçı ve karısı üşüyen, acıkan ya da herhangi bir şekilde ihtiyacı olan herkesle ilgilenmekle meşguldü.

"Kırk kişilik köfte mi?" diye sordu annesi. "Tanrım, Becca! Hiç bu kadar kişi için yemek yaptın mı?"

Güldü ve şöyle dedi: "Bunun yarısı için pizza sipariş etmiş olabilirim. Hayır, hiç bu kadar kişiden sorumlu olmamıştım. Mel, Jack ve çocukları muhtemelen bu gece eve gitmek yerine kasabada kalacaklar.

Ebe ve hamileliği ilerlemiş birkaç kadın var ve evinde karda kalma riskini göze alamıyor. Klinik Jack'in evinin karşısında. Ve şu anda arkadaşlarından biri, tüm sokakların karla kaplandığından emin olan inşaatçı, bu gece donarak ölmemeleri için kapı ve pencereleri kapatması için ekibinden birini genç annenin evine gönderdi. Paige onlar için bir ısıtıcı getirmiş, umarım işe yarar. Sanırım bütün gece onlar için endişeleneceğim."

"Bu sabah ilk iş olarak oradan çıkmalıymışsınız gibi görünüyor!" Beverly Timm söyledi.

"Anne, yapamazdım," dedi Becca. "Sadece... hayal bile edemezsin... Anne, yardım etmek için burada olduğuma çok sevindim. Bu biraz selde kum torbası yapmak ya da yangını söndürmek gibi bir şey!"

"Öyle mi?" Beverly sordu. "Bu kadar ciddi mi?"

"En azından bu kadar ciddi! Bunun bir parçası olmak zorundaydım." "Bu küçük kasaba seni büyülüyor mu?"

Becca güldü. "Kendimi aksiyona çok kaptırdım." "Noel için eve döndüğün sürece..."

"Oh, ben-" Durdu. Sesi takıldı. "Noel'de evde olacağıma eminim," dedi ama bunu çok yumuşak bir şekilde söyledi. Ve ekleyemediği şey şuydu: Ama ev San Diego'da olmayabilir.

On altı

Becca yoluna çıkan koltuk değneklerine lanet okudu! Yaslanabileceği tezgahlar sayesinde mutfakta gayet iyi idare edebiliyordu ama servis yapamıyor ya da masaları toplayamıyordu. Hareket etmeyi çok istiyordu! Neyse ki Denny saat beşte bara dönmüştü ve yardım edebilirdi. Ağır köfte tepsilerini çıkardı ve sıcak patates güveçlerini iş istasyonunda. Becca fasulyeleri halledebildi ve akşam yemeği ekmeklerini ısıtabildi - kendini pısırik gibi hissetti.

Kalın, girdaplı bir kar ciddi bir şekilde yağmaya başladı. Saat beşte barda sadece birkaç kişi vardı ve o birkaç tabak hazırladığında Denny onları dağıttı. Ayrıca ateşi yaktı, içecek ve kakao servisi yaptı ve sokağı aydınlatmak için Noel ağacının ışıklarını yaktı. tatil dekorasyonu sağlamak için. Paige'in küçük çocukların yemeklerini yemelerini sağlamasına ve kirli bulaşıkları temizlemesine yardım etti.

Tabii ki saat beşte hava kararmıştı ve Becca diğer arkadaşları için endişelenmeye başladı. Vaiz ve Jack dönmemişti; Mel de rapor vermemişti. Noah ve Ellie Kincaid kutuları teslim edildikten sonra uğradılar. Paige'e "Kilisenin kilidi açık olacak," dedi. "Her zaman öyledir ama sığınacak bir yere ihtiyacı olan varsa, kilise müsait. Ellie bodruma birkaç battaniye koydu ve tam teşekküllü bir mutfak var."

Rüzgâr hızlandı ve dışarıda gerçekten uğuldamaya başladı.

Denny genç annelerinin onu bulduklarından çok daha iyi durumda olduğuna yemin ediyordu ama Becca Megan'ın ailesi için endişeleniyordu.

Mel bara döndüğünde saat yediydi ve hemen arkasından Jack ve Preacher geldi. Hava ile birlikte

Başka kimse dışarıda değildi ama bardaki gürültü onların varlığıyla arttı. Her ne kadar hepsi Soğuk ve pembe yanaklı, şapkalarına ve omuzlarına kar taneleri yapışmış Mel hemen iki yaşındaki Emma'ya sarıldı, Jack David'i havaya fırlatarak çığlık atmasını sağladı ve Vaiz soğuk ellerini Paige'in sırtında gezdirerek onun itirazlarından zevk aldı.

"Bize birkaç shot hazırla Paige," dedi Jack. "Jack Frost'un bile bu gece bizi tekrar dışarı sürükleyeceğini sanmıyorum!"

Mel, "Biri doğum yapmadığı sürece," dedi.

"Bunun için Noel Baba'ya ve onun sekiz ren geyiğine ihtiyacın olacak," dedi Vaiz ona.

"Herkes güvende mi?" Becca sordu. "Hepsi içeride mi?"

"En azından bizim bildiğimiz herkes," dedi Jack.

"Peki ya dışarıda Bayan Crane gibi başkaları da varsa?" diye sordu.

Jack şüphesiz onun endişesini gördü ve bir kolunu omuzlarına doladı. "Burası küçük bir kasaba, tatlım. Böyle birinin yanımızdan geçip gitmesi pek sık olmaz. Olur ama sık değil.

Buradaki insanlar çok meraklı."

Ona yaslandı. "Dostum, çok yıprandım!" "Çok çalıştın, değil mi?"

"Herkes için endişelenmekten bitap düştüm! Peki ya Thicksonlar?"

"Yarın yollar açılır açılmaz Cameron, Lorraine ve küçük oğlanları okuldan eve götürecek.

hastanede," dedi Mel. "Şu anda hastanede viziteye çıkıyor. Sabah erkenden oraya gidebiliyor ve çocuklar bronşit ve çirkin hastalıklarına rağmen oldukça iyi durumdalar. boğazlar."

"Peki ya Megan ve Jeremy ile evde olan Bay Thickson?" diye sordu. "Tam bir ruh hali içindeydi."

"Her şeyden çok palavra sıkıyor," dedi Jack. "Çocuklarını seviyor. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, onu arayıp kontrol edeceğim."

Geniş, yalvaran gözlerle ona baktı. "Lütfen?" "Elbette," dedi adam ve mutfağa doğru yöneldi.

Denny, Jack'in bıraktığı boşluğu çabucak doldurdu, kolunu ona doladı. "Hadi tatlım. Bence oturmalı, ayaklarını uzatmalı ve biraz nefes almalısın."

"Yapamam!" dedi. "Kırk kişilik köfte yaptım!"

Ortalık birden sessizleşti. Sonunda Vaiz, "Kırk mı?" dedi.

"Tarifinde öyle yazıyordu."

"Hmm. Jack ne yiyecek?"

Becca sadece inledi ve etrafındaki herkes kıkırdarak eğlenirken kendini bir sandalyeye bıraktı.

Jack mutfaktan bara dönerken, "Thickson'larda herkes iyi," dedi. "Megan kendini toparlıyor ve Jeremy'nin ateşi düştü. Bir şeylerin koktuğu kesin.

o mutfakta iyi. Orada ne yapıyorsun Paige?" "Ben değil," dedi, istenen şişeleri indirirken.

Jack ve Preacher tarafından. "Becca köfte yaptı. Bütün gün meşguldüm!"

"Teşekkür ederim Becca," dedi Jack. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum!"

"Henüz tadına bakmadın," diye uyardı yorgun bir şekilde.

"Tadı inek köftesi gibi olsa da anlamam," dedi Preacher, kemiklerini ısıtmak için bir kadeh içerek. "Yarı donmuş yarı ölüyüm."

Denny barın arkasına geçti ve Becca'nın eline kısa bir konyak sürahisi tutuşturdu. Sonra da bardaki herkes maceralarını anlatırken ona iyice yaklaştı. Jack ve Vaiz kürekle tarla sürmüş, kesmiş, istiflemiş, kütük taşımış, hayvanları toplamış, yaşlı kadınları ve yaşlı adamları taşımış, portatif kapalı tuvaletleri boşaltmışlardı, çatılardaki karları temizledim, bir arabayı hendekten çıkardım, bir aküyü takviye ettim...

Jack, "Vaiz neredeyse bir müştemilattaki koltuğa yapışacaktı," diye rapor verince tüm grup kahkahalara boğuldu.

"Jack merdiveni elinden kaçırınca bir verandanın tepesinden kurtarılmak zorunda kaldı," dedi Vaiz. "Aklımdan geçti

onu orada bıraktım. Bütün gün başıma bela oldu." "Mel, zor bir gün mü geçirdin?" Paige sordu.

"Hayır," dedi. "İki bronşit, bir strep, bir yanlış doğum -en azından şu ana kadar yanlış- ve biraz evde sağlık Hemşirelik." Becca'ya baktı ve gülümsedi. "Bulduğun kadın ve çocukların durumu iyi Becca. Bebek Tamamen sağlıklılar. İhtiyaçları giderildi, sıcak ve güvendeler ve birkaç gün içinde onları kontrol edeceğim. Teşekkür ederim."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece Denny ile birlikte kutuyu teslim etmeye gittim."

"Size çok minnettar olduğumu söylememi istedi," diye ekledi Mel.

"Önemli bir şey değildi," dedi küçük bir utangaçlık kriziyle. Sonra iç çekti. "Oh, Tanrım, çok rahatladım!"

"Şu köfteden biraz almanın zamanı geldi!" Vaiz neredeyse kükrüyordu.

Ve böylece insanlar kendi tabaklarını servis etmek için mutfağa yönelmeye başladı. Denny grubu takip etti. Becca sadece bir nefes verdi ve olduğu yerde kalarak bir yudum Brendi. Çok yorulmuştu. Kısa süre içinde Paige çocuklar için bir tepsi kurabiye ve süt getirirken, yetişkinler de yemek dolu tabaklarıyla bara döndüler. Denny iki tane getirdi; biri ona, biri de kendisine.

Yemeğe daldıklarında, onun çalışmasını övdüler ve yemeğin lezzetli olduğunu söylediler. Bir sürü "oohing" ve "aahing" ve dudak şapırdatma.

Becca Denny'nin omzuna yaslandı ve "Anlıyorum o."

"Ha?"

"Anlıyorum," diye tekrarladı usulca. "Nasıl hissettiğini. Nasıl hissettiğini

takımın bir parçası olmak. Gerçekten bir takım olduğunuzu nasıl anlarsınız?

Gerekli. Gerekliydi. Anlıyorum." Ona gülümsedi. "Bunu sevdim."

Becca gecenin bittiğini görmekten nefret eder gibiydi. Sheridan'lar ve Middleton'lar bir pijama partisi vereceklerdi. Çocukları Vaiz'in evinde yatırmışlardı ve hepsi bardaki sıcak ateşin tadını çıkarıyor, kasabadan, arkadaşlarından, arkadaş olmayan insanlardan konuşuyorlardı... Saat henüz dokuz olmamıştı ama Denny, "Eğer geri döneceksek gitsek iyi olur."

"Yürüme," dedi Jack. "Kamyonu al."

"Korkarım arabayı sokağın ortasına park etmek zorunda kalacağım."

"Fark etmez," dedi Jack omuz silkerek. "Ben Paul'ü arayana kadar Virgin River kar küreme araçları gelmeyecek. Ama git. Yorgunum ve kar daha da şiddetlenebilir. Gideksen şimdi git. Seni çıkarmak için botlarımı geri giymeyeceğim."

"Pekâlâ, ihtiyar," dedi Denny. Cebinden Jack'in anahtarlarını çıkardı.

"Bekle," dedi Paige. "Sabah ne bulacağımızı bilemeyiz. Sana küçük bir bakım paketi hazırlayacağım. Kahvaltı için buraya gelmek istemezsen diye. Geyik eti salamı, peynir, kraker ve bisküvi ile idare edebilir misin?"

"İçine biraz fıstık ezmesi atar mısın?"

Paige başıyla onayladı ve mutfağa koştu. Saniyeler gibi kısa bir süre içinde, eve götürmeleri için büyük bir çantayla geri döndü.

Becca'nın ceketini giymesine yardım ettikten ve koltuk değneklerini ondan aldıktan sonra, Becca'nın sırtına tırmanabilmesi için çömeldi.

Kamyona bindiğinde, "Hiçbir şey göremiyorum." dedi.

"Korkunç, değil mi? Ben de zar zor görebiliyorum," dedi.

O da

araba yolu olduğuna inandığı yere döndü ve yavaşça telaşın içine doğru ilerledi. Bir gümbürtüyle durdu. "İşte. Şunu gördün mü? Bu Nissan'dı."

"Tanrım, umarım Jack'in kamyonuna zarar vermemişsindir!" "Becca, Jack'in kamyonuna zarar vermedim. Nissan'a zarar verdim!"

"Oh," dedi gülerek. "Merdivenleri nasıl çıkacağız?"

"Yavaşça. Çok, çok yavaş."

Ona doğru geldi, onu merdivenlerden yukarı taşıdı, Onu tek ayağı üzerinde daireye bıraktı ve koltuk değneklerini almak için geri döndü. Kısa bir süre sonra elinde koltuk değnekleriyle geri döndü. Koltuk değneklerini duvara yasladı, kapüşonunu geriye itti ve ışıltılı gözlerle ona baktı.

"Denny?" diye sordu başını eğerek.

Ağzının bir tarafı kalktı. Sonra ona saldırdı ve belinden yakaladı. Kadın ciyakladı ve kendini yatağın üzerinde onun altına sıkıştırdı. Ellerini başının üzerinde tuttu ve yakıcı bir öpücükle ağzını kapattı. Niyeti zaten belliydi, kot pantolonunun fermuarını zorluyor, onu itiyordu. Dudaklarını zorlukla da olsa serbest bıraktı. "Kar fırtınasını nasıl geçireceğimize dair bazı fikirlerim var."

"Oh?" diye sordu.

"Başlangıç olarak, çıplak. Sonra senin en sevdiğin şeyleri yaptıktan sonra, benim en sevdiğim şeyleri yapmalıyız. Sonra yeni şeyler. Sonra hiç düşünmediğimiz ama hayal edebileceğimiz şeyler. Sonra eğer ölmediysem, baştan başlayabiliriz. Çıplak vücudunun her santimini tadarak başlamaya ne dersin..."

"Yorulmadın mı?" diye sordu ona.

"Sertleştim," diye küçük bir kalça hareketiyle ona işaret etti. "Ve açım. Senin vücudun için..."

Evet, istediği buydu, diye düşündü. Erkeğini geri istiyordu; ona doyamayan erkeğini. Onu her zaman ilk sıraya koyan adam.

"Benim başka bir fikrim var," dedi. "Bunu kar fırtınaları için ayırmayalım. Hayatımızın geri kalanında düzenli olarak böyle geceler geçirmeyi planlayalım. Nasıl olur?"

"Bu işe yarayacak," dedi ve adamın dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Kar Salı gününün büyük bölümünde devam etti ve bir metre daha yağdı. Paul yine kar küremiş ve caddelerde beş-altı metrelik banketler bırakmıştı. Denny, Jack ve Preacher'a katılarak insanların kazıp arabalarını çıkarmalarına yardım etti.

ve kamyonlar yola çıktı, malzeme taşıdı. Becca günün büyük bölümünü Paige'e mutfakta yardım ederek geçirdi; ekmek ve turta pişirdiler ve akşam yemeği için doyurucu bir güveç hazırladılar.

Sheridan'lar Çarşamba sabahı daha fazla kar yağacağı tahmin edildiği için kasabada bir gece daha geçirdiler. Perşembe günü hava açık olacaktı.

Denny Becca'ya, "Perşembe günü erkenden yola çıkarsak akşama San Diego'da olabiliriz," dedi. "Cuma günü Noel arifesine yetişiriz."

"Tek yapmam gereken bavulumu kapatmak," dedi Becca. "Hazırlanmana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Hazır olduğum kadar iyiyim," dedi.

Garajın üstündeki küçük odalarına kapanmadıkları zamanlarda, hava durumuna rağmen her zaman birkaç kişinin olduğu Jack'in yerindeydiler. Burası kasabanın toplanma yeri ve en son bilgileri almak için en iyi yerdi.

Çarşamba gecesi Becca ve Denny bir veda yemeği daha yiyorlardı. Onun hesabına göre bu üçüncü yemekleriydi. Becca barda oturmuş Jack'le konuşurken Denny, Jack'in kamyonetine gaz dolduruyordu.

"Yarın her şey netleşecek," dedi Becca Jack'e. "Hayatını geri alacaksın."

Başını salladı. "Pek sayılmaz. Ailem yarın gelecek. Ayrıca etrafta dolaşıp insanları kontrol edeceğiz. Şanslıyız, güç kaybı yok. Herkesin iyi olduğunu göreceğimizi sanıyorum. Bahardan önce daha fazla kar yağabilir. Bu kış çok fazla yağdı. Bu ne demek biliyor musunuz? İlkbaharda kar yığınları eridiğinde sel felaketleri yaşayabiliriz."

"Burada mı? Şehirde mi?"

"Virgin Nehri bu yükseklikte olduğu için genellikle çok kötü zamanlar geçirmez. Ancak etrafta bazı bölgelerde

sorunlar var. Ama dağdan aşağı inmek zor olabilir. Birkaç yıl önce Grace Valley'deki dostlarımız neredeyse yok olmak üzereydi. Elimizden geldiğince yardım ettik."

"Elinizden geldiğince her zaman yardım ediyorsunuz," dedi. "Denny'nin buraya neden bu kadar bağlandığını anlayabiliyorum."

Jack birden ciddileşti. "Becca, umarım Denny'nin ayrılma kararını, seninle birlikte bir hayat ve aile kurabileceği bir yere gitmesini desteklediğimi biliyorsundur."

"Biliyorum," dedi. "Bunu takdir ediyorum. Yarın nereye gideceksin? İnsanları kontrol etmeye mi?"

Bir an için düşündü. "Mel, Thickson'lara gidip çocukları kontrol edecek. Genç anneyi kontrol edecek. Noah yaşlı cemaatinden bazılarıyla ilgilenecek. Ben ve Vaiz, bu işlerden biz sorumluyuz.

uzak bölgelerde. Sırtta ve yukarıda insanlar var.

Dağda kazmak için yardıma ihtiyacı olan bir yol var. Tanrı'ya şükür kimse patikaya çıkıp kaybolmadı!"

"Böyle bir şey oldu mu?" diye sordu daha dik oturarak. "Güzel havalarda oldu! Burası öyle bir yer değil.

nereye gittiğinizi bilmiyorsanız dolaşın. Becca, Virgin River'ın yarısını bile görmedin."

Güldü. "Burayı özleyeceğim."

"Ve burası seni özleyecek. Sen büyük, bir-bacaklı yardım." Kadın ona sadece güldü. "Cidden," dedi. "Müthiş köfte ve patates. Ve uzun bir süre boyunca harika köfteli sandviçler olacak!"

"Teşekkürler. Bar ve ızgara mutfağında bir geleceğim olmasa da.... ayrılmakta biraz zorlanıyorum."

"Öyle mi?"

Omuz silkti. "Birkaç hafta önce böyle iyi insanlarla tanıştığım için kendimi çok şanslı hissediyordum. Şimdiyse sizin uzun zamandır sahip olduğum en yakın arkadaşlar olduğunuzu hissediyorum."

Güldü. "Burada böyle şeyler oluyor. Bir amaç için bir araya geldiğimizde çok kolay kaynaşıyoruz. Büyük bir kar fırtınası bir sebeptir."

"Ölümüne korkmuştum," dedi ama gülümsemesi çok büyüktü. "Çok eğlendim."

Jack durdu. "Şunu doğru anlamama izin ver..."

"Evet, ölümüne korkuyorum ve eğleniyorum. Bu bir çeşit kalıp. Ben hep böyleydim. Annem her zaman kolay şeyleri sevmediğimi söylerdi. O yüzyılın annesi, bilirsin- mükemmel bir ev yönetti. Her şey her zaman istikrarlı, güvenli ve mükemmeldi. Yani, o öyle bir anne değildi. insanlar hakkında kötü anne romanları yazıyor- o gerçekten harika. Peki benim her zaman neye ihtiyacım vardı? Uçaklardan atlamaya, en büyük dalgalarda sörf yapmaya ya da at sırtında varil yarışı yapmaya ihtiyacım vardı. Acelesi olan her şeye."

Büyük ölçüde sırtıttı. "Benim karım da aynı," dedi. "Mel uzun zamandır adrenalin bağımlısı. On yılını şehir merkezindeki bir acil serviste geçirdi. heyecansız."

"Anladım." Becca güldü. "Yine de savaşa giden Denny'ydi. Hem de iki kez."

"Tamamen farklı," dedi Jack. "O eğitilmiş bir denizci. Savaş aramıyor, karşılık veriyor. Sen ve karım? Sınırları seviyorsunuz."

Mutlu bir şekilde güldü. Çok iyi anlaşıldığını hissetti. "Mel şimdi öyle görünmüyor," dedi.

"Sonsuza kadar böyle kalacak. Bu kasabanın sağlığını elinde tutuyor, çok büyük bir iş. Ona güveniyorlar. Tamamen. İyi bir doktorumuz var, ancak Mel hala bebeklerin çoğunu bazen olumsuz koşullar altında doğuruyor, Mali yardım almak, hibe yazmak, aklınıza ne gelirse. Biz evlenmeden önce, bir ot yetiştiricisinin büyük tıbbi sorunları olan bir kadını teslim etmesi için onu bir yetiştirme alanına götürmesine izin verdi. I

Daha sonra onu silah zoruyla kaçırdığını öğrendim. Neredeyse aklımı kaybediyordum... Üzgünüm.

"Sorun değil," dedi. "O mu yaptı? Bunu o mu yaptı?"

Ciddileşti. "Bu akıllıca değildi -adrenalin bağımlısı ya da değil."

"Elbette," dedi. "Akıllıca değil."

Rahatlamıştı. "Mesele şu ki, buradaki hayat iki aşırı uç arasında dengeli görünüyor. Sakin ve zorlu. Bu yüzden birbirimize bağlıyız. İşin özüne indiğinizde, tek seçenek bu. Neyse ki çoğu zaman sakin ve güzel. Burası aynı zamanda bir sınırdır."

"Denny bir konuda haklı, burası bir aile kurmak için iyi bir yer olabilir. Burada bir işimin olmaması çok kötü."

"Şu iş meselesi mi? Bunu gerçekleştirebilirim," dedi.

Bir dirseğini bara yasladı. "Peki bunu nasıl yapacaksın? Başka bir aşçıya ya da garsona ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

"Bir okul. Bir okul istiyorduk. En azından küçük çocuklar için."

"Beni kışkırtma," dedi.

Kısa bir süreliğine ondan uzaklaştı, sadece hoşuna gittiği anlaşılan beyaz şaraptan bir bardak dolduracak kadar. Kadehi onun önüne koydu. "Seni baştan çıkarmak işe yarar mı?"

"Ha ha. Sizin bir okulunuz yok mu?"

"Birkaç hafta içinde bir tane alabilirim. Hatırla benim Arkadaşın Paul mu? Hiç vakit kaybetmeden prefabrik modüler bir bina yapılabilir. İnşaat onu aşağılayabilir - işiyle gurur duyar ve asla köşeleri kesmez. Ancak fiyat ve hız bu kasabanın ihtiyaçlarına tam olarak uyacaktır."

"Nereye koyacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Muhtemelen caddenin aşağısında - kasabanın en kalabalık kısmı ile Noah'ın evi arasında çok fazla boş arazi var. Bu konuda kilisenin bodrumunun çoğunlukla müsait olduğunu düşünüyorum. Ama kasabada bir ilkokul olmalı."

"Buraya kaç öğretmen çekmeyi planlıyorsun?" diye sordu şarabını yudumlarken.

"Ben bir tane düşünüyordum. Bir öğretmen. Ve muhtemelen öğretmenin yardımcıları. Başlangıç olarak, küçük çocuklar vadiye giden otobüse binmek zorunda kalmasa iyi olurdu. Tüm bunları topladığınızda anaokulu, birinci, ikinci ve üçüncü sınıflar, o kadar da çok değil..."

"Ah, dur," dedi şarabını bırakıp kulaklarını kapatarak.
Bir elini kızın kulağından çekti. "Olabilir."

Onun gözlerinin içine baktı. Sertçe. "Ailem San Diego'da!"

"Onlardan bir aydır uzaksın, biliyorum," dedi Jack.
"Muhtemelen daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışsınızdır."

Ama elbette vardı. "Üniversite," dedi. "Ama üniversite L.A. ve ben neredeyse her hafta sonu eve giderdik." En azından Denny'yi görebildiği zamanlar. Denny Irak'tayken, o da o da ayda bir kez.

"Şu anda onları çok özleyorsun olmalısın. Koca bir aydan sonra."

Oh, ne aydı ama! Hayatının aşkıyla yeniden bir araya geldiği güzel bir ay. Hayal bile edemeyeceği kadar güzel. "İ San Diego'da güzel, mobilyalı, iki yatak odalı bir dairem var," dedi. "Denny'nin garajın üzerinde bir odası var."

"Çok kolay," dedi.

"Yapma!" diye uyardı.

"Rick Sutter'ın evi bu blokta. İki yatak odası var. Küçük ve sevimli. Boş. Birkaç yıl içinde buraya dönebilir. Umarım öyle olur. O burada büyüdü. Şu anda Oregon'da bir üniversitede okuyor ve büyükannesi orada bir huzurevinde kalıyor, bu yüzden onu sık sık ziyaret edebiliyor. Ama hiç konuşmadı. Sanırım geri dönmeyi umuyor. Sonunda Paul'le birlikte çalışmaya başlayabilir." Kendine bir fincan kahve doldurdu. "Çocuklar buna bayılır. Senin gibi bir öğretmene sahip olmak. Şu anda, bunu karşılayabilecek insanlar

Özel anaokulu için çocuklarını ta vadiye kadar arabayla getiriyorlar. Biz de onlardan birine sahip olmalıyız. Bir düzineden fazla anaokulu öğrencisi olmasa bile. Mel, çocukların

bunu kaçıranlar dezavantajlıdır."

"Bence sen hayatımda tanıdığım en sinsi adamsın," dedi.

"Evet, bana da bir iki kez öyle söylendi. Ama senin planların var. Bu sadece bir düşünceydi. Ben daha iyi biliyorum," dedi. "Çok Yardım etmek için harcadığın onca zamandan sonra yarışmayı kaçırmaman kötü oldu."

Ha! Yarışma sadece bir şeydi! Onun için çok daha heyecan verici başka şeyler de vardı. Günlerini öğrenmeyi yeni öğrenen çocuklarla geçirmek. Hayal güçlerini ortaya koyan sanat projeleri yapmalarına yardımcı olmak. Eğlenceli ve komik öğrenme oyunlarına sahip olmak. Ve saha gezileri - saha gezilerine bayılırdı! Çocuklarının ebeveynleri

Her zaman canlarını kurtarmak için kaçarlar ve refakatçi olmamak için yatakların altına saklanırlardı ve Becca okul gezilerini severdi.

"Bunu yapamazsın," dedi Jack'e. "Tüm okulun sertifikalandırılması gerekiyor. Finansman bulmanın tek yolu bu. Bir okul yönetim kuruluna ihtiyacınız var. Bir Okul Aile Birliği kurmanız gerekir."

"Hey, eğer bu köhne, günahkâr kasabadan bir grup kilise papazını çıkarabilirsek, bir okul yönetim kurulunu ve okul aile birliğini de yönetebiliriz." Sırıttı.

Bir grup adam bara geldi, hepsi pembe yanaklı ve gülüyordu. Jack izin isteyip onlara birkaç içki hazırladı, son haberleri özömsedi ve Becca'yı düşünmesi için yalnız bıraktı. Jack dönene kadar Becca'nın on dakikası vardı. Önündeki barı sildi.

Bir an için onu inceledi. Sonra dedi ki, "Eğer çılgın fikirler ortaya atarak şehirdeki son geceni mahvettiysen özür dilemek zorundayım."

Kristal mavisini gözlerini ona çevirdi. "Biraz annemi özölüyorum," dedi. "Buraya gelmemi pek desteklemiyordu." Omuz silktili. "Sonuncusu gibi değildi dediğim gibi. Bir çeşit plan yapıyordum...."

Adam ona sahte bir şok ifadesi takındı. "Yok artık." Gülömsedi. "Gerçekten neye yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

içine. Büyük bir kumardı. Ne de olsa Denny kendini adamış olabilirdi." Bir omzunu yarı omuz silkerek kaldırdı. "Bu onun

Rich'e söyleyeceği türden bir şey değil."

"Senin için iŖe yaradı Becca. Buna sevindim."

"TeŖekkürler. O gerçekten özel bir adam."

"Sen özel bir genç kadınsın." Bara yaslandı. "Bana bir Ŗey söyle. Denny'nin yanı sıra, Ŗimdi senin zamanın sonuna kadar köle, gerçekten ne istiyorsun? Büyük hayalin nedir?"

Tekrar omuz silkti. Ŗarap kadehine bakarak, "Bu tamamen delilik," dedi.

"Hadi," diye ısrar etti. "Bana bırak."

Yukarı baktı. Sakin bir nefes aldı. "Küçük bir kızken, o kadar harika birkaç öğretmenim vardı ki, bazen onları ablam, teyzem ya da hatta annem gibi görmeyi severdim. Bir keresinde onlardan birini yemeğe davet etmiŖtik - Bayan Tindle. Genç ve tatlıydı.

bana okulu sevdirdi. Sonra Bayan Dallas vardı - korkunç bir öğretmenin beni travmatize etmesinden sonra okulu tekrar sevmeme yardımcı oldu. Ortaokulda bir öğretmenim vardı, Mr.

Hutchins... O adamı severdim. Matematik dersinde çok zorlandım ama o yine de kendimi zeki hissetmemi sağladı. Çok komikti, çok sabırlıydı, çocuklarının her biri için oradaydı."

Gözlerini kırptırdı. "Ben de bunu istiyorum. Bazı çocuklar için o öğretmen olmak istiyorum. Yirmi beŖ yaŖındaki ya da kırk yaŖındaki bir çocuğun 'Bayan Timm'i asla unutmayacağım, o olmasaydı muhtemelen hiçbir yerde olamazdım' demesini istiyorum."

Büyük patisiyle onun elini kapattı. "İçimde seninle ilgili bir his var Becca. İçimden bir ses senin zaten o öğretmen olduğunu söylüyor."

Gölümsedi. Sonra da "Ŗu prefabrik modüler okul konusunda ciddi misin?" dedi.

Başını salladı. "Kalp krizi gibi."

"Sanırım Noel planlarımı tamamen mahvetmiŖ olabilirsin...."

On yedi

Becca, Middleton'ların evinde biraz yalnız kalmak için yalvardı.

annesini aramak için eve gitti. "Haklıydın," dedi Becca. "Buraya gelerek büyük bir risk aldım."

"Ah, tatlım," dedi Beverly. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. Ne oldu?"

"Olan şu ki, tamamen aşık oldum. Denny'ye tabii ki, ama çocuklara da. Barmene ve karısına. Kasabaya. Denny burada yaşamak istiyor ve..." Bir nefes aldı. "Ve bir iş teklifi aldım. Jack benim için bir okul binası inşa etmeyi teklif etti. Böylece küçük çocuklara öğretmenlik yapabilirim."

Beverly, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Ben tamamen ciddiylim."

"O zaman neden sesin kötü geliyor?"

"Tek bir sorun var. En iyi arkadaşlarımdan birinden çok uzakta." Gözleri yaşlarla bulanıklaşırken bile boğazının düğümlendiğini hissetti. "Çok sık aynı fikirde olmuyoruz anne ama günün sonunda sen hep benim yanımdasın."

"Ah, Becca," dedi Beverly. "En iyi arkadaşlar asla birbirlerinden çok uzakta olmazlar. İş kulağa harika geliyor ama asıl bilmek istediğim, Denny konusunda doğru kararı verdin mi?"

"Oh, evet. O çok özlediğim adam, çok uzun zaman önce, ben buna hazır olmadan önce aşık olduğum adam. O buna hazır olmadan önce. Keşke onu burada, bu kasabanın insanlarıyla birlikte görebilseydiniz. Arkadaşlarına çok iyi bakıyor. Tanımadığı insanlara bile bakıyor. Ve., Anne, bana çok iyi bakıyor. Burası onun başına gelen en iyi şey olsa da.

geri döneceğini söylerken bir saniye bile tereddüt etmedi.

San Diego'ya benimle olmak için. Beni mutlu edecek her şeyi yapardı. Onu çok seviyorum. Anne, bu doğru. Denny ile tamamen doğru. Onunla evleneceğim."

Beverly, "Lütfen, lütfen acele etmeyin," diye yalvardı. "En azından

Kendine düşünmek için zaman ver, emin olmak için. Ayrıca, ben gelinin annesi olmak istiyorum!"

Gözyaşlarının arasından güldü. "Tabii ki anne. İznin var mı?"

"Becca, çok uzun zaman önce babanla yeni bir hayata başlamak için ailemden ayrılmak zorunda kaldım.

Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Bazen çok yalnızdım. Ama hiçbir şey

yeni bir yön almaktan daha hızlı büyümeme yardımcı oldu ve kendi ailemi kuruyorum. Son birkaç yıldır seni izledim.

Ne kadar istesem de Denny'yi asla bırakmadın. O her zaman hayatının aşkıydı. Sana sadece bir kez daha soracağım, emin misin? Ondan?"

"Eminim," dedi. "Hiç bu kadar emin olmamıştım. Anne? San Diego'da yaşamazsam hayal kırıklığına uğrar mısın?"

"Uçuş tarifeleri konusunda uzman olabilirim," dedi gülerek.

Becca, "Bu yıl ilk kez süsleri ve süs eşyalarını toplamaya yardım etmek için orada değildim," dedi. "Büyükannenizden kalan gerçekten eski olanlar gibi. Ben küçükken, kağıt mendilleri soyup o değerli bayram eşyalarını keşfetmek çok büyük bir olaydı... Kristal küreler, mürettebatlı ağaç eteği, büyük büyükbabanın oyduğu doğum sahnesi."

Beverly, "Eminim gelecekte de birlikte pek çok tatil geçireceğiz," dedi. "Geri kalan zamanlarda seni özleyeceğim, ama senin için istediğim şey arkadaşlığımızdan ve birlikte geçirdiğimiz tatillerden çok daha büyük. Kendi hayatını kurmanın zamanı geldi. Aile. Bunu nasıl yapacağınıza dair kısıtlamalar getirecek kadar bencil olamam."

Becca ağladı. "Sen en iyi annesin. Eğer senin yarın kadar iyi bir anne olabilirim..."

"Bana günümü göstereceğinden hiç şüphem yok! Şimdi, eve ne zaman geliyorsun?"

Gözyaşlarını içine çekti. "Yardım ettiğim gösteriyi izleyecek, çocuklara ve arkadaşlarıma geri döneceğimi söyleyecek kadar uzun kalacağım. Noel günü geç saatlere kadar eve dönmezsem çok üzülür müsün?"

"Yemeği ben tutarım," dedi. "Sadece acele etmeyin. Dikkatli ve güvenli sürün."

"Fazladan, fazladan erken çıkacağız. Hava güzel olacak. İyi zaman geçireceğiz. Bir hafta boyunca evde kalacağım, eşyalarımı toplayıp daireyi kapatacağım ve sen ve babamla biraz vakit geçireceğim. Ve Jack, barın sahibi olan adam. bize garajın üstündeki tek oda yerine kasabada iki yatak odalı küçük bir ev ayarlayacak. Denny bir ev için para biriktiriyor. Birkaç yıl içinde..."

"Noel arifesinde burada olmazsan iyi olacak mısın?" Beverly sordu.

"Sana bahsettiğim küçük kız mı? Gösteride Meryem'i oynayacak olan mı? Bana kendimi hatırlatıyor. Oh, onun hayatı

Benimkinden çok daha zordu ama bir şampiyona ihtiyacı olan biri varsa o da bu çocuktur. Onun üzerine düşeni yapmasını izleyeceğim, ona iyi kağıtlarına gülen yüzler koymasını sağlamak için yanında olacağımı söyleyeceğim ve sonra bir

Biraz uyuyalım ki eve dönüş yoluna erkenden başlayabilelim." "Seni görmek için sabırsızlanıyorum tatlım," dedi.

"Ben de. Teşekkür ederim anne. Bana inandığın için teşekkür ederim. Ne istediğimi bildiğim konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Becca, tatlı kızım, bu seni bungee jumping yaparken ya da otuz metrelik bir dalganın tepesinde dururken izlemekten çok daha kolay. Ve bizim tatlı Denny'ye söyle, eğer seni bir daha böyle incitirse, bana hesap verecek!"

Gözyaşlarının arasından güldü. "Ona söyleyeceğim. Ama eminim o zaten biliyordur."

Becca, Sheridan'lar ve Middleton'larla birlikte barda akşam yemeği yerken duyurusunu yaptı. O

Denny'ye özel olarak bile söylememişti. "Jack ve ben hem benim hem de Virgin River için uygun olan bir anlaşma yaptık. O bir okul binası inşa edecek ve ben de öğretmen olacak. Halletmemiz gereken bir sürü detay var ama özeti bu. Evi aradım ve anneme söyledim. Ona sadece Noel yemeği için eve geleceğimi ve dairemi toplamasını söyledim."

Denny donmuştu. Bir kaşık yahniyi yarısına kadar ağzına götürmüştü ki düşürdü.

Bakışlarını onunkilere dikti ve "Umarım Jilly Farms'taki işini geri alabilirsin, çünkü bir bağlılık."

"Bunu annene söyledin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi. Çenesini kaldırdı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Bana karşı çok nazik olsan iyi olur dedi."

Gülümsedi ve eliyle çenesini kavrayarak ağzının köşesini öptü. Sonra diğer köşesini. Ve sonra dedi ki, "Tamam."

Noel arifesinde öğlen saatlerinde gösteri için kostümlü prova vardı ve çocuklar Becca'nın kiliseye girdiğini gördüklerinde hepsi ciyakladı ve ona koşmak için sıraya girdi. Onlara eşyalarını toplayıp San Diego'ya gideceğini ve tam zamanlı öğretmenleri olarak geri döneceğini söylediğinde, alkışlar ve gözyaşları etrafını sardı. Megan Thickson ona sarıldı ve bırakmadı.

"Bu şimdiye kadarki en iyi Noel," dedi.

Gösteri saat tam 7:00'de başladı. Kilise tamamen doluydu. şehir dışından gelen tüm Sheridan klanı katıldı. Jillian ve kız kardeşi ve Riordan klanı Orada. Becca'nın daha önce tanıştığı ve birçoğuyla tanışmadığı herkes oradaydı - gerçek bir topluluk ilişkisi.

Becca'nın rolü perde arkasındaydı, Meryem ve Yusuf'a koridordan yemliğe doğru ne zaman yürüyeceklerini söylüyordu.

kilisenin tepesine. Sonra birer birer bilge adamları ve son olarak da çobanları itti. Ellie Kincaid melekleri kiliseye açılan kapıdan yönlendirdi ofisiydi ve sesleri hiç bu kadar meleksi olmamıştı. Christopher Mesih'in doğum öyküsünü okudu ve son olarak cemaat meleklerle katılarak birkaç ilahi söyledi.

Ardından kilisenin ışıkları yandı ve tüm toplantı kurabiye, kahve ve pançın hazır beklediği kilisenin bodrum katına taşınmadan önce pek çok kutlama yapıldı. Becca yüzlerce kucaklaşma ve okul kurma konusunda yardım teklifi almış gibi görünüyordu.

Denny ve Becca'nın yaz aylarında evleneceklerinin duyurulması üzerine onlarca tebrik mesajı geldi.

Sonra Vaiz kalabalığı yarararak yoluna devam etti. O Ceketini giymiş ve bir kutu taşıyordu. "Bu, yarışma başlamadan hemen önce bara geldi," dedi. "İfade edildi -Ve sana gönderilmiş, Becca."

"Bu da ne böyle," dedi kutuyu alırken. "Bu annemden!"

Kutuyu yakındaki bir masanın üzerine koydu ve açtı. Kadın Kâğıt mendili sıyrarak büyük büyükannesinin yaptığı ve diğer pek çok değerli süslemeyle birlikte annesine miras kalan güzel mürettebat ağacı eteğini ortaya çıkardı. Üstünde annesinin elinde bir not vardı.

Kendi geleneklerinizi başlatma
zamanı. Sevgiler, Anne

ISBN: 978-1-4592-1517-7

NOEL İÇİN BENİ EVE GETİR

Telif Hakkı © 2011 Robyn Carr

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario M3B 3K9, Kanada'nın yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.Harlequin.com